ALEXANDRU. V. ALEXANDRU

PORTRET ROBOT

…M-am născut în timpul celei mai mari tragedii mondiale, la aproape patru luni după ce tata trecuse Prutul; îi venise lui, cică, să elibereze Basarabia. Considerând că viaţa trebuie să ia aspectul comediei întru uşurarea cotidianului necaz, am luat totul în râs. Mai auzisem eu că umorul, râsul, satira şi, în general, comedia te scapă de nerozi şi de infarct. M-am şcolit la Academia Râsului şi am obţinut diploma cu numărul şi cartea de faţă, care se vrea un pamflet *in extenso*. Nu mă condamnaţi, fiindcă nu suport regimul de închisoare şi, la o adică, zidurile puşcăriei s-ar dărâma zguduite de râsul celor încarceraţi. Considerând evadarea sutelor de puşcăriaşi mult mai periculoasă decât circulaţia liberă a unui biet şi inofensiv pamfletar, mă reazem pe inteligenţa celor prinşi în condei şi a juzilor încă neprinşi şi supun râsului general ceea ce am surprins în vârful peniţei, la un moment sau altul al ultimilor ani. Aşadar, nu trageţi în pamfletar!

Alexandru Alex

EMMA NICHOLSON

Când uitasem de figura revolutului Burjui.
Iată că veni baroana să comande-n tocul lui.
Emma Nicholson aceasta ne acuză şi ne-njură.
Cum ar înjura vreo slugă pe la ea pe bătătură.
Aspră şi simandicoasă, pune ţării anatema
Că n-a rezolvat la zi la abandonaţi problema
Bunicuţa baroneasă nu cunoaşte că ta noii
Pe lângă handicapaţi, mai sunt sute de nevoi.
Dânsa crede că românul e-n perfidul Albion
Şi n-a auzit, se pare, nici ce-nseamnă abandon.
De unde să ştie doamnă că la noi muierea fată
În grădină, or la disco şi-l aruncă la privată.
Ori îl lasă, democratic, prin vreun orfelinat.
Apoi iar rămâne grea şi se-apucă de fătat?
Ea acuză guvernarea că sunt mulţi aurolaci
Şi n-a reuşit să-i pună pe franzelă şi colaci.
Pungile în care suflă nu au fost de calitate.
Iar aurolacul dat a fost doar pe jumătate!
Baroneasa uită, însă, că tranziţia din ţară
Nu e doar o vorbă goală şi nu ţine de gargară.

Sunt la modă, ca eroii, pe la noi, abandonaţii
Şi că iarbă pe imaş au crescut handicapaţii!
Ca un cenzor devotat, doamna baroneasă Emma
Monitorizează totul, pune ţării anatema
Şi acuză şi înjură, că se sting abandonaţii
Şi ni se reduc, ca număr, în azil handicapaţii.
Ea propune Europei integrarea să sisteze
Până doamna Nicholson… o să ne mai viziteze
La Calendele Greceşti, când o da Joiana bere.
Când se vor uni de facto cele două Emisfere!
Articol I. MIRON MITREA
Cu emfază triumfală.
Ctitorul primordial
Dă din clanţa sindicală.
Unsă… ministerial…
Că va face în prostie
Drumuri, vile şi palate.
Construind pe datorie
Case din prefabricate.
Pune piatră peste piatră.
Cărămidă şi chirpici.
Precum ctitorii de vatră.
Şi din toate face… bici!
Drumurile noastre toate.
Care duc spre nicăieri.
Se vor fuduli plombate
Cu asfalt şi polimeri.
Titularul de la drumuri.
Ctitorul de locuinţe.
Printre aere şi fumuri.
Are multe preferinţe.
Asfaltează, construieşte.
Pune plombe pe şosea
Şi se face că glumeşte.
Aruncând câte-o ghiulea
Înspre cei ce asfaltară
Magistrala cu nisip.
Iar apoi se lăudară

Cu minunea prototip.
După ce o dă-n primire
Toate care le îndrugă.
Sus în deal, la Mănăstire.
S-o retrage pentru rugă.
Să se spele, de se poate.
De doctrină şi păcat
Şi de cele îndrugate
Celor ce l-au ascultat.
Articol II. MONA NICOLICI
E simpatică muierea şi e şi teleormăneancă.
E volubilă la zâmbet, logoreică la fleancă.
A născut mai de curând, alăptează după normă
Şi se adaptează bine vremurilor de reformă.
Când cuvântă, face gura tocmai ca o păsărică.
De te ia, la şapte seara, cu leşin la lingurică.
Gură mare, zâmbet larg, potrivită-i de nevastă.
Merită să dai pe dânsa o fărâmă dintr-o coastă.
Moromete zicea neaoş că femeia-n bătătură
Tună, fulgeră, înşală şi ca meliţa-i la gură.
„Bă, muierea e povară, stă cu fundul lângă sobă.
De pe urma ei te-alegi doar cu praful de pe tobă.
Dacă doamna e frumoasă, merită măcar s-o ţii
Ca muşcată la fereastră şi ca mamă la copii.
Cu frumoasă lângă tine, sincer, nu mai ai habar
Şi nu mai observi făina când se gată în hambar”!
Mona e şi ea femeie, e de casă, e ingenuă şi caldă
Şi, la fel ca Bisisica, se hrăneşte şi se scaldă.
Dacă bietul Moromete ar mai fi rămas burlac.
Nu se mai trudea flămând şi ca dracu’ de sărac.
Prezenta Observatorul lângă Mona Nicolici.
Explicându-ne că boul se ghidează după bici.
Ştirile veneau pe fax din Poiană lui Iocan.
Preluate de Bălosu, prin galena lui Morman.
Besensac era reporter, citea veştile la lună.
După ce-nchidea coteţul şi da oile la stână.
La Antenă trona clanul Moromete-Nicolici.
Apolitic, transmiţând după pocnetul de bici.

Gură mare, zâmbet larg, potrivită-i că nevastă.
Merită să dai pe Mona o frântură dintr-o coastă.
Articol III. VALERIU STOICA
Dintre două căi neclare.
O alege pe a treia.
Iar la cele mai hilare.
Intervine cu ideea.
Cum îi vine pe chelie.
Ori pe barba sa de spân.
Ca perdafu-n frizerie.
Pentru meşterul jupân.
Liberalul alburiu.
Cu nevastă avocată.
Vinde, pe la Târgu-Jiu.
Loturile la bucată.
Prin programe şi proiecte.
La urgenţă întocmite.
Face legile mai „drepte”.
Scurte şi mai potrivite.
Dacă ai furat un ou.
Faci trei ani de închisoare.
Iar acel ce la un bou.
Ia trei luni, cu suspendare.
După truda cu bancruta.
Unde dânsul puse osul.
Ia şi cel ce fură sută.
Cât la cel ce fură grosul.
Cot la cot cu liberalii.
A gândit că e-nţelept.
Că şi homosexualii
Au la dragoste… un drept.
Vagabonzilor le-a dat.
Prin procură, dezlegare
Să instituie în stat
Lumea pegrei cerşetoare.
Fiindcă Stoica, prin proiecte
La urgentă întocmite.
Face legile mai „drepte”.

Scurte şi mai… potrivite!
Articol IV. VICTOR SURDU
Studiind Agricultura.
Marele specialist
A încrucişat mălura
În altoi pesederist.
Pic cu pic se face marea.
A gândit agrarianul.
Când făcu încrucişarea
Paiului cu Socialul.
După fuga dumisale
Din domeniul agrar.
Surdu a găsit cu cale
Că e bine şi primar.
Dacă o ieşi… în fine.
Un ciolan de capitală.
După cum se ştie… ţine
Şi de foame şi de fală.
Surdu, însă, e sătul
De porumbul din ştiuleni
Şi de grâul din pătul.
Ros pe la agrarieni.
El se vrea a fi primar
Pentru rang şi măreţie.
Ca oricare demnitar
Ros lăuntric de trufie.
Studiind Agricultura.
Marele specialist
A încrucişat mălura
În altoi pesederist…
Dornic de a fi primar.
Că la noi, în România.
Fiecare demnitar
E prieten cu prostia!
Articol V. TRIŢĂ FĂNIŢĂ
Ca hârciogul strânge grâul.
Când se-anunţă iarnă grea
Şi îşi garniseşte brâul

Cu dolarii din saftea.
Popândăul de ogoare.
Rozător cu falca groasă.
Hibernează prin hambare.
Ca libarca puturoasă!
Hămesit şi nesătul.
Din recoltă face zob;
Roade grâul din pătul.
Până nu rămâne bob!
Un afacerist veros.
Care strânge, la şi cară;
Ce-i rămâne de la ros.
Vinde altora pe-afară.
Larvele de gărgăriţă
Sau atacul de mălură.
Fleacuri sunt pe lângă Triţă.
Când e vorba de cultură!
Totdeauna nesătul
Din recoltă face zob;
Roade totul din pătul.
Până nu rămâne bob!
Articol VI. DANIELA BURUIANĂ
Iritată şi acrită, nimeni nu-i înfrânge vrerea.
Şi-i colţoasă, ca atare, fiindcă asta e muierea.
La comisii şi comiţii, membră cu devotament.
Marginalizată, totuşi, de Biroul Permanent.
Cât s-a frământat Vădim s-o ridice pe cucoană.
Peremiştii au tratat-o ca pe-o simplă buruiană.
Şi, deşi Vădim, săracul, a luptat ca Baiazidul.
Dana n-a fost introdusă, că aşa a vrut partidul.
Gură mare, haită multă, arţăgoasa asta junăA sărit cam peste iapă, cu tendinţa-i de stăpână.
Camarazii au taxat-o, şi-acum plânge în zadar.
Neştiind, cum ştiu ai ei, cum se face iarna car
Şi cum sania se face doar în anotimpul verii.
Dacă vrei şi ai în gând să iei frâiele Puterii!
Asta nu-nţelege Dana, când caninii şi-i ascute.
Căutând la fiecare vreo ispravă să-i impute.

Chiar de vrei justiţiară să devii la un partid.
Nu pândeşti la cotitură sau pitită după zid.
Nu te dai la bietul Meşca dacă-i pungă de puroi.
Şi la Neacşu. când acesta este sus la măturoi.
Ca şi doamna gospodină trebuia ca mintenaş
Să spargi buba şi puroiul punând mâna pe făraş
Şi să mături în partid, să îndepărtezi rebutul
Cum te-a învăţat Vădim şi cum glăsuie statutul.
Asta e toată minunea după minţile deştepte:
Sania o faci din vară, carul poate să aştepte!
Dacă e să fii ce-ai fost şi mai mult decât atât.
Ţine strâns de peremişti de Vădim şi de statut.
Articol VII. SERGIU NICOLAESCU
Scenograf parlamentar.
Aiuriticul actor
Şi-a dorit să fie star
Într-un rol de senator.
Îmbătat cu apă chioară.
Pe o scenă efemeră.
A crezut că tot ce zboară
Se mănâncă şi… digeră?
Ifosard atemporal.
Charismatica figură
A venit adus de val.
Scos la ţărm de viitură…
După ce pe la partid.
Lângă scenele cu daci.
Punea pe celuloid şi pe marele Cârmaci.
După ce-a murit Cârmaciul.
Împuşcat lângă Chindie.
Mintenaş făcu pe vraciul
Scoţând altul din cutie.
Vindecându-l de tot răul.
Gata de implementat
Într-o eră, unde hăul
E politică de stat.
L-a privit pe Ciuruit.
De acum, ca… disident

Şi prin steagul găurit.
S-a pliat pentru prezent.
Devenind parlamentar.
Aiuriticul actor.
Astăzi, vrea să fie star
Într-un rol de senator.
Îmbătat cu apă chioară.
Pe o scenă efemeră.
E convins că tot ce zboară
Se mănâncă şi… digeră!
Articol VIII. MICHAEL GUEST
Un yankeu de neam şi rasă a venit să ne salute.
După ce-a căzut din Cod „punctul" de la două sute.
Libertini şi democraţi, ne vom aşeza la rând.
Provocând americanul, dezgolindu-ne la fund.
Va începe cu – ştim noi – unde inşi de trei parale
Au nevoie de impulsuri pe la părţile dorsale.
Apoi, prooccidentalii, în postură de lachei.
Doritori vor da năvală, fără pantaloni pe ei.
Într-o lume democrată, unde homo este-n floare.
Românaşii vor găsi locul lor de integrare.
Ne-au „bătut" la fund avarii, ungurii şi otomanii
Şi, cu pantalonii-n, vine aşteptăm americanii!
Iată, a venit yankeul, pricopsit cu o „nevastă".
Având sexul lui Adam şi sorgintea pederastă.
Ăştia de la Washington au relaţii potrivite
Doar cu Bin Laden, se pare, şi cu trupele şiite.
Sigur, este treaba lor, dar aşa comportament
Lasă loc interpretării şi te face mai atent.
Să nu te dezbraci cumva, când te afli lângă ei.
Că li se deschide pofta, ca de ţâţă, la viţei.
Când la noi o traseistă se dă toată şi vârtos.
Dânşii cată femininul pe la homo pe din dos.
Ăsta e blestemul lor, democratic şi modern.
Vine de la străbunici şi se va păstra etern.
Se va descurca yankeul în diplomaţia dacă.
În politica parşivă care seamănă a cloacă?
Ce o face diplomatul unde nu poţi să te mişti.

Într-o lume fără homo, plină de pupincurişti?
Articol IX. MIRCEA GEOANĂ
După ce-l lăsă pe Gore îmbrâncindu-se cu Bush.
În războiul Casei Albe, cu injurii şi frecuş.
S-a mutat în alt palat, în ţara lui Sărăcilă.
Unde legea o s-o facă Hrebenciuc şi Tărăcilă
Unde câinii a pustiu latră de vreo patru ani
Şi pe unde românismul ţine pururi de Balcani!
Diplomat de carieră, bine pregătit politic.
Studiază integrarea serios şi… analitic.
El doreşte ca ţiganii, pe la anul integraţi.
Să devină cu franţujii în latinitate fraţi.
Lebede, pe la Viena, să vâneze cum ştiu ei.
Să îşi pună pe trotuare cortul lor cu puradei.
Ginta noastră cea latină şi limba lui Iulian.
Mintenaş recunoscute la nivel european!
Şi mai vrea ca sărăcia de pe plaiul mioritic
Să fie reprezentată ca virtute şi… politic.
Să o vândă la export, că la noi este destulă
Şi de asta toată lumea e mai mult decât sătulă
Geoană are planuri mari şi de aia îşi propune
Pe la vară să oprească boala vacilor nebune.
Dobândită pe aici de mai toţi parlamentarii.
Începând eradicarea, cum e logic, cu… văcarii
Daţi o şansă la Externe, unde-i Geoană titular.
Şi veţi fi la Casa Albă doar sunând pe celular.
Rezervându-vă un loc în Congresul de yankei.
Unde vin la o şuetă români, unguri sau evrei
Şi o să uitaţi îndată de ţara lui Sărăcilă.
Unde legile le fac Hrebenciuc şi Tărăcilă!
DAN IOAN POPESCU
Popândăul, la Industrii, stă ca pruna pe colac.
Ascultând sonata broaştei, ce orăcăie pe lac.
Zumzetul de la blocaj îl îndeamnă la dormit.
Iar şomajul, care creşte, îl înscrie la profil.
La trimestru sau lunar, raportează la „impus”.
Preţul coşului din casă la persoană şi produs.
„Raportez, dom prim-ministru, că la gigacalorie

Abonaţii se-mbulzesc, chicotind de bucurie.
Ca o boală aste, astăzi, cererea de debranşare.
Mai ceva decât dorinţa naţiei la integrare.
Arde becul la pălmaşi, ca şi candela de Paşte.
Şi la lună, pe factură nici măcar nu se cunoaşte.
Jumătate din salariu, parcă, e nimica toată.
Când românul bucuros se înghesuie la plată”.
Popândăul raportează că în ministerul său
Treaba mare-i bate ritmul, ca barosul pe ilău.
Între timp, el se îngraşă şi se rumeneşte-n buci.
Aşezând economiei alte rânduri de chituci.
Premierul nu observă că ministrul lefegiu
E străin pe la Industrii, rătăcit şi ageamiu.
Parcă e plătit anume ce fac alţii – să stopeze.
Ce clădeşte P.S.D.-ul dumnealui să bombardeze.
Cine-l ţine pe ministru la odihnă pe salariu
Se impune să-l observe mai atent şi în detaliu.
Dacă-l uită mult în scaun, sigur, s-ar înţepeni
Şi de-acolo doar cu bomba l-ar putea desţepeni.
O vedea şi premierul la Industrii cum e treaba
Şi că omul pus acolo arde gazul, stând degeaba?
COZMIN GUŞĂ
Se mai ştie despre unul cu limbajul magistral.
Secretar fiind şi dânsul, cu sintagma general.
ăla a murit pe vremuri, nemaisuportând să fie
Secretar şi general, singur la Preşedinţie.
E implementat în modă, ca un secretar credul.
Dacă nu-i şi general, parcă nu e prost destul.
Nu e cazul dumnealui, Guşa-i doar implementat.
A pătruns, căzând aiurea, simplu şi nevinovat.
În partidul lui Năstase, unde se simţea un gol
Pe un loc rămas vacant, prevăzut în protocol.
Are, însă, performanţa insului introvertit.
Pus pe harţă, pe gargară, pe scandal şi clevetit.
Statutar, pedeseristul are sarcină precisă
Să-şi aplice semnătura pe adeziunea scrisă.
Când e vorba de doctrină, o aplică după streche.
După bâzâiala muştei care-i intră în ureche.

Guşa-i insul din partid care poate, statutar.
Să devină, după poftă, preşedinte sau portar.
Trage apa, încuie uşa, pune lacătul la poartă.
Când ideea e caducă, dumnealui o lasă moartă.
Minte de îngheaţă apa, cu pretenţia să-l crezi.
Dând cu oiştea în gard şi-n „primarii maidanezi".
Secretarul general din partidul la putere.
Statutar şi democratic, e politic după vrere.
Mult prea des alambicat şi cu spumele la gură.
Când îi vine pe chelie, trăncăne peste măsură.
Fiind vorba de stătut, îl aplică după streche
După bâzâiala muştei care-i intră în ureche.
OVIDIU GRECEA
Când şi-a anunţat averea.
Cum o face orice ştab.
Era singur cu muierea
Şi cu mâinile-n… AVAB…
Din activele bancare.
Ce se vor recuperate.
Va lua, ca fiecare.
Tot aşa pe săturate.
Dacă, astăzi, are vilă.
Aur, case şi maşini.
Va avea puţină milă
De prieteni şi de fini.
Are rude, are neamuri.
Nu se ştie până unde.
Sanguine şi pe ramuri.
Care toate sunt flămânde.
Şi vor roade ăştia toţi – Negustorii de bănet – Mai ceva ca primii hoţi.
Pricopsiţi de la buget!
Cu activele bancare.
Sunt aşa nişte poveşti:
Vor intră-n recuperare.
La Calendele Greceşti!
Cu atâtea milioane
Încasate într-o lună.

Numai fraierul cu toane
Lasă vrabia din mână!
Grecea nu-i aşa de prost
Cum arată la figură.
El e omul pus pe post
Care ia, dar nu te fură!
Va rămâne, la plecare.
Ducând viaţa de nabab.
Iar activele bancare
Vor sta bine la… AVAB!
HORIA BRENCIU
Aiurit şi bun de clanţă, e plătit să dea din gură.
Cum dă proastă pe la şanţ bârfele de-adunătură.
Insul behăie ca oaia, se scălâmbăie ca dracu'.
Râgâie ca râmătorul, parcă l-a cuprins dalacu'.
Rage ca viţelul popii, când aleargă prin dudău.
Grohăind pe la Antenă, ca groşteiul la vălău;
Boul Bălţii e vedetă, cântăreţ şi chitarist.
Fluieraş şi măscărici, toboşar şi trombonist.
Urlă, rage, nu contează, măscăriciul e plătit
Şi trăieşte şi se-ngraşă din diurnă şi profit.
Două vorbe, o minciună şi vreo zece bâlbâieli
Încropesc emisiunea plină de scălâmbăieli.
Plin de ifose şi fumuri, desluşeşte că pe lume
Viaţa stă-n telenovelă şi tâmpeniile-n glume.
Vremea este, cum se vede, a tenacilor „rapsozi".
E un timp predestinat măscăricilor nărozi!
Nu ne miră dacă astăzi broasca e mezzosoprană.
Gâsca stă-n Legislativ, pederastul în sutană.
Ce contează dacă unul enervează spectatorii.
Molfăind la microfon, râgâind ca râmătorii?
Pentru guvernanţii ţării e ceva de însuşit:
Ne-ar implementa prosteşte taxele pe râgâit.
După constatarea falsă, idioată şi credulă
Că, dacă mănâncă Brenciu, toată lumea e sătulă!
Boul Bălţii, aiuritul cântăreţ şi chitarist.
Plin de ifose şi fumuri, e un mare trombonist.
Unde eşti tu, Ţepeş Vodă, să îi pui pe la dorsală

De vreo două ori pe lună ţeapa ta proverbială?
PETRE LIFICIU
Milostiv, atotputernic, Dumnezeu ne aranjează
Cum nici gândul nu te duce, nici poeţii nu visează.
Cerşetori sau împăraţi, aruncaţi în urnă sorţii.
Merg în Rai sau, ca viţeii, stau pe la ţâţâna porţii.
Ori, că vaca lui Păcală, trag adesea sub frunzar.
La răcoarea din verdeaţa naturalului umbrar
Şi tot Domnul, la pomană, rânduieşte ca prescura
S-o la popă, după datini, excluzând încurcătura.
În politică, prescura, doctrinar repartizată.
O primeşte doar persoană după umbră remarcată.
Tot astfel a fost cu Petre, care prinse sinecura.
Titular venind la Mediu, ca-n zicala cu prescura.
Şi de-atunci priveşte gheaţa cum se duce în aval.
Cum dau mugurii prin sălcii şi-n arinii de pe mal.
Constatând că apa merge, iarba o să încolţească
Şi că el, deşi ar vrea, n-ar putea să le oprească.
Ce să facă în natură un ministru şi chiar trei.
Când aceasta se conduce strict pe regulile ei?
Ca ministru, dom Lificiu se declară mulţumit
Că la Mediu şi-n natură treaba s-a cam isprăvit.
N-ai ce face pe coclauri, prin mormane de gunoaie.
Când natura le rezolvă prin rafalele de ploaie.
Ce le iau şi le conduc, iar Lificiu le priveşte.
Minunându-se cum trec şi cum scad numericeşte!
Cătă leafă la ministrul când se uită de pe mal
Cum trec munţii de gunoaie, duşi de apă în aval?
Doar vreo cin șpe milioane, că aceasta e natura
Statuată doctrinar, împărţită cu prescura!
MIRCEA CHELARU
Împăiat, deşi e viu.
Generalul de carton.
Cu manta şi cu chipiu.
E de paie sub veston.
Unii spun că-i un nebun
Cum nu fu în ăst mileniu.
Iar ca general de tun

Alţii spun că e un geniu.
Sub povara lui de stele.
Primul dintre nătăfleţi.
Vinde borş şi acadele.
Dând cu nucă de pereţi.
Ca într-o telenovelă.
Un geambaş cu epoleţi.
Cu o oaste paralelă
Şi o ceată de ciumeţi…
S-au dorit ca salvatori
Pentru neamul românesc
Şi prin stele călători.
Tot într-una prevestesc…
Că ne vor lovi bulgării
La Bechet şi Filiaşi.
Iar Attila cu tătarii
Au descălecat la… Iaşi.
Că pericolul e mare
Şi războiu-i iminent.
Fără dânşii la hotare.
Vigilenţi şi, permanent.
Împăiat, deşi e viu.
Generalul de carton.
Cu manta şi cu chipiu.
E de paie-sub veston.
Sub povara lui de stele.
Primul dintre nătăfleţi.
Borş vindea şi acadele.
Dând cu nucă de pereţi.
Bine că, presat de sus.
Armele în cui îşi puse
Şi cu oastea lui s-a dus
Unde mutul iapa… duse!
GÜNTHER VERHEUGEN
Günther ăsta, când zâmbeşte, monitorizează tot.
Permiţându-şi la români să dea palme peste bot.
Meseria lui şi cartea prea puţin sunt cunoscute.
Dar în faţa lui de zbir toate gurile sunt mute.

Comisar cu integrarea, cu extinderea pe-aici.
Ne ordonă ca de mâine din rahat să facem bici
Orice-ar face Cabinetul, Günther nu e mulţumit
Şi mai pleacă, şi mai vine, tot la fel de cătrănit.
Plimbăreţ prin Europa, comisar de integrare.
Vine, se hrăneşte bine şi dă sfaturi la plecare.
Când zâmbeşte, e de groază, că atunci devine rău.
Ca olteanul prefăcut într-un şarpe de dudău.
Pe la el, prin Occident, cică-i altfel şi e bine
Şi, de-i copiem pe nemţi, ne promite că mai vine.
Şi avertizează dânsul că ne vrea fără păcate.
Mai bogaţi, inteligenţi şi cu… mâinile curate.
În sistemul social vrea ţiganii integraţi.
Absolvenţi de facultate şi cu fiii educaţi.
Pe corupţi îi vrea la zdup şi la ocnă pe bandiţi
Şi soldaţii îi vrea el pentru NATO pregătiţi.
Neamţul ăsta ştie multe şi le zice că la carte.
Neştiind că pân-acolo cale lungă ne desparte.
Ce nu ştie domnul Günther e că noi promitem, dar
Niciodată n-am ştiut când e marţi în calendar!
Pe hârtie noi semnăm, că doar mâna nu ne doare.
Când îi păcălim pe alţii că visăm la integrare.
Ce nu ştie domnul Günther e că noi promitem, dar
Niciodată n-am ştiut de program şi calendar.
Articol X. GIORGIU GINGĂRAŞ
Săritor cu parapanta.
Paraşuta şi prăjina.
A-nvăţat şi ştie poanta
Mai ceva decât găina.
Cum să cadă în picaj
Şi în apă să înoate.
E modelul de curaj
Aproximativ în toate.
E sportiv în minister.
E ministru pe la box.
În guvernul efemer
E un fel de paradox.
Titular la tineret

Cu odihna şi rutina.
Este marele atlet
La săritul cu prăjina.
El confundă uneori
Maratonul cu înotul.
Şi pricepe rareori
Câte fete are lotul…
De la proba de ştafetă.
Cum e tenisul pe zgură.
Ce e aia o rachetă
Dilatată de căldură.
Ca ministru, e boxer
La categoria pană.
Rătăcit în minister.
Popă e fără sutană.
Concurează la înot
Cu perechea de la dans.
Iar la rugbi e pilot
Cu căderea în avans.
IOAN STOICA
Fiecare dintre hoţi, când la Dumnezeu se roagă.
E convins că Cel de Sus îi mai pune câte-o doagă.
Altfel, nu s-ar mai ruga, ar cădea în derizoriu
Şi mobilul tâlhăriei ar fi doar un provizoriu.
Omul ăsta când se-nchină şi începe să se roage.
Aşezat lângă Altar, vrea şi cercul de la doage.
Pe motivul că profitul, dacă este pentru sine.
Apoi trebuie să fie consistent cum se cuvine.
Dincolo de banii lui, nu contează ce mai este.
Nici dacă strânsura sa adunată-i tâlhăreşte.
În democraţia noastră, doctrinar-originală.
La o minte prinsă-n doage, şmecheria e legală.
Stoica ăsta, că isteţul de tip nou şi democrat.
Ne-a convins că haiducia cam demult s-a demodat.
Nu la pândă stai în codru ca să iei de la bogaţi.
Nici pomană nu mai faci din arginţii adunaţi.
Azi, aduni de pe la toţi şi mai dai vreun coltuc
Nu sărmanilor, ca Pintea, ci la ăi care conduc!

Iar aceştia te susţin şi tu furi pe săturate
Creştineşte, ortodox, după legi republicate.
Un Caritas democratic e un fel de şmecherie
Ce-ţi aduce miliarde şi trei luni de puşcărie.
Şi cum partea e profit, când e gata socoteala.
Care-i prostul idiot să refuze pricopseala?
Stoica a ştiut că este un bandit îndemânatic
Şi la modă, după vremuri, a furat aristocratic.
Păgubiţii, „adrisanţi" purtătorilor de robă.
S-au ales şi vor rămâne doar cu praful de pe tobă!
GELU VOICAN VOICULESCU
Nelipsit, cum e o roată.
Ori loitra de la dric.
Într-o piesă regizată
De bufonii de la circ.
Irascibilul coleric.
Personaj de comedie.
Malefic şi schizofrenic.
Într-un act de tragedie.
Şi-a jucat pe faţă rolul
Mai ceva decât actorii.
Făcând legea cu pistolul
În spectacolul ororii.
Cine e? De unde este?
Din ce iad s-a zămislit
Personajul de poveste.
Blestemat şi-afurisit?
Nimeni nu poate răspunde.
Dacă e trimisul sorţii
Ori Satana ce se-ascunde.
Cioclu hâd în casa morţii.
Cu mesajul uneltirii
Împotriva sfintei legi
Şi dispreţul neiubirii
Contra naţiei întregi.
A fost vis? A fost coşmar?
O poveste rea, urâtă.
Când nebunul pistolar

Din icoană făcea bâtă…
Pentru vremea care vine.
După Legea dumisale.
Convenind să se închine
La un zeu de trei parale?
Comedia este lungă.
Cine să o spună poate?
Numai clopotul în dungă.
La Târgovişte când bate…
Biciuie dureri în neam.
Peste răni presară sare
Şi prohodul, pe la geam.
Cântă naţiei ce moare.
Creatura blestemată.
Tartorul fărădelegii.
N-o s-audă niciodată.
Vocea timpului şi-a Legii.
El continuă să joace
Mai ceva decât actorii.
Comedia Cum vă place.
În spectacolul ororii.
ROVANA PLUMB
Nici măcar în parodie nu-i permis să te referi
La un nume fistichiu sau un cap din polimeri.
Dar într-un portret robot trebuie implementat
Tot ce ţine de persoană, de la sex la dezbrăcat.
Cum a reuşit notarul să-şi rezolve anagrama.
Plumbul cenuşiu şi greu să-l combine cu Rovana
Ştie numai dumnealui şi ne-o spune, dacă vrea.
Construind identitatea unei doamne cum e ea.
Dar pe cine îl mai doare cu ce pix a scris notarul.
Cât piper şi câtă sare foloseşte pamfletarul?
În portretul doamnei Plumb e nevoie de-o idee.
Care să ne desluşească dacă-i plumb sau e femeie!
Cine e Rovana Plumb, cum trăieşte şi ce face.
Cât mănâncă la dejun şi cum vrea să se îmbrace
Este treabă personală, pe domeniul privat.
După ce înşfacă leafa milostivului de stat.

Cu Protecţia e doamna, sau cumva ar vrea să fie.
Pentru un consumator transportat pe năsălie.
Fiindcă nici nu e nevoie de vreun laborator.
Să constaţi că „neferosul e şi el otrăvitor”.
Are, însă, circumstanţe că vorbind de protejare.
Face normele Euro cel puţin, convingătoare.
Procedând standardizat, ca femeia calculată.
După ce îşi face pofta. să se simtă protejată.
Cum e cu consumatorul, cu protecţia firească?
Pune şi el „protectorul”, dacă vrea să se ferească.
Dacă nu, aşteaptă ziua când se face incubarea
Şi apoi plăteşte cash şi aşteaptă vindecarea!
Articol XI. NICOLAE PĂUN
La sorginte, e politic, la etnie cică-i rrom.
La culoare oscilează între mraniţă şi crom.
Tânăr, chipeş, elegant şi un fel de ştie tot.
L-a şcolit mama Omida la ghicitul în tarot.
De când e parlamentar, rromul ăsta deputat
Alba-neagra o mai joacă în sistem legiferat.
Nu mai şade pe la colţ, caraliul să-l ginească.
Pe Omida n-o mai lasă cu tarotul să ghicească.
Lumea şi-a modernizat atitudinea şi stilul.
Rromul uzitează, azi, Mercedesul şi mobilul.
Se încalţă la Paris, şi-a emancipat limbajul.
Agreează moda nouă, vila şi concubinajul.
Nu mai vrea căsătorie, ci doar o convieţuire
Pe principii sănătoase, întărite de iubire!
Când piranda e sătulă şi refuză să mai stea.
Alt concubinaj încheie şi se mută unde vrea.
Puradeii se împart, cum s-a stabilit la cort:
Unul mie, altul ţie şi al treilea la export.
Restul merg pe garanţie în vreun orfelinat.
Unde vor primi cazare şi mâncare de la stat.
Cam aşa e concepută legea de convieţuire.
După mintea lui Păun, umblăreaţă şi subţire.
Rromul a gândit, se pare, că acesta ar fi jocul.
Să reducă la tăcere ghicitoarea şi ghiocul.
Dacă-i lege, nu-i tocmeală, fiecare concubină

Se cuplează, face proba, după datina creştină.
Cu vreo zece concubini şi niciunul ca bărbat.
După legea lui Păun, bună e doar de fătat!
REMEŞ TRAIAN DECEBAL
Când pe Iza şi pe Mara.
Ai lui Petre Petreuş
Dau din zi şi până seara
Cu sacâzul pe arcuş.
Traian Remeş Decebal.
Moroşanul din Botiza.
Trăgea şi el la ţambal.
Ca pe Mara şi pe Iza.
De sorginte liberal.
Ca şi fraţii Petreus
Traian Remeş Decebal
Trage azi la alt arcuş.
Titular de portofoliu.
Cu cetera la Finanţe.
Omul cântă din fotoliu
Printre cambii şi creanţe.
Ţambalu-i rămase-n cui.
Zongorele părăsite.
Iar la ceteruica lui
Cântă vară-sa lui… Ţâţe!
Două luni va ţipuri
Prin Finanţe, dar şi peste.
Şi bugetul va-ncropi
Din ce-o fi şi ce nu este:
Opt la sută la lumină.
La cafea şi la ţigări:
Preţul dublu la benzină.
Şapte mii la lumânări.
Două taxe, un impozit.
O acciză sau ceva.
O dobândă la depozit.
Două găuri la curea…
După care va semna
Şi contractele cu Bell.

Apoi, Remeş s-o spăla
Ca Pillat cu… Ariel!
La trei zile după Post.
Domnul Remeş Decebal
Va fi iarăşi ce a fost.
Cântăreţul la ţambal.
Cu Anuţa a lui Ţâţe.
Cu Costin şi Petreuş.
Pe la horile-nvârtite.
Dând sacâzul pe arcuş.
După Decebal, potopul
Vină, bântuie şi treacă.
Îşi la cetera şi clopul;
Cine, când şi ce să-i facă?
LASZLO BORBELY
Borbély… bolboroseală s-ar traduce în română
Numele lui Laszlo ăsta care scurmă în ţărână.
Căutând imperii arse, moarte toate de un veac
De boala expansiunii, pe la unguri, fără leac.
Guraliv, că papagalul, când se zbate-n colivie.
Cere titlul de maghiar pentru propria etnie.
Pentru rasa lui Attila, un carnet de buzunar.
Care să-i ateste legic „calitatea de maghiar".
Ăştia cică-s rasă pură de la Arpad moştenire.
Câştigată pe aiurea, când veneau în năvălire.
Aşezându-se pe Mureş, fiindcă le plăcură apa.
Umbră, pita şi imaşul unde-şi priponiră iapa!
De la Trianon încoace tot visează la imperii.
După neam şi după rudă, după limbă şi criterii
Inventate pe la Buda şi clocite prin Ardeal.
De-alde Tokeş şi de Borbély, nesătui de areal.
Laszlo ista uită, însă, că pământul care-l calcă
Nu e slana lui de-acasă, nu-i ciolan şi nu e halcă
Să le-ncarce în desagă şi să plece de-a călare
Spre pustiurile lumii, ca Attila în migrare.
Gelu, Glad, Menumorut au clădit aci o vatră.
O zidire pe vecie, punând piatră peste piatră.
Şi lăsară moştenire la urmaşi, prin jurământ.

Să nu vândă sau să deie nicio palmă de pământ.
Cine e sătul de vatră său nu-i mai prieşte apa
Este liber să se ducă unde duse mutul iapa.
Cu carnetul de maghiar, spre a-i fi legitimare.
Şi să-şi ia cu el şi calul care l-a adus călare.
Căutând înspre imperii… arse toate de un veac
De febră expansiunii, pe la unguri, fără leac!
Articol XII. LEONARD DOROFTEI
Cronica americană, dintr-o lună friguroasă.
Aminteşte de o fiară… rea de colţi şi fioroasă
Ce dorea să-şi roadă prada într-o aulă, pe scenă.
Ca şi tigrul, mortăciunea aruncată în arenă.
Răul Balbi, încrezutul, izmenitul ifosard.
Se visase într-o noapte că-l bătea pe Leonard.
Convingându-ne pe noi, în vreo câteva reprize.
Că în corzile de-acasă avem parte de surprize.
Numărându-i pumnii mari, care se iţeau vârtos.
Simţeam cuiul neputinţei şi cuţitul de la os.
Amorţindu-ne lichidul care circulă în vână.
De vedeam economia mistuită de cangrenă!
„Moşule”, economia este coaptă-n amorţire.
Dar, văzându-te cum dai „animalului” pornire
Şi loveşti în adversar ca în sacul de canap.
Am uitat de starea proastă şi durerile de cap.
Iar la ziuă, când pe ring se afla doar un român
În centuri de diamant şi-n postura de stăpân.
Am zis toţi într-o unire să trăiască Doroftei.
Magistralul, luptătorul din arenele cu lei!
„Moşule”, se fac ca varul adversarii de pe ring.
Că pe unde dai cu pumnii felinarele se sting!
Numai Gogea al lui Mitu cu torpila mai lovea.
Ancorându-şi, ca şi tine, adversarii la podea.
„Moşule”, să îmi răspunzi la o simplă întrebare:
Balbi a pierdut centura, ori se face că n-o are?
Dacă face pe nebunul, o să-l prindem la revanşă.
Îl belim pe hoţoman şi-l eradicăm din branşă!
Articol XIII. VIRGIL MĂGUREANU
„Vom fi cu totul altceva.

O forţă-n stare să adune
Tot ce-a rămas pe undeva.
Român moral şi cu renume.
Voinţă, vârstă şi capacitate.
Atuurile naţiei eterne.
Vor deveni de-a pururi în cetate
Duşmanii falimentelor interne!
Voi strânge ce s-a irosit
Din munca voastră şi din spor
Şi voi veghea la nesfârşit
Din postul meu de… Antrenor.
Vreau o Românie unitară.
La fel de mare ca odată.
Şi o clasă politică în Ţară…
Cât mai curând regenerată!
P.N.R. va fi cu totul altceva.
O forţă-n stare să adune
Tot cea rămas pe undeva.
Român de neam şi cu renume.
Condiţia umană ne recheamă
La muncă, la iubire şi la bine.
Amici să fim la… CATARAMĂ.
Acum şi-n veacul care vine!"
LASZLO TÖKES
Un afurisit de cuc.
Nestatornic şi năuc.
Deseori, migrând aiurea.
Vrea să ia cu el pădurea.
Specimen destul de rar.
De găsit şi de aflat.
Tökes nu e doar maghiar.
Ci mai e şi reformat.
Răspopit, perfid şi cinic.
Turnătorul găinar
A cântat partidul unic
Şi pe scenă şi-n Altar
El, trimisul cu solia.
Diavolul ce lansa zvonul

Cum că a venit Messia
Să salveze Babilonul.
Anticristul în persoană.
Cel descălecat din pustă.
Se ascunde sub sutană
Ca amantul după fustă.
Când e ungur, când secui
Ori român, ori cine ştie;
Cine intră-n oastea lui
Rătăcit e pe vecie.
Dracul ăsta ca o fiară.
Cu mintea plecată razna.
Vrea o patrie maghiară.
La Harghita şi Covasna.
Unde el să fie mare.
Cum era Attila Han
Şi să aibă la hotare
Trecătoarea de la Bran.
Şapte ani, pe la Strassbourg.
Cu „Recomandarea”-n mână.
S-a tot plâns ca un nătâng.
Cât de grea-i limba română.
Şi-ar vrea una păsărească.
De sorginte migratoare.
Preferabil unguresacă.
Duioasă şi… curgătoare.
Limbă cu întâietate.
Modernă şi de saloane.
Una de-aia de… primate.
Unde nu încap consoane!
Gunnar Jansson a şi zis:
„Tökes ăsta e cam şui.
Dar, dacă ţine morţiş.
Faceţi şi pe… limba lui!”
De atuncea, „mercantila
Lume proastă şi ingrată”.
Face-n limba lui Attila.
Când se duce la… privată!

Articol XIV. PAVEL TODORAN
Trăiască prostimea, trăiască FRĂŢIA.
Toţi sindicaliştii şi… gogomănia
Tuturor acelor care văd în mine
Scutul apărării vremii care vine!
Eu le sunt trecutul, dar şi viitorul.
Hoţul cu FRACOM-ul şi TELEVIZORUL
Pe sindicaliştii din biata FRĂŢIE
I-am amanetat, puşi în garanţie.
Reuşind, prin ei, să mă pricopsesc.
Ajungând magnatul care mă găsesc!
Dacă Domnul dă şi mai stau o ţâră
Mare preşedinte, o „legislatură”.
Cu un sac de bani, hoţul lui FRACOM.
Curăţat de cinste se va face… OM!
Senator de drept, or chiar deputat
Sau pe la Guvern secretar de „stat”!
Trăiască prostimea, trăiască FRĂŢIA.
Populismul ieftin şi demagogia!
Membrii cotizanţi să se înmulţească.
Hoţii şi bandiţii să se pricopsească.
Printre ei, şi eu, ca un necinstit.
Care doar prin furt am agonisit.
Pe un milion şi unu de televizoare
Am pus amanet clasă muncitoare.
Voi opri profitul, lăsând datoria
S-o plătească firma „S.R.L. FRĂŢIA”!
Cu ce dă Guvernul şi ce rup şi eu.
Drumul spre Senat n-o să fie greu.
Am urlat destul şi prin portavoce
Am făcut pe tigrul aspru şi feroce.
Să creadă naivii că mă bat ca fiară
Cu alde Băsescu, Remeş şi Ciumara.
Când, de fapt, eram pe mână cu toţi.
Marele maestru, hoţul între hoţi!
Trăiască prostimea şi democraţia.
Trăiască FRACOM, S.R.L. FRĂŢIA!
LADISLAU BÖLÖNI

Bun ca piesă de decor.
Mai trăiește din ce-a fost.
Că, pe post de antrenor.
Ageamiu e și anost.
Trupa lui, alcătuită
Din cârpeli și veterani.
E de suflu vlăguită
Și cotată de doi bani.
Cu portarul pe extremă.
Vârful stând în apărare
Și cu interul în schemă.
Scos ades la… 'naintare.
Sigur, e calificat
Pe la coadă de pluton
Într-un nou campionat
Neaoș și autohton.
Cu condiția, se pare.
Și cum Stelea a cerut.
Să-i scape printre picioare
Două goluri pe minut
Că, schimbând un boșorog.
Cum e cazul pe la noi.
Cu un biet stomatolog
Ageamiu și papițoi…
Mai obții calificarea.
Dacă stai să te gândești.
Când o trece gâsca marea.
La Calendele Grecești!
Loți, piesa de decor.
Mai trăiește din ce-a fost.
Că, pe post de antrenor.
Ageamiu e și anost!
ILIE NEACȘU
Într-o lume doctrinară a politicii parșive.
Te-nrolezi, ori ești exclus din o mie de motive.
Cu vreo două miliarde orice hoț incorigibil
Pe tabelul de partid prinde locul eligibil.
Proslăvește, dă din clanță și e mare patriot

Şi răspunde la comandă, programat ca un robot!
După ce îşi face plinul şi căpuşa se îngraşă.
Răbufneşte şi se umflă mai ceva ca o gogoaşă.
Roboţelul de mai ieri nu mai vrea să se supună.
Devenind ca oaia neagră alungată de la stână.
Fiindcă sluga ce era spune vrute şi nevrute.
Iar mireasma doctrinară e miasma care pute!
Politrucul peremist, cu caftan parlamentar.
A mâncat şi s-a-ngrăşat din pătulul doctrinar.
Şase ani a ros cu râvnă şi l-a preamărit pe Bard.
Până s-a trezit ilotul dând cu oiştea în gard.
Neacşu zice că Vădim Stalin se credea în for.
Ori veleităţi, că Hitler, ar avea de dictator!
Ani de zile n-a văzut, nu l-a deranjat doctrină.
N-a simţit pe ceafa groasă cum apasă ghilotina.
„Dictatorul" i-a fost frate, patriot înflăcărat.
I-a fost cruce ortodoxă şi altar de închinat.
În partid, ca subaltern, în postura de secund.
Şase ani l-a şters pe bard cu batista pe la fund.
Astăzi, zice că nebunul trebuie lovit cu biciu'
Şi că bardului i-ar sta foarte bine la ospiciu.
Cusurgii spun că Neacşu e scrântit şi imatur.
Dacă astăzi dă cu piatră unde ieri pupa în e… r!
GUSZTAV MOLNAR
Panarama din portret e, de fapt, struţo-cămila;
Şi român, dar şi maghiar, cum ar fi vlaho-attila.
În duhoarea lui de fiară, vrea o ţară ciopârţită.
După mintea sa îngustă, malformată şi coclită.
În „Provincia" lansează memorandumuri depăşite.
Care pun ardei pe rană şi extrem de otrăvite.
Mutra lui de lup hain lasă loc interpretării.
De ai crede că e gata să se-nfigă-n trupul ţării.
Unde vrea să-şi ducă halca, s-o devore-n ascunziş?
Mai spre Vest, la Budapesta, şi, fireşte, pe furiş.
După cum se vede treaba, omul a-ntrecut măsura.
Impunându-se, la propriu, potolită creatura.
Într-o ţară unde legea e călcată în picioare.
Nu ne miră specimenul cu aspect de răpitoare.

El încearcă, se agită, tatonează şi rânjeşte.
Dacă-i merge, e spre bine, dacă nu, se jeluieşte.
Cică nu-i democraţie, că nu poate să se-afirme
După mintea lui vâscoasă şi ideile infirme.
Şi de ce să nu se poată, dacă cei de la putere
Nu citesc ce are omul şi ce-i trece prin viscere?
Ba, mai mult, e câte unul, deseori, înfierbântat.
Care crede „Manifestul" românesc şi democrat.
Fără să încerce dânsul la săritul peste cal.
Să-i mai ceară, când e cazul, buletinul medical.
Dacă omul e bolnav, ori şi-a dat cu presupusul.
Fie-i veşnică tăcerea şi cât mai departe duşul.
Creştineşte să-l iertăm, să lăsăm struţo-cămila
Să viseze „democratic" regiunea lui Attila.
Articol XV. SIMEON AL II-LEA
A crezut, ca nimeni altul, în iluzia pierdută.
În norocul revenirii într-o ţară renăscută.
Os de rege, ins de viţă, bulgăroi cu ceafa lată.
Este astăzi ce a fost şi mai mult decât odată.
Dânsul a făcut fetiş din politicul bulgar.
Dând epavei rătăcite crezul nimbului de ţar.
Într-o ţară unde foamea e că boala de holeră.
Unde visul perspectivei a rămas ca o himeră.
Simeon veni cu gândul construirii unui pod
Între malurile ţării, peste propriul norod.
Într-o eră când se merge pe context european.
A lăsat regalitatea, devenind republican.
Toate bune şi frumoase, însă, regele bulgar
Vinde şi el la extern castraveţi la grădinar
Cum că patria bulgară este gata pregătită
Să adere, volens-nolens, într-o lume de elită.
Unde nimeni nu aderă fără paşaport cu viză.
Mai ales când economic e în stadiul de criză!
Regii se pricep la vorbe şi la laudă de sine.
Iar în răul existent dau cu facerea de bine.
Pe la Londra sau Berlin se aude că bulgării
Speriară Europa mult mai rău decât tătarii.
Ce veneau, mânaţi în hoarde de mânia unor hani.

Din pustiurile lor din Altai înspre Balcani.
Simeon visează, însă, în prea multa-i disperare.
Aşteptând încununarea visului de integrare.
Cum aspiră şi românii, veşnic trăitori în vise.
Pe la porţile înguste şi de-a pururea închise.
Unde nu pătrunde nimeni fără paşaport cu viză.
Mai ales când economic e în stadiul de criză.
Până când va fi să fie, fostul suveran bulgar
Vinde, încă, la export castraveţi la grădinar.
Articol XVI. KATONA ADAM
Într-o ţară cârmuită de un Papură-mpărat
Şi pe unde şi Satana îşi dă pruncii la-nţărcat.
Din desaga lui Attila, care picotea călare
Pe un drum cu ocolişuri, a căzut, din zdruncinare.
Străbunicul lui Katona cu prenumele Adam
Şi-a trăit printre ghiauri ca în sânul lui Avraam.
Strănepotul lui de astăzi, radicalul veninos.
A supt şi el de la sânul care-l muşcă nemilos
Şi contrar mielului blând, care behăie sătul.
Ăsta urlă, precum lupul, răzvrătit şi nesătul:
Că pământul nu-i ajunge unde ară şi se plimbă.
Că-i mai trebuie o ţară, o istorie şi-o limbă!
Strănepotul lui Attila, acest Katona Adam.
Pui de viperă cu corn, cu venin la kilogram.
Scuipă pe pământul ţării, arealul pângăreşte
Cu sloganuri otrăvite aruncate-n ungureşte.
Năucit de mazagranul de la Papură-mpărat.
Fiul Iudei ungureşti ţipă, veşnic îmbătat.
Că ce mişcă şi ce zboară în Ardealul românesc
E de viţă şi de neam şi de sânge unguresc…
Fără ca să ia aminte că românul ştie cum
Să reducă la tăcere limba şarpelui din drum.
Mai ales că, anul ăsta, însuşi Papură-mpărat.
Pe la toamnă viitoare, va pleca de la palat!
Strănepotul lui Attila, acest Katona Adam.
Pui de viperă cu corn, cu venin la kilogram.
Va pleca şi el, probabil, ca şi Papură-mpărat.
După patru ani de zile, tot cu apă îmbătat!

Articol XVII. HORIA ROMAN PATAPIEVICI
Nu pricep şi pace de ce chipul meu
Nu-i mai place, astăzi, nici lui Dumnezeu.
Mi se-arată fundul, mă resping cu toţii.
Parcă toată viaţa am lucrat cu hoţii.
Cu şuţii din trenuri şi de prin obor
Sau am fost vreodată coadă de topor!
Am slujit poporul, l-am cântat în toate.
Ca un disident care vrea dreptate.
Câteodată, însă, cam spurcat la gură.
Am mai tras şi ţării câte-o-njurătură.
Dar asta-i demult, eu am şi uitat
Ce îmi reproşează ăştia din Senat!
După Legea Ticu, cică, la dosare
Vor umbla doar cei cu acreditare.
Eu, deşi propus, şi-am fost aprobat.
Pe motiv de gură, că am înjurat.
Treaba cam miroase, era mai cinstită.
Dacă-mi reproşau meclă cam turtită.
Că, să fiu corect, chipul meu săracu'
L-ar pune pe fugă până şi pe dracu'!
Articol XVIII. DORIN MARIAN
Pripăşit, precum boldeiul, în ungherul de odaie.
Mulţumit iniţial c-un coltuc şi-un snop de paie.
A lătrat în orice limbă, imitându-i pe lătrai.
Şi s-a gudurat politic, linguşindu-i pe dulăi.
L-au luat, apoi, stăpânii şi de râie l-au scăpat.
Dându-i pâinea şi cuţitul şi ungându-l la palat.
El e legea, el e statul, el e şef universal.
E lătrăul de palat al ansamblului vocal!
Ţine loc de primadonă şi de unic dirijor.
Când stăpânul e plecat pe aiurea, voiajor.
Acefalul scoate legi dintr-o biată tigvă seacă.
Precum scoate abatesa beţele de dat în toacă!
Tot aşa cum dânsa cheamă şi călugărilor cere
Să se-adune, să se roage şi s-asculte în tăcere.
Aşa ar dori şi el, pentru jurnaliştii „răi".
Să-i adune la palat, ca pe slujitorii săi.

Să îi cânte imn de slavă şi la ordine să tacă.
Dacă vor s-o ducă bine şi lui Papură să placă!
Pe la toamnă, pripăşitul, pe sofaua din odaie.
Scheunând se va întoarce la pologul său de paie.
Încercând să latre-n limba celor care vor veni
Şi sperând că lângă ei patru ani s-o pripăşi.
Fiindcă el în orice limbă îi imită pe lătrai
Şi se gudură politic, linguşindu-i pe dulăi!
PETRE ROMAN
— De neamul moldovenilor – După ce trecu de Milcov, în ţinutul lui Ştefan.
Unde vântul sărăciei bate zilnic, an de an.
Demnitarul, cocoţat pe loitrele cotigii.
Căutând în buzunar, scoase aţa mămăligii.
Cu care voia să taie boţul aşezat pe tavă.
Prezentat de vreo fătucă din provincia moldavă.
Din respect pentru ales şi că dreaptă mulţumire.
Cum e modă la români, când e vorba de primire.
Când să taie mămăliga, după datina moldavă.
Politrucul se miră, încruntându-se spre tavă:
Falnicii răzeşi moldavi i-aduseseră în dar
Praf de tobă şi cu perje învelite în ştergar.
Că atât le rămăsese prin săracele cămări.
De pe urmă şi prin grija actualei guvernări!
Dar, trecând peste momentul de confuzie totală.
Fanfaronul dete drumul la „transmisia” verbală
Şi, atuncea, moldovenii auziră-n „tranzistor”.
Ce se va-ntâmpla la vară pe meleagurile lor:
„Noi vom învia trecutul şi vom pune la hotar
Leul nostru, ca bourul, să se ţină la dolar.
Mierea, laptele şi pâinea vă vor fi la îndemână.
Iar de lucru vă vom da doar o zi pe săptămână!
Vom învinge sărăcia şi îi vom stârpi pe hoţi.
Întronând democraţia şi dreptatea pentru toţi.
Miliarde de dolari ne vor aloca străinii
Şi ne-or pune bunăstarea chiar în mijlocul grădinii!
Pe Siret, pe Prut şi Milcov se vor scurge în aval
Lapte, brânză şi pastramă şi bucăţi de caşcaval.

Cât să-i sature pe toţi moldovenii nesătui.
De izbelişte lăsaţi pe la Iaşi sau la Vaslui”!
Demnitarul democrat, după ce le spuse totul.
Aminti că pentru astea, moldovenii să-i dea votul.
După ce îl ascultară, strănepoţii lui Ureche.
Au strigat la unison: „Ăsta e lovit de streche.
Când o mai veni pe-aici, pângărindu-ne hotarul.
Vom sări asupra lui, cum săream pe leşi: cu părul!
Să lăsăm să curgă apă pe Ozana şi pe Prut.
Caşcavalul să-l mănânce politrucul fără gât!”
Din Moldova-n mare grabă, pe loitrele cotigii.
Petre Roman se întoarse doar cu aţa mămăligii!
Articol XIX. CONSTANTIN DUDU IONESCU
General fără caschetă?
Ori… locotenent să fie…!
Personaj de Operetă?
Sau erou de Comedie?
Când l-a preamărit Soborul.
Ce-l slujise pe Dejeu.
După ce… antecesorul
A căzut în Defileu.
S-a jurat pe ’Nalt-Preasfântul.
Preaputernicul din Cer.
Din „majuri” să scoată untul.
Cât o sta prin Minister!
Leafa le-o plăti-o, când
Vor zbura ca telegarii.
Iar obezii, rând pe rând.
Vor ajunge ca ogarii.
Dudu scoate untul, iată.
— Reiese din cele spuse – După ce pe la Armată
Nicio brânză nu făcuse!
El va reforma, se pare.
Tot ce ţine de structură.
Prin metoda „alergare
Pe mirişti şi arătură”!
Omul care, nouă luni.
A fost simplu soldăţoi.

ăla de… „băga cărbuni”.
Cum se zice pe la noi.
Pus e, astăzi, în postura.
Poliţistului de clasă.
Şeful cu „alergătura
Şi cu raţia… la masă”!
Ofiţer fără caschetă?
Caporal, cumva, să fie?
Personaj de… Operetă…
Sau erou de… Comedie?
El va reforma, se pare.
Ministerul, ca structură.
Prin metoda „alergare
Pe mirişti şi arătură”?
DAN VOICULESCU
Observând, ca orice om, câte se întâmplă-n jur.
Câte mii de pelerini se îndreaptă înspre P.U.R.
Ca spre locurile sacre de la Sfântul Maglavit.
Unde Domnul, prin Petrache, deseori a gavarit.
Voiculescu, umanistul, transpirând, a cugetat
Şapte ore lângă Crucea Mielului sacrificat.
Adoptând politichia, înţeleaptă, ca măsură.
Să nu umfle caltaboşul cu prea multă umplutură!
„Închideţi uşile la P.U.R. şi trageţi apă mai uşor.
Şi puneţi bine la păstrare statutul sub zăvor.
Stopaţi exodul de lichele, de lepre şi tâlhari.
Păstraţi-vă de-a P.U.R.-un curaţi şi doctrinari!”
Aşa grăit-a Voiculescu către supuşi, să ştie.
Precum Petrache Lupu la sfânta-i Liturghie.
Şi de-atunci la uşa P.U.R. stau corupţii ore-n şir.
Că milogii la colacii împărţiţi în cimitir!
Unii vor adeziuni, alţii funcţii prin partid.
Zilnic, pletore de hoţi tremură pe lângă zid.
O frântură de statut vrea să prindă fiecare
În Partidul Umanist pentru vremea viitoare.
Voiculescu râde-n barbă, privind liotă de hoţi
Şi răspunde-n zeflemea: „mama voastră de netoţi.
Terminarăm cu pomană, numai dăm nimic la masă.

Nici în gazdă nu primim, încercaţi la altă casă!”
Astea le-am aflat şi noi dintr-o mică povestire.
Într-o seară fără lună, la o Sfântă Mănăstire.
Când citea Petrache Lupu la o slujbă, pe-nserat.
Singurul primit în P.U.R. şi de nimeni refuzat!
LAKSHMI MITTAL
După Raj Kappur şi Rita indienii ne aduc
Altă comedie bufă. Cu accent de balamuc.
Unul Mită, zis Mittal, presupus proprietar.
A venit purtat de gândul să devină oţelar.
Auzi domnia sa că la noi se vinde potul.
Se aruncă pe tarabă, măsurându-se cu cotul.
Mama India, săracă, musulmană şi hindusă.
E un fel de Românie, prin corupţie răpusă.
E şi ea o biată ţară devastată de netoţi.
Cu şomeri şi cerşetori, cu hoţie şi cu hoţi!
Dacă inşii nu mai au ce să fure pe acasă.
Caută aşa, aiurea, câte-o piatră preţioasă.
Indianul cu pricina s-a oprit şi pe la noi.
Să ne-arate bogăţia şi dolarii în purcoi.
La culoare e ca rromul şi la rit e musulman.
Pelerin ca Dalai Lama în pustiul tibetan.
E volubil, elegant, rotofei ca un burghez.
Este şi mituitorul premierului englez.
Cunoscându-i manieră, lăcomia şi avântul.
S-ar putea aprecia că e fratele lui Vântu.
Văr cu Gelsor şi cu SAFI şi cumnat cu F.N.I.
Îl rugară cuscrii, verii, îl chemară şi veni
Cu o liră de la Blair şi trei rupii indiene
A venit şi a rămas pe meleaguri dunărene.
Cu Mittal sau fără el, tevatura e hilară.
Biata de oţelărie e demult falimentară
Indianul la oţelul şi-l exportă unde vrea.
Rămânând să-i mulţumim că ne scapă de belea
Articol XX. REMUS OPRIŞ
Ţărănist din noul val.
Charismatic şi vioi.
S-a trezit adus la mal

De năvalnicul şuvoi.
Şi cum nu putea să ştie
Unde este şi ce cată.
Agăţat la răgălie.
Ca nevolnicul de cioată.
După un târâş acerb.
Dincolo de apă rece.
A rostit ca în proverb:
„Eu rămân, potopul trece…
Înspre Mare, în aval.
Ducă-se de-acum şuvoiul.
Nu mai plec sedus de val.
Stau aicea că pietroiul!”
După ce-a trecut puhoiul.
Ţărăniştii mai maturi
Au luat cu ei pietroiul
Şi l-au pus pe murături!
De atunci, în gura mare.
Beşteleşte şi înjură
Că îl ustură cam tare
Pielea pusă-n saramură.
Ţărăniştii îl vor scoate.
Când var arunca butoiul.
Gogonelele stricate
Şi cu ele şi… pietroiul!
Articol XXI. CLAUDIU MATEI
Pune-mi zăvoare la uşă, iubite jandarm.
Iar tu, poliţist, zâmbeşte-mi cu şarm
Şi leagă-mă-n lanţuri şi scuipă pe mine.
Că tu îmi faci legea şi legea-i cu tine.
Legaţi-mi condeiul, puneţi-mi cătuşe.
Paznici înarmaţi aşezaţi-mi la uşă
Şi căluşul în gură, şi pumnul în gât
Puneţi-mi cu toţii, că prea m-aţi urât!
Ce-s… omul, condeiul, dreptul şi statul.
Când legea o face cum vrea magistratul?
Ce-i viaţa, când ceri, aruncat în celulă.
Că vrei să respiri sau să iei o pilulă?

E statul de drept, pentru care mai ieri
Sfărâmam dictaturi şi supraputeri?
Iluzii deşarte că strâmbă-i dreptatea.
Când pusă în lanţuri îţi e libertatea.
Aspiri şi visezi după gratii, gândind
Cum luna se plimbă pe cer, rătăcind.
Şi chemi la zăbrele crâmpeie de soare
Să vadă dreptatea cum stă la-nchisoare.
În vreme ce-n stradă tâlharii cu toţii
Fac pândă la colţuri, laolaltă cu hoţii!
Este foame şi pegră, corupţii se plâng
Că nici pentru dânşii dolarii n-ajung.
În vremuri din astea, e bine-n cătuşe.
Meditând în celulă cu paznici la uşă.
De ce te născuşi şi venişi prea devreme
Într-o lume, care încă de cinste se teme?
Şi ce-i pasă lumii că te stingi şi mori.
Când soarta ta e una din multele erori?
Pune-mi zăvoare la uşă, iubite jandarm.
Iar tu, poliţist, zâmbeşte-mi cu şarm
Şi leagă-mă-n lanţuri şi scuipă pe mine.
Că tu îmi faci legea şi legea-i cu tine!
SORIN OVIDIU VÂNTU
Vântule de sub Carpaţi, dacă e să judec drept.
Eşti ateu, ca Machiavelli, şi la fel de înţelept.
Creatură strălucită în al jafului domeniu.
Tu ai fost sortit a fi mai ceva decât un geniu.
Se ştia că-n România „toată lumea eşti un hoţ” ,
Dar persoana dumitale tuturor le puse moţ.
Nu ţi-a rezistat în cale nicio sumă cât de mare.
Nu te-a deranjat sintagma „asta e delapidare”.
Milioane de români se închină prin biserici.
Se mai roagă în altare, la icoane şi la clerici
Să-ţi ajute Dumnezeu, să te odihnească-n Rai.
Să-ţi trăiască baroneasa şi copiii, dacă ai.
Iar din banii F.N.I. să îţi cumperi arpacaş.
Să-ţi ajungă de colivă şi să-i bei de aldămaş
Cu tâlharii, cu nevasta şi cu ceata de zăvozi

Şi să fie de pomană mult prea mulţilor nărozi.
Care îşi pierdură banii şi averea, şi pământu'
Pe minciuna şi hoţia şarlatanului de Vântu!
Când dulăii clănţăniră şi se vrură îndopaţi.
Ai ştiut cum să-i tratezi, să se simtă săturaţi.
Din atâtea bănci pustii şi în ţara nimănui
Ar fi fost de râsul lumii să rămână nesătui!
Vântule, băiat deştept, charismatic şi isteţ
Te admir ca pe erou, fiindcă eşti descurcăreţ
Într-o ţară, unde legea s-a născut ca avorton.
Numai cei precum eşti tu au comanda la buton.
În societatea asta cu cangrene şi sarcoame.
Numai cei care nu fură mor pe margine de foame.
Creatură strălucită în al jafului domeniu.
Tu ai fost sortit a fi hoţul hoţilor de geniu!
NATALIA OREIRO
Crisalidă vaporoasă.
Dulce, cu privirea lină.
Rumenă şi arătoasă
Şi cu vocea cristalină.
Tânără, inteligentă.
Visătoare, ca poeţii.
Ageră şi imanentă
În discuţia cu fleţii…
Înger blând, pe orişiunde.
Zveltă, naltă şi atât;
Are bucile rotunde
Şi picioare până-n gât!
Îngerul sălbatic ştie
Să îşi scoată la iveală
Frumuseţea rubinie
Şi privirea ireală.
Deputaţi şi senatori.
S-o privească se bătură.
S-o întâmpine cu flori
Pe sublima creatură.
Nataliţa s-a distrat.
I-a privit cu duioşie.

Două note le-a cântat
Şi-a plecat cu voioşie.
Dar impulsul ce l-a dat
De departe fu sublim.
Că bugetul l-a votat
Şi partidul lui Vădim.
OANA FURNICĂ
O copilă, ca şopârla, intră-n puţ, ca la comandă.
Să salveze pe o alta, pregătită că ofrandă…
Zeilor ce-şi au sălaşul peste apa din izvoare.
Peste lumea mult prea mică şi ades şovăitoare.
Ne-a fost dat să auzim de odrasla lui Furnică.
Eroina salvatoare, cât un pai de subţirică.
O fetiţă mai plăpândă decât puful păpădiei.
Dar dispusă să-şi dea viaţa pe altarul omeniei.
Să cobori cu capu-n jos într-un hău, pe întuneric.
E o faptănălţătoare, demnă zilnic de generic!
Să salvezi dintr-o fântână o fetiţă care moare
Eroism e şi virtute şi mai mult decât onoare!
Ce ar fi de spus aici fundamentului politic.
Unde lauda lipseşte, iar exemplu este critic?
Domnilor parlamentari, onorabili guvernanţi.
Ageamii de trei parale, politruci şi opozanţi:
Când o ţară se îneacă şi prea mare e bulboana.
Nu vă lamentaţi în van, daţi un semn să vină Oana!
Când economia tării în vreo râpa-i scufundată.
Nu sunaţi economiştii, daţi un telefon la fată
În adâncuri de se-afundă, scufundându-se epava.
Daţi un semn că vine Oana şi vă ranfluează nava!
De o sfoară faceţi rost şi legaţi-o de picioare.
Căci copila e dispusă să se bage în vâltoare.
Staţi pe mal, fumaţi din pipă, potoliţi-vă adică.
Fiindcă le rezolvă toate eroina lui… Furnică
Dacă mintea vi se duce în adâncuri de fântână.
Liniştiţi-vă, privind-o, precum câinele la lună.
Cu o sfoară şi-o găleată Oana intră în toloacă.
O încarcă în căldare şi v-o introduce-n troacă
Domnilor parlamentari, onorabili guvernanţi.

Ageamii de trei parale, politruci şi opozanţi:
Când o ţară se îneacă şi prea mare e bulboana.
Nu vă lamentaţi în van, daţi un semn să vină Oana!
MONICA ANGHEL
Nu e grasă, este multă, dacă prinzi a judeca.
Şi cum spun admiratorii, ai de unde apucă.
De se reazemă de gard, bate cuiul la ulucă!
Şi ies bine de la ea două miss-uri dintr-o bucă.
Asta, dacă iei în calcul şi o pui în parodie.
Altfel, e Monica noastră, adorată şi nurlie.
A ieşit pe locul nouă, e vioaie, cântă bine.
Când Eurovision-ul şi pe bune se mai ţine.
La Tallin a dat din ea, ca o doamnă pregătită
Să-şi cedeze şi osânza şi ceva din celulită.
Adorabila fiinţă e actriţă, cântăreaţă.
E aprinsă ca văpaia, dezgheţată şi isteaţă.
O ştiu bine fanii ei cum se mişcă şi ce poate
Şi cum gâfâie pe scenă sub atâta greutate.
Mută şoldul unduios, ca balena împăiată.
Şi se spune că, la vară, va fi iarăşi măritată.
Lăsând glumă la o parte, fata asta nu e rea.
Cântă ca o ciocârlie şi mai ştie şi ce vrea.
Numai lumea, fără milă, o arată-n chip şi fel.
Căutând în cântăreaţă răutatea ca model.
Cele de mai sus, de fapt, mostrele de răutate.
Sunt doar bârfe de salon de la lume adunate.
Fata noastră e o doamnă, e cuminte, adorată
Şi nici vorbă că e lungă tot atât cât e de lată!
La Tallin a arătat cum se cântă pe o scenă.
Degajată, unduioasă, nicidecum că o balenă!
Dacă este mai rotundă, se cuvine-a judeca
Pe cinstite şi la propriu, ai de unde apucă!
ILIE SÂRBU
L-a schimbat pe Mureşan, ca să dea agriculturii
Ploaie multă şi combine, germinaţie culturii.
„Fiul Secetei" se duse, lăsând ţarina pârloagă
Şi sacaua goală, goală, fără cercuri, fără doagă.
Sârbu, toată ziulica, face rugăciuni la Domnul

Să-i dea apă la ogoare, liniştit să-i fie somnul.
Grindina să o îndrepte de la noi spre albanezi.
Să-l ferească de bondari la cireşii din livezi
Şi cu zeamă bordeleză bamele să îi stropească.
De gândaci şi de păduchi agurida să-i ferească!
Milionul şi hectarul în „program implementat”.
Prin subvenţii şi peşin de la milostivul stat.
Şi o ploaie sănătoasă programată-n luna mai.
Toate holdele păioase vor fi trestie la păi!
La porumb va creşte bobul sănătos şi îndestul
Cât să rupă, prin tonaj, călcătoarea la pătul.
Şi vor creşte castraveţii, cum e osia de groşi.
Să se vândă pe tarabe că vestiţii caltaboşi.
Irigaţii şi conducte, rariţe şi aspersoare
Vor aduce modernismul holdelor de pe ogoare.
Viile de prin podgorii vor rodi pe şpalieri.
Ionatanele vor creşte mari şi rumene în meri.
Gândacii de Colorado, turmentaţi de Detexan.
Vor muri, precum beţivii îmbătaţi cu mazagran!
I.A.S. – eurile noastre îşi vor cumpăra tractoare.
Procurându-şi din import tot ce ţine de dotare.
Pe tarlale şi pe sole domnul Sârbu ne dă ştiri
Că vă-nsămânţa la vară şi celebrii Trandafiri!
Articol XXII. NICOLAE IONESCU-GALBENI
Că Viteazul Vodă, după ce-am pohtit.
Pe Radu Vasile eu l-am mazilit.
Decretul lui Vodă a fost doar un fleac.
N-a avut puterea să-i vină de hac.
Căci poetul nostru se ţinea proptit
Ca un cui în coastă, rupt şi ruginit!
Eu şi vechea gardă, descinşi din Coposu.
Împărţim puterea, funcţia şi osu’.
Iar din mâna noastră fiara în călduri
Trăi că pietroiul pus pe murături!
El, cu disidenţa, îşi scurtase anii.
Semănase groaza în toţi talibanii.
Nasul şi-l luase razna la purtare.
Din nimic dorind să ajungă mare!

Am scăpat de dracu' şi l-am mazilit
După pohta mea, pohta ce-am pohtit!
Se rupe partidul? Se dezintegrează?
Se sparge că bomba când se declanşează?
N-are importanţă şi nu mai contează.
Mă cunoaşte lumea ca pe oaia brează.
Cât îl am în frunte pe Diaconescu.
Eu rămân pe veci Galbeni-Ionescu.
Că Viteazul Vodă, după pohta-i care
N-a lăsat pe nimeni să ajungă mare!
Cronicarii vremii mă vor recunoaşte.
Peste opt decenii, în sfintele Moaşte.
Cum se-ntâmplă azi cu alde Coposu.
Din care şi mie mi se trage osu'!
DAN POPESCU
„De la Decebal încoace, cronicarii zic în cronici
Că Ţepelea şi cu mine facem parte din „istorici"!
Gelu, Glad, Mihai Viteazul, Dimitrie Cantemir.
Ioan Vodă cel Cumplit, Tudor de la Vladimir.
După cum ne spun bătrânii şi în cronici se arată.
Erau toţi peneţecedişti cu doctrină democrată!
Ştefan Vodă, Gheorghe Doja şi vestiţii Muşatini
Sunt înaintaşii noştri, peneţecedişti creştini!
Brâncoveanu, Cuza Vodă, Petru Rareş şi Bălcescu.
Asăneştii şi Magherii, Avram Iancu şi Bibescu
Purtau OCHIUL, ca emblemă, la moşii şi la palate
Propovăduind precepte ţărăniste-democrate!
Ferdinand întregitorul, Mihail Kogălniceanu.
Iunian şi Mihalache şi cu Stolnici Bălăceanu.
Scrie în psaltirea veche, spre ştiinţa la totnatul.
Erau cuscri cu Ţepelea şi bunici lui subsemnatul!
Din doctrina ţărănistă bea aghiazma Teoctist.
Iar la Trianon, Tratatul l-a semnat un ţărănist.
Pentru cine nu cunoaşte, era însuşi Titulescu.
Văr de-al doilea după cuscră cu Ion Diaconescu!
De un neam şi de-o culoare, de la Basarab întâi.
Ţărăniştii au fost strajă şi hotar de căpătâi
Pentru naţia română, creştinism şi împliniri.

Ctitori ai acestui neam şi al marilor zidiri!
Ţărăniştii sunt maeştrii loviturii de palate.
Alungând doi prim-miniştri, în trei ani şi jumătate.
După ultima-mbăiere, din ianuarie trecut.
Curăţaţi de-ai lui Vasile, o luăm de la-nceput.
Mai tenaci şi combativi, mult mai tineri şi curaţi.
Mai creştini că niciodată şi cu mult mai democraţi!
Noi suntem urmaşii celui care se chema Maniu.
Mai puţini, de când plecară handbaliştii lui Mischiu!
Iar, la Gorj, cu subsemnatul vor rămâne la Putere
Adamescu şi Pătruţi şi cu încă vreo muiere.
Hotărâţi că, în alegeri, să dăm marea lovitură.
Să rămânem, de se poate, încă o legislatură!
Pentru cei interesaţi, care vor să ne cunoască.
Să ia notă şi să ştie şi de drept să recunoască
Cine suntem şi ce vrem şi ce spunem că atare.
Vor veni în „casa noastră" numai cu acreditare.
Prima faptă democrată, ca măsura a măsurii.
Am închis de pe acum poartă A a Prefecturii.
Să se vadă, să se-audă cine cântă la Putere:
Dan Popescu şi Pătruţi, Adamescu şi-o muiere!"
Articol XXIII. MARILENA CHELARU
Vrăjitoare sau actriţă, noaptea e în pătură.
Dimineaţa, pe la patru, descântând pe mătură.
Pe mormanul de slănină, admirându-şi fanii.
Îşi aşteaptă un logodnic, numărându-şi anii.
Pe la vârsta Marilenei, chiar şi-n actorie.
O femeie-n toată firea pune de-o căsătorie!
Arţăgoasa asta rea, care demolează scena.
Când în rol de primadonă se agită că balena.
Cică nu vrea un mascul până când, ca majoretă.
Va juca la un spectacol sau un rol de Julietă.
Că la silueta dânsei, de cinci metri-n talie.
Se consideră la trunchi zveltă ca o dalie!
Potrivită-i ca soţie, dar ţinută în şezlong.
Trează veşnic şi atentă la bătăile de gong.
Că o minte de actor e întotdeauna dusă
Şi plecată-n aiurire şi uitării predispusă.

Tu rămâi şi ea se duce la serviciu-i de rutină.
Să repete şi să-şi joace rolul ei de cabotină.
Stai acasă şi asculţi ştirile televizate
Şi constaţi că pe ecran e cu alea dezbrăcate.
Iar când vine şi îi ceri minimala socoteală.
Ea, actriţa în flagrant, moartă e de oboseală.
Şi o laşi să se întindă, ca pisica, lângă tine.
Mulţumit că aiurită, momentan, îţi aparţine.
Din chintalul de osânză poţi lua fără habar.
Că aceasta va rămâne tot întreagă la cântar
Principal este aspectul, că rămâne-n talie
La grosimea de cinci metri, zveltă ca o dalie!

IOAN MUREŞAN

Mureşan electronistul.
Meşterul în tranzistoare.
Ne va fi specialistul
Cu cotiga pe ogoare.
El se laudă şi jură.
Să-l audă lumea toată.
Că va face-agricultură
Cum făceau dacii odată!
Mare meşter în diode.
Ţărănistul Mureşan
A găsit, zice, metode
La cultura de castan.
De aceea, nu de formă.
După multă-alergătură.
S-a mutat de la Reformă
Tocmai la… Agricultură.
Dacă Dinu ne mai da
Cât să nu murim de foame.
Mureşan se lăuda
Că ne pune pe… castane;
Cică talibanii toţi
Le consumă cu plăcere.
D-aia sunt frumoşi şi hoţi
Şi se află la… Putere!
Minţile mai nătăfleţe

Cred că-i bine dacă ştim
Că… şi cu mere pădureţe
Am putea să ne hrănim…
Că-i tranziţie şi foame.
Că e multă sărăcie
Şi hrănindu-ne cu poame
Ar fi chiar o fandosie.
Prin Executiv se-aude.
Despre omul Tranzistor.
Că a vrut, întâi pe dude.
Să ne pună-n viitor.
Dar săriră talibanii
Care n-au voit s-audă.
Ei au zis: „Avem castanii
Dă-o dracului de dudă.
Şase luni şi jumătate
Până o pleca Vasile
Îi hrăneşti cu derivate
De castane… şi pastile”!
Proaspătul agricultor
Înţelese, ca atare.
Şi şi-a pus în tranzistor
Electronii în mişcare.
De acum, electronistul.
Meşterul în tranzistoare.
Ne va fi specialistul
Cu cotiga pe ogoare.
El va altoi ovăzul.
Pătlăgelele şi meiul
Şi va cultiva rogozul.
Pălămida şi costreiul!
CSAPO IOZSEF
Radicalul de Covasna.
Plin cu ură în viscere.
Pururea cu mintea razna.
Urlă, scheaună şi cere:
Table scrise în maghiară.
Catedrale Reformate

Și didactica școlară.
În bilingvă, de se poate.
În „iubirea” sa de țară.
Stau arginții lucitori.
Pentru nația maghiară
Ar trăda de nouă ori!
Baciul Iozsef, radicalul.
Vrea cu neamul strămoșesc
Și ar rupe ca șacalul
Tot ce nu e unguresc.
Țipă, urlă, vrea Ardealul
Patrie să-i fie lui.
Unde să-și adape calul
La fântâna Iancului…
Radicalul de Covasna.
Plin cu ură în viscere.
Pururea cu mintea razna.
Urlă, scheaună și cere:
Un Ardeal maghiarizat.
Rasa lui să fie pură
Și un steag desfășurat
Verde-alb pe Prefectură…
Vocea lui să se audă
Ca de stentor peste țară.
Și ar vrea să-i fie rudă
Numai nația maghiară.
Ce i-o fi lipsind lui Iuda.
Videanul parlamentar?
Că de-ar fi trăit la Buda.
N-ar fi fost decât portar!
ANDREEA RĂDUCAN
Aripi frânte, zbor în vrie.
Gripă, Nurofen și leac.
Toate ți le-aduse ție
Toamna ultimă de veac.
Omorât în fasa-i visul.
Când destinul nemilos
S-a dorit să fie scrisul

Unui veac prăpăstios.
Când o aripă se frânge
Şi zădărniceşte zborul.
Imnul celuia ce plânge
Pururea îi e onorul.
Locul unu sau căderea
Pământeşti rămân în veci.
După cum le este vrerea
Zeilor stăpâni şi reci.
Duci destinul unei naţii.
Cu întregul amputat.
Unde zeilor în graţii
Intri doar sacrificat.
Zborul, idealul, ţelul
Aur cer întru cinstire.
Plata zeilor e Mielul
Pregătit pentru jertfire.
Culme, glorie, succes
Care vin şi care trec.
Strânse laolaltă ce-s.
Dacă toate se petrec?
Când o aripă se frânge
Şi zădărniceşte zborul.
Imnul celuia ce plânge
Pururea îi e onorul.
ŞERBAN MIHĂILESCU
Ce o vrea să spună insul, când comandă „Ciocu' mic!"
Mai ceva decât ar spune că Antraxul vine-n plic?
Ştie el cumva vreo taină şi o fi nedescifrată.
De o pegră cu pretenţii presupusă democrată?
„Ciocu' mic!" înseamnă, oare, gura mică sau închisă.
Traducându-se, în fapt, în vorbirea interzisă?
Are el acoperire, când deschide pliscul mare
Şi-l ascultă bosumflată întristata adunare?
Când deschide harabaua în care îşi ţine dinţii.
Slobozeşte blasfemia de la marginile minţii.
Când la el rumegătoarea se desface ca un dric.
Adversarilor le cere: „mucles, băi" şi… „ciocu' mic!"

Fiindcă el cunoaşte bine că iloţii vorbitori
Au şi ei brevete negre cu antet de ciorditori!
Şerbănică nu greşeşte, asumându-şi vreun risc.
Inventariindu-şi şuţii pe lungimea de la plisc.
Vorbăreţ, că papagalul, ipocrit irefutabil.
Pezevenghiul aiurit este, totuşi, caritabil:
Cine lasă ciocu' mic nu se pierde în vâltoare.
Nici n-ajunge, ca nărodul, după gratii, la răcoare.
Recunoscător cu dânsul, gentilomul democrat
Ştie treaba, pune palma, „ciocu' mic!" şi l-a iertat.
Dacă insul face pliscul cât nu trebuie de mare.
Completează inventarul pariei comunitare!
Şerbănică nu greşeşte, nu-şi asumă niciun risc.
Categorisindu-şi hoţii pe lungimea de la plisc.
Fiindcă el cunoaşte bine că iloţii vorbitori
Au şi ei brevete negre cu antet de manglitori!
ION CĂLINOIU
S-a născut când cincinalul era probă la citire.
Iar ideile lui Marx erau versuri în psaltire.
Cât şi-a însuşit Ion din psaltirea comunistă?
Cât un popă ortodox dintr-un teatru de revistă!
Dacă-i vorba de ştiinţa raportată la cultură.
Mai de preţ rămâne, însă, sola din agricultură.
Iar un studiu pe tarla, lângă macii din păioase.
Ar aduce, volens-nolens, beneficii şi foloase.
Cam aşa gândea Ion, resimţind prin bolovani
Cum se face cincinalul în vreo douăzeci de ani!
Două planuri din acestea la vechime te ajută.
Ieşi la pensie flăcău şi prinzi anii la o sută.
A venit democraţia şi s-a terminat cu planul.
A lăsat agricultura şi-a dat dracu' cincinalul!
În politică s-a prins, precum peştele în plasă.
Şi, de zece ani încoace, nici n-o face, nici n-o lasă.
Vine zilnic dimineaţa, ca tot omul, la serviciu.
Iar că vice la judeţ, toată lumea-i zice viciu!
Nefondat, fiindcă Ion nu s-a dus după vreo fustă.
Nici la cramă nu se duce, nici şampania n-o gustă.
Omul este, cum se zice, abstinent, ca o fecioară.

Coniacul de cinci stele e la fel ca apă chioară.
Are minte, este tânăr, printre V.I.P.-un este mare.
Se conduce statutar pe principii doctrinare.
Într-o lume în schimbare are, va să zică, parte
De o seamă de virtuţi, demonstrate ca la carte.
Ins de treabă, parolist, slujba nu şi-o face rău.
Dar, ca vicepreşedinte, îi mai trebuie jujău!
JEAN MARIE LE PEN
L-a pocnit, ca o dambla, preşedinte să devină
Într-o ţară democrată, franţuzită şi latină.
Patria lui Jean Valjean a văzut-o stăpânită
Cu dârloaga şi cravaşa, ca pe iapa biciuită.
Şi pe rimă, ca poeţii, a cântat din gură Franţei.
Dându-i aer şi idei din impulsurile clanţei.
Amorezul Vocaliză îngână pe sub balcoane
Serenade şi tangouri, după vechile canoane.
Rugă Franţa să-l plaseze în regescu-i panteon.
Ca urmaş călcând pe urma marelui Napoleon:
„Nu mă regăsesc ca om şi sunt vraişte la minte.
Pun metafore în fraze şi parfumul în cuvinte.
Dacă lupt ca ţara mea fericită să trăiască.
E că şi eu sunt francez şi de gintă latinească.
Ce vrea Jean, când ţara lui prăduită e şi moare.
Şi de ce răcnesc ca leul şi ca fiara în turbare?
Bănuiesc alegătorii cât de bună e schimbarea
Şi ce vreau să le ofer, iată asta-i întrebarea?!
Voi fi eu în jilţul ţării să le pot veni de hac
La stângiştii lui Jospin şi rivalului Chirac?”
Inteligenţi, francezii, aerisiţi la creier.
Au dat cu flit baladei şi cântului de greier!
Le Pen a tras pe dreapta, să joace pe extremă.
Respins de toată lumea şi veşnic în dilemă:
De ce francezii, oare, nu vor extrema dreaptă.
Mai mult decât potentă, reală şi-nţeleaptă?
Răspunsul vine singur, acesta e doar unul:
Francezilor, se pare, nu le-a plăcut nebunul!
Articol XXIV. GEORGE BUSH
A venit la Casa Albă cu cinci voturi şi pe blat.

După ce vreo patru luni a stat rău la numărat.
La yankei e democratic, preşedinte iese cel
Care este mai pragmatic, plin de ifose şi zel.
Că jandarmul mondial trebuie să dea cu biciu.
După voie, ca birjarul, după toane şi capriciu.
Ăsta îşi testează bomba nucleară şi grafitul.
Cum încearcă vinul alb pe la noi Mitropolitul
Pe la el lansează scutul, cică, pentru apărare.
Să nu-l nimerească rusul, când îl prinde în cătare.
Bush acesta n-are minte, cum se crede înzestrat.
Dar conduce un imperiu mult prea mare şi bogat.
El e cel care învârte mapamondul pe un deget.
După cum îi e voinţa, fără scrupule sau preget.
Vântură prin lume vorba că-i puternic şi e mare
Şi la N.A.T.O. numai dânsul stă la poarta de intrare.
Bush e mandatat, se spune, anul viitor, la Praga.
Să împartă după voie mazagranul şi cu braga.
Cine prinde mazagranul e aproape integrat.
Iar cel care va prinde braga va avea de aşteptat.
N.A.T.O. este o structură unde intră cine poate.
După meandra unor inşi cu capricii idioate.
Nu contează de posezi, sau n-ai forţă militară.
Dacă Bush s-a pronunţat să rămâi pe dinafară.
El, fiind jandarmul lumii, într-o oră te admite.
Ori, când îi dictează toană, tot la fel mi te omite.
România e propusă, fiindcă-i „mare şi stabilă”.
Beneficiind *de facto* şi de-o oarecare milă.
Totul e să vrea şi Bush, după cum o sta cu doagă
Şi cum s-o scula în ziua summit-ului de la Praga.
Că-n relaţii potrivite ăsta-i meşter şi abil.
Dacă îi întoarcem fundul, nu se supără că Bill.
Articol XXV. DANIELA BARTOŞ
Respectabilă, distinsă, ca o junǎ de frumoasă.
Dulce, caldă, ca o sobă, dar teribil de băţoasă.
Deputat de prin Brăila, unde orbul nimereşte.
Umflând fosele nazale după damful de la peşte.
Meseria sa de doctor, democratic, doctrinară.
E cum şi struţo-cămila medico-parlamentară.

Că la deputaţii noştri totul este compatibil.
De la funcţiile multe pân' la locul eligibil.
Şansa dânsei e Antraxul care vine la pachet.
Izolându-l şi tratându-l ca pe orice spirochet.
E ministru şi e medic, doamna Bartoş e expertă.
Când aud de ea, bacilii mor de spaimă în alertă.
Talibanii au ghicit-o, la Antrax au renunţat.
Trimiţând în România praf de cretă ambalat.
Vine plicul, îl desface şi-l miroase, ca ogarul.
Și, ca bună gospodină, din scrisori adună varul.
În economia noastră, orice praf e de valoare.
Negru, galben sau maro, dă peretelui culoare.
Că la jegul din spitale praful, care vine-n plic.
Deşi nu rezolvă totul, e mai mult decât nimic.
Nu-i exclus ca pentru asta eminenta gospodină
Să primească pentru merit Nobel-ul în medicină.
Mai ales că subiecţii care s-au atins de praf
S-au simţit ca după datul cu Gillete-ul la perdaf.
De aceea talibanii la Antrax au renunţat.
Trimiţând în România praf de cretă ambalat.
Cum îi stă torcând acasă, ca oricare gospodină?
Ţine numai de privată, nu mai ţine de doctrină!
Articol XXVI. DAN MATEI AGATHON
În Guvernul României, la Turism, e doar turist.
E ursuz, sau mizantrop, cum ar zice un lingvist.
E confuz, ca toţi abstruşii, şi se enervează des.
E abscons de când se ştie… veşnicul neînţeles.
Tânăr şi neliniştit, a pus firme la moteluri
Și urmează să mai pună două stele la bordeluri.
Toată vara s-a plimbat, patrulând pe Litoral.
Şi a mers prin port, să vadă cum e viaţa de hamal.
S-a hrănit cu cai de mare, cu guvizi şi cu meduze.
Luând pulsul, peste noapte, la muierile lăuze.
Munţii i-a bătut pe jos, înnoptând ades la Babe.
Şi s-a pitulat prin grote, ca Azor, în patru labe.
Toate astea, din dorinţa să repună în valoare
Un turist de trei lulele şi la… ultima strigare.
Călătorul de pe drumuri.va intra la hibernat

Mulţumit, satisfăcut că pe gratis s-a plimbat.
Când pe luncă va da iarba, va ieşi din hibernare
Şi turistul Agathon va porni în deplasare.
Danemarca, Budapesta, Pirinei sau Gibraltar
Vor fi rutele plimbării şi turismului agrar.
Din turism se scot parai, se fac vile şi palate…
Se trăieşte boiereşte şi cu mâinile curate.
Pelerin la locuri sfinte sau pe unde te găseşti.
Regula este să practici moştenirile lumeşti.
Agathon este turistul desemnat ca voiajor
Pe un ştat de plimbăreţ, cu mandat de călător.
Vede multe şi nu-i pasă, nu le schimbă, el observă.
Conştient fiind, de facto, că ruina se conservă.
Articol XXVII. GHEORGHE GRIVEI
E politic, liberal, e amabil, cumsecade, şi naiv.
Şi încrezător în şoapte date la superlativ.
Dacă aperiştii spun că-i vor îndoi cocoaşa
Pe la poarta liberală şi vor înghiţi gogoaşa.
Nea Grivei crede şi el că garoafa aperistă
Este floarea adorată şi virtutea elitistă.
Şi mai spune liberalul că garoafa ştie bine
Cum va fi liberalismul în deceniul ce vine.
P.N.L. şi A.p. R. vor da forţa constructivă.
Novatoare şi măreaţă, bună de alternativă.
„Noi vom prelua puterea şi vom guverna în ţară.
Ca o forţă statutară doctrinar şi unitară.
Liberali şi aperişti vor fi una cu Săgeata
Şi din urna de votare vom bea vinul cu găleata.
Când vom număra-mpreună voturile peneliste.
Dând puterii actuale lovituri şi acatiste!
Vis de toamnă, aburează, ca un nor de catifea.
Printre fumul de ţigară şi prin abur de cafea.
Amăgire şi speranţă puse într-un protocol.
Dovedit, până la urmă, găunos şi-aproape gol.
La o zi, văzu Grivei cât de-a naibii e doctrină.
Cum se face caz de dânsa şi se sare cu prăjina!
Omul n-a ştiut, se pare, că politica-i parşivă.
Chiar şi când unui partid i se pune de colivă.

Dus cu mintea undeva, mai în sus de atmosferă.
A crezut că tot ce zboară se mănâncă şi digeră.
Din partidul aperist a luat bietul Grivei.
Cum era de aşteptat, pe-a mai lungă dintre trei!
ERVIN SZEKELY
Face parte din gruparea care umblă cu tămâia.
Cu cădelniţa maghiară, în program de Aleluia.
Şi se bate, şi se roagă, se preumblă pierde-vară.
Cu agheasmă de la Buda, pentru patria ungară.
Vine dintr-un neam de huni, ce migrară din Altai.
Năvălind cu cai şi corturi peste gurile de Rai.
După ce se odihniră, degustând din vin şi apă.
Au pus cortul afumat, şi-au scos şaua de pe iapă.
Străbunicul lor, Attila, le-a grăit în limba lui:
„Asta-i pajiştea ce-am vrut pe tărâmul nimănui!"
Şi de-atunci, de la Attila, până astăzi la „robot".
S-au fătat în ţara asta strănepot de strănepot.
Ervin Szekely e unul din urmaşii lui Attila.
Ce-a rămas să ducă limba obiceiul şi feştila.
Cu U.D.M.R. la stânga şi în dreapta cu statutul.
Caută tărâmul magic, unde-şi duse iapa mutul.
Şi pe unde, zice el, trebuie să-i convertească
Pe urmaşii lui Ştefan la o limbă păsărească.
Ungurii l-au propulsat deputat în Parlament.
Unde poate da din gură zi şi noapte permanent
Nu pentru autohtoni, ci pentru maghiarii lui.
Plămădiţi superiori, după mintea dumnealui.
Nimeni nu l-a zdruncinat şi de-aceea simte el
Că pe-aici este ţinutul cu puştiul din Sahel!
Cu cădelniţa aprinsă şi cu gura spumegândă.
Cere şcoală, institute şi la număr o dobândă.
Se va da de ceasul morţii, dar, de facto, în zadar.
Neamul lui rămâne, însă, pururea minoritar!
EMIL BOC
Seamănă cu Gică Contra, e un pic mai carismatic.
La limbariţa-i la fel, deopotrivă de flegmatic
Pe o lege care-i clară, cum sunt zorile de ziuă.
Se contrează, bate câmpii, cum ar bate apa-n piuă.

Ce proiecte? Ce programe să reziste-n faţa lui?
Cu ce arme să opreşti clănţăneala dumnealui?
Nărăvaşul fandosit, adrenergic, mizantrop.
Sare peste martingală, ca tretinul în galop.
Rupe tot, fărâmă hamul, redundant în afirmaţii.
Profesând avocatură, umple lumea cu libaţii.
E pedist şi cu Băsescu pe o luntre democrată
Navighează spre liman, pe o mare zbuciumată.
Luntre care, zice lumea, ori va fi alternativă.
Ori va fi abandonată sau pierdută în derivă.
Cum ar spune matelotul, torpilată de furtună
Şi împinsă de curenţi, ambardată spre lagună!
Avocatul Gică Contra, democrat parlamentar.
Amovibil în doctrină, ca un spot publicitar.
Când îşi scoate flecăreala şi o pune pe tapet.
Procedează cu largheţea adamitului profet.
Când, cu toane, se răzbună şi pe lume se răscoală
Şi se plimbă dezinvolt, ca Adam în pielea goală!
Democratul cabotin, prins în rolul de mazetă.
E pe cale cu partidul să plătească la ruletă.
Nici Băsescu n-a ştiut că pedistul farfasit
A fost doar un fel de membru arogant şi ipocrit.
Altfel, el, ca „belitor”, şi-ar fi comandat pe loc
Două-trei perechi de ghete de pe bucile lui Boc!
Articol XXVIII. SORIN DIMITRIU
„De la Dunăre la Tisa.
Tot românul plânsu-mi – s-a”.
Că din toată munca lui
Nu a mai rămas un cui.
Unul de-al lui Dimitriu.
Zis Sorin Tarabagiu…
În vreo nouă luni de zile
Vându fabrici şi uzine.
A pus totul în vânzare
Şi i-a zis privatizare.
Fier, ciment şi sticlărie.
Vapoare, siderurgie.
Cherestea şi combinate.

Dimitriu le-a dat toate:
Doi dolari rafinăria.
Patru cenţi siderurgia.
Rompetrolul, fără preget.
Insul l-a întors pe deget.
Lukoil şi Telecom
Cu dolari l-au făcut om.
B.R.D.-ul şi Banc Postul.
Amândouă vor fi rostul
Unor noi agoniseli.
Unor altor învârteli…
Cum e cu privatizarea?
Păi… va face informarea.
După ce va fi demis
Şi ambasador trimis.
Pe la Londra, or la Bonn.
Că şi dânsul e un om.
Dedulcit la toate cele.
La hoteluri de cinci stele.
Să mai uite, de se poate.
Grijile din ţară toate.
Ferme neprivatizate.
Închise sau… lichidate.
De la Dunăre la Tisa.
Tot românul plânsu-mi – s-a.
Că din toată munca lui
Nu a mai rămas un cui!
Şi pentru privatizare
S-a mai dat o derogare.
Până vine alt flămând
Să o ia din nou la rând:
Să privatizeze fumul.
Să închirieze drumul.
Apa Oltului şi Jiu…
Mai deştept ca Dimitriu!
TEODOR MELEŞCANU
Doritor să bată drumul.
Înşirând poveşti prin lume

Şi palavre cu duiumul.
Presărate printre glume.
Nu s-a desluşit de ce.
Matelotul în derivă.
Fugind din P.D.S.R.
Căuta… alternativă!
Nu se ştie nici acum
Ce a fost în mintea lui.
Cum de a plecat la drum
Spre niciunde şi hai-hui.
Fie că-i intră bondarul
Undeva, într-o ureche, Fie că parlamentarul
Se afla lovit de streche;
Rătăcit şi rupt de turmă.
Dornicul de aventură.
S-a trezit până la urmă
La Cunoscu-n bătătură!
Întrebările s-au pus
Peste tot şi cu duiumul:
Care cauze l-au dus
Şi l-au înfrăţit cu drumul?
Cum să dai o casă mare
Pe bordeiul de chirpici?
Să dai gheaţa din picioare
Pe perechea de opinci?
E minciună? E şaradă?
E o glumă răsuflată.
Să dai vila de la stradă
Pe cocioaba dărâmată?
Uiţi de casă, de copii
Şi-o iei razna pe poteci.
Fiindcă şef ai vrea să fi
Peste patru-cinci zevzeci?
Să suporte el ocăra.
Zilnic şi în toate cele?
Să dea un partid cât ţara
Pe unul de… trei lulele.
Unde ei cu „prăvălia”.

Cu ştampilă şi firman.
Nu fac nici cât măciulia
PAR-ului lui Varujan?
N-a văzut că-n primărie.
Coşea, care-i stă alături.
Obţinu abia o mie
Dintr-un milion de voturi?
Nu o auzi chemarea
Dinspre stânga democrată.
Care sună adunarea
„Să fim iar ce-am fost odată”.
„Şi mai mult decât atât.
Vom putea domni în pace.
Tot aşa cum s-a putut
De la nouăzeci încoace”!?
Pe aiurea, dând cu clanţa.
Meleşcanu şi ai lui.
Vor mai fi cu… „Alianţa”.
Până-n Postul Paştelui!
MONA MUSCĂ
Muscă e, dar nu e gâză
Şi nici mutra n-o arată.
Rătăcită şi confuză.
Musca este deputată.
Aprigă şi temerară.
Dumneaei s-a remarcat.
În campania de vară.
Ca şi muşca la arat.
Zece milioane leafă
Încasează stând pe jug
Şi-l apasă peste ceafă
Celor care trag la plug.
Nu se teme, că stă bine
Pe grumazul lui Plăvan.
Boul trage, ea se ţine.
Precum scaiul de suman.
În mişcarea liberală
Excelează, dând din gură.

Într-un fel de bâzâială.
Devenită partitură.
În iatacul muşteidame.
Şade Quintus ca un june.
Şuşotindu-i epigrame
În limbaj de bărzăune!
Muscă hăis, Quintus cca.
Amândoi de trei parale.
Şi bătrânul, dar şi ea.
Fac politici liberale.
Ce-o ieşi din arătura
Celor două „buburuze”.
Care, zilnic, dau cu gura.
Rătăcite şi confuze?
Zece milioane leafă.
Din prestaţia la jug.
Apăsându-i peste ceafă
Boilor ce trag la plug!
HAJDU GABOR
Nimeni nu e, se-nţelege.
Dumnezeu în ţara lui
Şi nici mai presus de lege.
Cum se crede dumnealui.
ADN-ul mesager.
Factor de ereditate.
I-a dat nota de transfer
Din Barou la… Sănătate!
Până pacientul moare.
Pune inimii comprese.
Stetoscopul la picioare
Şi ventuzele pe… fese
Să-l întrebi de citozină.
AM denaturat?
Sau să-i spui de adenină.
Meşterului avocat?
Colagene, candidoze
Cromozomul diferit?
Diploide ori viroze?

Gabor nici n-a auzit.
Procesul de segregare
Pentru el e ca sminteală.
Iar sindromul de turbare
E totuna cu răceala!
Ribozomul, fălciforma?
Malformaţia de stern?
Astea cică dau reforma
Programată de Guvern.
De când e la Sănătate
Aşa-zisul avocat.
Merge treaba ca pe roate.
Că pe toţi i-a vindecat!
Cazul, fără îndoială.
E de-acuma elocvent:
Cel cu „pacea socială”.
I-a fost şi el… pacient!
Ce rămâne din reformă.
După toată aiureală?
Anemia fălciformă…
Şi sindromul cu sminteală!
ZORAN DJINDJICI
Opozantul de carton.
Insul care a fugit
Când cădeau din avion
Fragmentaţii şi grafit.
Se vrea şef peste o ţară.
Preşedinte, zice el.
Unde alţii se luptară
Şi muriră în măcel.
Două luni a stat sub pat.
Cu urechile-nfundate.
Să n-audă cum se bat
Sârbii pentru libertate.
Galben, precum e şofranul.
După ce trecu zavera.
De sub pat, că şobolanul.
A ieşit şi hahalera.

Peste biata martingală
A sărit ca un netot.
Spumegând, fără zăbală.
Că e mare patriot.
Cu o aură de brav.
Preşedinte vrea să fie
Peste neamul iugoslav.
Ca pe propria moşie.
Într-o taină de trei zile.
A tratat, la Bucureşti.
Cu călugărul Vasile.
As în astfel de poveşti.
Şi la zis că dacă-i vrerea
Şi de e băiat cuminte.
Mintenaş îi dă puterea.
Declarându-i preşedinte.
Opozantul de carton.
Insul care a fugit
Când cădeau din avion
Fragmentaţii de grafit.
Se vrea mare peste ţară.
Fiind sigur că-n măcel
Ai lui Slobodan luptară
Şi muriră pentru el!
SANDA MISCHIE
Când partidul a decis, nu mai poţi să te opui.
Dacă te-a trimis la post după-hotărârea lui.
Chiar şi soţul dacă zice: nu te, duce măi nevastă.
Că deja vorbesc nerozii că Mischie are castă.
Clientelă, neamuri multe, interese de partid.
Are patruzeci de case, cu balcoanele de zid!
Când partidul a decis să te duci la Sănătate.
Nu te mai reţine soţul şi nici gurile căscate.
Un specialist primeşte, fiindcă e menirea lui
Să accepte să slujească funcţia pe care-l pui.
După muncă, după trudă, merite şi demnitate.
Doamna doctor a primit funcţia la Sănătate.
Este-n top în tot ce face şi-i mămică grijulie.

Iar acasă, doamna este formidabilă soţie.
Mâini de aur, demiurg, om politic şi femeii.
E soţie, este mamă, este doctor şi… scânteie
Actului de sănătate, pe tărâmul de panduri.
Admirabilă în toate, calculată în măsuri.
Suferinzilor propagă elixir de sănătate.
Cum s-a pomenit în lume încă de la Hipocrate.
Iscusită şi tenace, cu dumnezeiescu-i dar.
Vindecă şi dă speranţe, cu pricepere şi har
E distinsă, e umană, doamnă printre somităţi.
Din defectele umane dânsa face calităţi.
Suflet mare, inimoasă, nobilă contemporană.
În profesia-i de doctor, bună e de pus la rană.
Sprintenă, ca o albină, ageră şi competentă.
În profesie e fruntea, practică şi imanentă.
Pune inimă şi suflet, vindecă şi sfătuieşte
Şi în tot ce îşi propune, cu simţire, reuşeşte.
Se aude că românii l-au făcut recomandare
Să îi vindece pe unii de limbariţă şi tare.
Care-au pus economia pe chituci, cum vrură ei.
Transformând-o în euro, în bijuterii şi lei.
Iar acuma stau la pândă, monitorizează tot.
Fără niciun pic de jenă sau ruşine pe la bot.
Cum s-a pomenit în lume încă de la Hipocrate.
Doamna doctor dă pilule, elixir de sănătate.
E distinsă, e umană, doamnă printre somităţi.
Dar defectele la hoţi nu le face calităţi.

HILLARY CLINTON

O compătimeam mai an.
Că-i plecase armăsarul
Când cu N.A.T.O. în Balcan.
Când aşa că… emisarul.
Şi ziceam că ea, săraca.
Singurică-i cu amarul.
Aşteptându-l din Itaca
Pe Ulisse Armăsarul!
Nu ştiam că mititica
Îşi făcea şi ea de cap.

Pe când soră-sa Monica
Punea fusta pe proţap!
Hillary stătea acasă
Cu un biet avocăţel
Şi în pat, dar şi la masă
Era singură cu el.
Ce făceau amorezaţii.
Amândoi în dormitor?
Poate se aveau ca fraţii.
Poate că făceau amor?
Cum Hillary n-a purtat
Centură de castitate.
Lesne e de constatat
C-a făcut şi ea… de toate!
După zeci de autori.
Cică doamnă, singurică.
De cu sară până-n zori
Făcea şi ea că Monica
Însă, dânsa potrivite
Avea desele relaţii.
Nu cu bluzele stropite.
Cum se zice-n declaraţii.
Hillary făcea amor.
Goală pe sub cuverturi.
Pe un pat în dormitor.
Ca o iapă în călduri.
Şi cum dânsa n-a purtat
Centură de castitate
Cât pe Bill l-a aşteptat.
A făcut şi ea… de toate!
GHEORGHE VÂLCEANU
Subprefect am fost şi mă vreau primar.
Demonstrând, pe viu, calităţi şi har.
Chibzuit-am bine şi doresc să fiu
Gospodar de frunte urbei de pe Jiu.
Dumnezeu mă ştie cât în Postul Mare.
M-am rugat la Dânsul pentru îndurare.
Că, deşi greşindu-i, ca toţi muritorii.

Îmi voi lua revanşa cu alegătorii
Nu le voi promite cât nu pot să fac.
Viaţă de nababi, vile cu iatac.
Dar măcar o pâine şi ceva mâncare
Voi găsi să dau clasei muncitoare.
Pe toţi credincioşii îi chem lângă mine.
Votând întru Domnul, să le fie bine.
Să stârpim hoţia, asanând moral
Tot ce-i vechi şi putred, rău şi imoral.
Să-ntronăm dreptatea şi democraţia.
Să schimbăm „Schimbarea" şi oligarhia!
Să stopăm elanul pegrei cerşetoare.
Urbea lui Brâncuşi fie ca o floare!
Să dispară câinii şi curat să fie
Pe stradă şi-n parcuri, ca la farmacie.
În ce mă priveşte, sunt un ferm convins
Că, mergând la urne, nu voi fi învins
Nici măcar de unul dintre candidaţi.
Fie mai de stânga, fie democraţi.
Care-i mai cu moţ şi să mă întreacă
Unde lupta-i dreaptă, sabia în teacă
Şi pornim la start în mod democrat.
Ca drept-credincioşii fără furt şi blat?
În ce mă priveşte, rămân ferm convins
Că eu, subsemnatul, nu voi fi învins!
CAMENCO PETROVICI
Personaj caricatură.
Un afacerist sadea.
Daco-slavo corcitură.
Rus, tătar, dracu' să-l ia!
Finanţist şi scamator.
Preşedinte pe la CEC.
Popândăul rozător
A clacat, călcând pe bec.
Duba, duba, la zăbrele.
Cântă imnul zi de zi:
„Unde-s fondurile mele
Investite-n F.N.I?"

Gardianul păzitor.
Responsabil de bulău.
Îi răspunde, prin vizor:
„Petrovici, îmi pare rău.
Ţi s-a dus agoniseala.
Dracu' v-a luat pe toţi
Care aţi ciupit momeala
Din poziţia de… hoţi!
No mai face pe diliul.
Hoţule daco-slavon.
S-a dus dracu' F.N.I.-ul…
Piramida de carton.
Nea Camenco, nu fi prost.
Nu te zbate, ca smuciţii.
Că, de scapi din adăpost.
Te linşează păgubiţii!
Vi s-a dus agoniseala.
Dracu' v-a luat pe toţi
Care aţi ciupit momeala
Din poziţia de… hoţi!"
MARIA VLAS
F.N.I.-ul îşi dă duhul, banii i s-au terminat.
Prin inginerii şi furt sau escrocherii şi blat.
N-or fi auzit nici dracu' de Maria a lui Vlas.
Dacă nu fugea, ca toantă, şi s-ar fi roit la pas.
Românește, ca toţi hoţii, cum se face pe la noi.
Când îţi însuşeşti avutul celora care-i jupoi!
Dar Maria o dat fugă, strecurându-se furiş.
Dând comunicate presei, furişată-n ascunziş.
A strâns tot din FNI şi când sacul şi-a umplut.
A fugit, precum năluca, şi prin lume s-a pierdut
Plâng în urma ei, acuma, înşelaţii şi sărmanii.
Jefuiţii escrocaţi care îşi pierdură banii.
Şi o caută, şi o strigă pe Maria a lui Vlas.
Blestemând-o, ca pe Iuda, că atâta le-a rămas.
Numai unul amărât îi dădea mai ieri din gura
Că s-ar mulţumi, zicea, şi cu plata în natură!
Dumneaei, bine mersi, de la Locurile Sfinte.

Le transmite salutări, îi îmbată şi îi minte
Să se culce pe-o ureche şi să doarmă liniştiţi.
Că o să-şi primească banii cu dobândă investiţi.
Celui care îi cerea să-i plătească în natură.
I-a promis că îi achită drepturile pe măsură!
FNI-ul îşi dă duhul, banii i s-au terminat.
Prin inginerii şi furt sau escrocherii şi blat.
Iar Maria se preumblă liniştită şi cuminte.
Căutându-şi a alinarea pe la Locurile Sfinte!
Cică, să o ierte Domnul, s-o ferească de ispită.
Să o scoată din haznaua unde e împotmolită.
Nu mai poate, însă, Domnul să o scape de belea.
Câtă vreme creditorii îşi cer banii de la ea.
Şi o caută, şi-o strigi pe Maria a lui Vlas.
Blestemând-o, ca pe Iuda, şi atâta le-a rămas.
Mai vino, doamnă directore, mai vino pe la noi
Şi nu uita că te-aşteptăm cu banii înapoi!
PANTELIMON MANTA
Preşedinte de partid, cu Băsescu la timonă.
Se confirmă prin mesaj într-o lume monotonă.
Politician versat, de sorginte democrată.
Se distinge la catedră ca o minte luminată.
Este autor de carte, e mereu în sens cu legea.
Şi combate vehement, hoţii şi fărădelegea.
Redundant în afirmaţii, omul ştie ce doreşte.
Se comportă ca atare, după modul cum gândeşte.
Ca un om de omenie, impunându-şi să respecte.
Toate codurile legii democratice şi drepte.
E jurist şi fost prefect, e politic şi potent.
Şi va fi, cu siguranţă, deputat în parlament.
Are vârsta când bărbatul e deplin maturizat.
Şi-n profesia de bază cunoscut şi consacrat.
Parolist şi om de casă şi cu slujbă statutară.
A respins şi îi repugnă paria duplicitară.
Când doreşte, dă la coasă şi la stână e cioban.
Sapă prunii prin livadă şi e tartor la cazan.
Scoate omul o palincă de te sparge la măsea
Şi la două-trei pahare te trimite la saltea.

Prin ograda-i de acasă, gospodar recunoscut.
Este dascăl, e politic, şi la toate priceput.
Altruist şi ins de treabă, are latura umană.
Cum se zice, este omul numai bun de pus la rană.
Are tact, înţelepciune, are fler de om politic
Şi mai are, doctrinar, spiritul autocritic.
Ca jurist şi om politic, redundant şi imanent.
Va avea, cu siguranţă, şi un loc în parlament.
MARIAN NEGRESCU
Numele unui actor pus pe lista de partid
Este jertfa lui Manole în mănăstirescul zid.
Este… sincer să vorbim, cel mai mare paradox
Că Negrescu-i cederist, cum e Papa ortodox!
În acest apocaliptic timp năuc, demolator.
Precum Meşterul Manole, el se vru un ziditor.
Unde normele şi legea, arta, cântul şi iubirea.
Construite demiurgic, să constituie zidirea.
Ca pe urmă, să contemple lumea în tipare noi.
Fără ură, fără teamă, fără lepre şi strigoi!
El a vrut ca raţiunea să devină un simbol
Într-un Târg uitat de lume, extraordinar de gol.
În această uriaşă… lume dată în spectacol.
El s-a vrut semănătorul unei doze de miracol.
Unde psihicul şi gândul să devină volitive.
Calităţile morale – singure superlative.
Teatrul lui nu e politic, parabolic sau absurd.
Ci e aşa, nemurirea, conştiinţa din străfund.
Autenticul, căldura, zămislite conştient
Din acel izvor lăuntric, ancestral şi permanent.
Într-o lume necăjită, prăpădită şi săracă.
Mai trăind din amintiri, plânsă şi elegiacă…
Unde unii vând himere şi iluzii garnisite
Cu imagini din reviste, prelucrate şi vopsite.
Unde clovni şi saltimbanci fac noroiul elizele.
Din necinste fac onoare, în limbajul fariseic.
Raţiunea lui de-a fi e speranţa înzidire.
În creaţie şi artă, în dorinţa de-mplinire.
Nicidecum că personaj, or actor de comedie

În postura de primar, într-o biată primărie!
El îl poate-ntruchipa pe: „Soldatul fanfaron”.
Pe „Avarul” şi pe „Cidul”, pe „Burghezul gentilom”.
„Idiotul”, „Mincinosul”, pe „Bolnavu-nchipuit”.
Pe „Caligula”, „Tartuffe” „Prometeu înlănţuit”.
Asta, însă, doar pe scenă, când Negrescu e actor.
Şi să joace „Mascarada” e plătit şi e dator!
Numele lui Marian, pus pe lista de partid.
A fost jertfa lui Manole în mănăstirescul zid.
A fost, însă, şi dilema unui mare paradox.
Fiindcă el e ţărănist, cum e Papa ortodox!
VASILE POPEANGĂ
„Doamne, ce iluzii îşi fac câte unii.
Candidând aiurea, cum o fac nebunii.
Sforăind cu dogme şi elucubraţii.
Pentru adormirea sărăcitei naţii
Şi vin cu sloganuri care mai de care.
Tămâind, ca popii, plebea care moare.
Sărăcia-i cruntă, totul e pe ducă.
Iar doctrina lor… veche şi caducă.
Îşi lipesc pe ziduri chipurile reci.
Lângă vorbe goale, serbede şi seci.
Bătălia-i mare, că vor să rămână
Până vor preface totul în ţărână.
Ei uită că ţara vrea o înnoire.
O schimbare-n bine şi o primenire.
ApR-ul nostru, a propus schimbarea.
Liniştea pe stradă şi emanciparea.
Să se dea pământul în proprietate.
Cu titluri legale, celor de la sate.
Să fie dreptate şi pâine pe masă.
Tinerii să aibă serviciu şi casă.
Candidaţii noştri primii vor ieşi
Şi, cu siguranţă, ei vor reuşi…
Să facă din Târgul mohorât şi tern
Un oraş cu fală, mândru şi modern.
Noi avem putere şi ştim să lucrăm.
Fără să ne batem sau să atacăm.

Noi ieşim la vot cu zeci de programe
Şi nu cu sloganuri, vorbe şi reclame.
Că e plină lumea de fanţi amatori.
Guralivi din fire şi denigratori.
La toţi adversarii, ce vin la locale
Cu minciuni cu snoave şi cu vorbe goale.
Eu şi ApR-ul le transmitem veste:
Politica noastră pentru oameni este”!
FRANCISC BARANYI
Cu figura sa de stârc.
Domiciliat pe plaur.
Cu ciocul de cocostârc
Şi cu nas de minotaur.
Plin de „farmec şi virtute”.
Doctor, precum Hipocrate.
În serviciul: Servitute.
Faţă de „Securitate”.
Ţine-l, Doamne, nu mi-l pierde.
Că-i din neam de „aia” goală.
Cu steagul în alb şi verde
Şi mustaţa „pusă-n oală”!
Când te uiţi aşa la dânsul.
Pus în poză ca-n icoană.
Mai că te apucă plânsul
Şi-ai dori s-o iei la goană!
Iar când afli că-i maghiar.
În Legislativul ţării.
Şi că e parlamentar.
I-ai da palme… arătării!
Sigur, asta, ipotetic.
Fiindcă altfel nu se poate.
Că la noi, orice bezmetic
Are-n For… imunitate!
Cine este omuleţul.
Mare-n poză, dar mărunt.
Când e vorba să-i pui preţul
Pe ce e şi pe cuvânt?
Păi… uitându-te la dânsul.

Tras în poză ca-n icoană.
Mai că te apucă plânsul
Şi-ai dori s-o iei la goană.
Iar când afli că-i maghiar.
În Legislativul ţării.
Şi c-a fost şi găinar.
I-ai da palme… arătării!
VASILE UNGUREANU
Din Cârbeşti până-n Vaslui.
Altul ca Vasile… nu-i.
Ungurean de viţă veche.
Liberal după… ureche!
Cârbeştenii spun de el
Că e ca Aristotel.
Tot aşa şcolit la Drept.
Orator şi înţelept.
Unde dă dânsul cu gura
Se clatină Prefectura.
Tremură Lae Mischie.
Precum carnea în piftie.
Iar, la primărie, Nanu
Galben e, cum e şofranu!
Porumbel de la Novaci
Parcă e lovit de draci.
Când aude de Vasile.
Stă pitit pe lângă vile.
Cu sapă şi târnăcopul
Ca să niveleze şocul.
Hotărât, spune la lume.
Toată Rânca s-o dărâme.
De acum până la anu'
De frica lui Ungureanu.
Care vrea legalitate.
Disciplină şi dreptate
Din Cârbeşti până-n Vaslui.
Senator ca dânsul nu-i şi niciunul n-a mai zis
Tot ce a gândit în vis.
Cum a spus-o nea Vasile

După somnul de trei zile.
Provocat, după cum zise.
De filmele… interzise.
Cu care îşi pierde vremea
Şi îşi mai omoară lenea.
Pe acasă şi-n Senat.
Că d-aia-i remunerat!
Din Cârbeşti până-n Vaslui.
Liberal ca dânsul nu-i.
Înţelept, cu mintea trează.
El nu doarme, ci visează:
Prefectului să i-o coacă.
Să dărâme pe-al lui Troacă
Şi de o putea la anu'
Să-l înfunde şi pe… Nanu.
Iar pe bietul Porumbel.
Zice că-l jumoale el…
Ca pe cloţa de pe pui.
Cum i-o place dumnealui!
După toată tevatură.
De cârtit şi dat cu gura.
Nea Vasile s-o trezi
După anul două mii.
Când l-o anunţa Senatul
Că i-a încetat… mandatul!
PĂRINTELE ANTONIE
În poiana lui Iocan.
După ce se duse Nilă.
Fierbe dracii în cazan
Şi îi arde fără milă…
După ce Anton îi scoate
Cu vătraiul şi cu acu'
Din acele posedate
Care-au înţărcat pe dracu'!
În satul lui Moromete.
Antonică scoate dracii.
Recitându-le versete.
Cum făceau, odată, vracii.

Taica-popa Antonel.
Meşter în exorcizare.
O să scoată din tunel
Şi plăpânda lumânare.
Care pâlpâia, cândva.
Cu lumina ei gălbuie
Şi-o zărea pe undeva
Un netot cu mintea şuie!
Apoi, popa Antonel.
Cu vătraiul şi cu acu.
Ne va scoate din tunel
Şi ne va scăpa de dracu'!

ADRIAN NĂSTASE

Numele lui Adrian Năstase
Rimează destul de bine
Cu un cartier de case.
Dacă dânsul… l-ar deţine.
Dar, cum omul e sărac.
Fără bani, fără binale.
O să-mi fie greu să-i fac
Un portret de trei parale.
Fiindcă eu lucrez cu normă
De vreo douăzeci de ani.
O las dracu' filodorma
Şi-i fac unul de doi bani.
Şi îl iert de tot păcatul.
Trag cu guma la remember
Dacă Tase deputatul
A mai dat şi el din tender.
Dacă o să vând portretul
Deputatului Năstase.
Îmi voi burduşi fişetul
Şi-o să-i dau de două case.
Să se-adune cu Solcanu.
Cu Vădim şi cu Băsescu.
Să ne scape pe la anu'
De ai lui… Diaconescu.
Ştiu c-ai lui pedeserişti

Cam râtoşi au fost la bot.
Dar faţă de ţărănişti
Nu ne-au dezbrăcat de tot.
Mai vino, Tase, pe la noi
Şi la şi pe Ion cu tine
„Veniţi, dragi păsări, înapoi.
Veniţi cu bine!”
Până nu ne ungurim
La şcoala lui Vereştoy.
Mai vino, Tase, să vorbim
Pe româneşte, ca la noi!
MARIN CONDESCU
Unde eşti, Cozma Huilă.
Să îi vezi pe cei ortaci.
Gata să le plângi de milă.
Rupţi de foame şi săraci?
Toată iarna şi-apoi vara.
Cât ai stat pe la bulău.
L-a adus Sfânta Varvara
Pe Condescu-n locul tău.
Şi Mărin, vândut puterii.
Cum se ştie de mulţi ani.
Înşală şi el minerii
Cu punguţa cu doi bani.
Trimiţându-i să se culce
Pe-o ureche şi să bea.
Cât vor ei şi să mănânce
Nouă luni cât or putea
„Mineritul a fost ras.
A rostit neica Marin.
Să îi facem parastas
După ritual… creştin.
Şi să-i tragem o bătută.
Cu Maria şi Ileana.
Să ne cânte din lăută
Alde Mihu din Peşteana”!
Iar minerii, pentru vina
De-a-l urma şi crede-n el.

N-au mai apucat lumina
De la capăt de tunel.
Nici n-a dat colţul urzicii
Prin zăvoiul din ostrov.
C-au rămas precum calicii.
Mai săraci ca bietul Iov.
Tot arginţi primi ilotul.
Prin trădare, ca prinos.
Cum a luat Iscariotul
Din vânzarea lui Hristos.
Unde eşti, Cozma Huilă.
Să îi vezi pe cei ortaci.
Gata să le plângi de milă.
Rupţi de foame şi săraci?
MĂDĂLIN VOICU
Rrom de şatră, deputat.
După vârstă, e puriu.
E ţigan romanizat
Şi e bun ţambalagiu.
Zurbagiu şi mucalit.
Prin etnie, imanent.
Atavismul moştenit
Se vede la pigment.
Şatra lui e Parlamentul.
Vechiul cort îi e rulotă
Şi făcu omnipotentul
Din politică marotă.
Nu se teme de şoşoi.
Are neamul numeros.
Iar din puradeii goi
A făcut feciori de boss.
De când este deputat.
A lăsat acordeonul
Şi, la fel ca la Senat.
Pune-n practică trombonul.
Şi se luptă şi se bate.
Turuie şi dă din gură
Patru ani pe săturate.

Pururea pe arătură.
Zurbagiul mucalit.
Prin etnie, imanentul.
Din ce-avuse moştenit.
Îi rămase doar pigmentul!
CRIN ANTONESCU
Demnitar şi om de stat.
E frumos cum altul nu-i.
Toate babele din sat
Se topesc de dragul lui!
Unii spun că numai părul
E de el, ca individ.
Şi cătat cu binişorul
Sub perucă are… vid!
Dar să-l tunzi tocmai acum.
Să-i iei lâna ca la oaie.
Când zăpada de pe drum
Nu dă semne că se-nmoaie?
Antonescu, tuns de claie.
Când afară este ger.
E ca Molda fără paie.
Urmărită de hingher!
Totodată, la chelie
I-ar mai trebui, se pare.
Şi o oarece tichie…
D-aia de… mărgăritare!
Cum să pui pe dânsul gaj.
Să îl tunzi, să-i iei tichie.
Când n-ai niciun avantaj.
Nici măcar vreo garanţie?
Antonescu, liberalul.
E şi dânsul, după mers.
Tot aşa cum cade banul;
Pe avers sau pe revers.
Când, în vară, „tricolorii”.
Îşi schimbau înfăţişarea.
Crin n-a corespuns rigorii.
Cică-i mirosea culoarea!

Rămânând aşa cu chică
În nuanţă naturală.
Nimeni n-a mai zis nimica
În mişcarea liberală…
De model l-au luat naivii.
Constatând că are… cotă;
Ca să bucure sportivii.
L-au păstrat ca pe mascotă
Se aude că doar părul
E de el, ca individ.
Dar cătat cu binişorul.
În glăveajă (n) – are… vid!
BORIS ELŢÎN
Scumpa mea Naina, draga mea nevastă.
NATO îmi aşază suliţa în coastă.
MIG-urile noastre le aud căzând
Îmi aud oştirea toată fremătând.
Ruină din ţară este chiar reală.
Ne-a întors pe dos Banca Mondială.
Rubla e copeică, dolarul e mare.
Te uită, iubito, cum mujicul moare!
Unde este Petru? Unde-i Katerina
Să-şi vadă urmaşii, scumpa mea Naina?
Unde e Esenin? Tolstoi unde este.
Să îmi pună-n rime tragica poveste?
Cum mă uit în sus, spre Vladivostok.
Unde NATO, mâine, ne va pune foc?
Priveşte, iubito, zona din Balcani.
Devastată groaznic de americani.
Iar noi, la Kremlin, ne plângem amarul.
Încercând să ţinem pasul cu dolarul.
Unde ne e flotă, ce fac amiralii.
De rămase Milo singur cu vandalii?
N-avem noi rachete, nu avem cartuşe?
Terminarăm noi stocul de Katiuşe?
Ce face Primakov, de ce nu declară
Că vom arunca bomba nucleară?
Sărmană Rusie, trăim vremuri grele.

Ascultând cum cad bombe şi şrapnele.
Unde o fi Tito, să vadă ruina
De la Muntenegru la Voievodina.
Cum arde pământul ca o torţă vie.
Rămânând cenuşa neagră şi pustie?
Scumpul meu popor, bravilor soldaţi.
Sunteţi amărâţi, goi şi nemâncaţi.
Unde e mândria voastră suverană.
De lăsaţi duşmanul în Mediterană?
Sârbii şi românii, cehii şi croaţii
Îs vecini cu noi şi am fost ca fraţii.
La arme vă chem, să salvăm Balcanii.
Să învingem NATO şi americanii!
Buna mea nevastă, draga mea Naina.
Mi se face pielea precum pe găină.
Nu te mint defel, crede-mă, ingrato.
Mă visam la Belgrad, în luptă cu NATO!
Ştiu că râzi de mine, că viaţa e sumbră.
Iar vestitul Boris a rămas o umbră.
Unde-i ţarul Petru? Unde-i Katerina
Să ne vadă plânsul, scumpa mea Naina?
VIOREL CATARAMĂ
Doamne, când ai dat cu banul.
Pe la începutul lumii.
Unde-ai pus, de fapt, ciolanul.
De l-au apucat doar unii?
Cum se face că din hăul
Şi din ce făcuşi zidirea.
Unii prinseră doar răul.
Foamea şi dezamăgirea?
Unde-i urna cu românii – E esenţa întrebării – Din care ai scos nebunii
Şi i-ai pus în capul Ţării?
Merita un troglodit
Să învârtă milioane.
Iar cei care au muncit…
Chiar să sufere de foame?
Cine este cel ce, azi.

Stă la masă cu minerii
Şi le zice: „Camarazi.
Eu sunt fantele Puterii…?
Liberal cum n-o să fie.
Doritor să fac la voi
Social-democraţie…
Să vă dau după nevoi!?”
Cataramă să îţi fie
Camarad când te jupoaie?
Să îi spui de omenie
Lupului în strai de oaie?
Cu necinstea să tratezi?
Cataramă să-ţi dea sfat?
Pe cine să mandatezi.
Când nici el nu-i mandatat?
Nu ştim ce-au gândit ortacii.
Cum de nu-i cuprinse sila.
Că din banii lor, săracii.
Mulţi se află la… Elvila!
Cum se face că, din haos.
Doamne, zămislit-ai rostul:
Unul veşnic în repaus.
Altul slugărind ca prostul?
Unde-i urna cu românii?
Rog, răspunde întrebării:
Din care ai scos nebunii
Şi i-ai pus în capul Ţării?
MIHAELA TATU
Doamna asta, primigestă, e femeie de trei ori.
Are „una” printre coaste, „două” pe la subsiori.
Vine pe la prânzul nopţii, să ne precizeze ea
Cum e cu progenitura, cum se naşte şi ce bea.
E deşteaptă, guralivă şi dispusă să înşire.
Patru ore încheiate, despre sexele-n unire.
Ştie că împerecherea este foarte naturală.
E benefică în cuplu şi aproape ancestrală.
Mihaela e expertă; stearpa sau însărcinata
Dă un telefon la dânsa şi problema este gata.

Cât ai bate din picior, se creează rezolvarea.
Dispărând ca la minut panica şi supărarea.
Redundantă în ce spune, mai ales în logoree.
Doamna Tatu e, pe bune, de mai multe ori femeie.
Cum s-o descurca la pat, cum o face cu bărbatul.
Dacă doarme pe podea, dacă foloseşte patul
Nici plătită nu ne spune, e aşa de secretoasă.
Parcă e o jună castă şi a naibii de sfioasă.
Lăsând glumă la o parte, doamna Tatu e femeie
Şi e dulce, transparentă, ca un puf de azalee.
Moale, când se lăsa-n pat dimineaţa, pe la şase.
Le-ar făcea pe nimfomane şi avide şi geloase.
Mihaela ştie carte, înţeleaptă-i şi isteaţă.
Pentru cei ce au răbdare e ca para mălăiaţă.
De trei ori este femeie, adulată şi iubită.
Cu regretul că rămâne pururea nepotolită!
VICTOR PONTA
Şi-a şters caşul de la gură şi s-a proţăpit în rol.
Mai aproape de Năstase şi în Corpul de Control.
Victor mântuie bandiţii, corupţia şi jaful
Şi va şterge, ca la şcoală, tablă, urmele şi praful.
Tânăr, ager şi feroce în războiul cu tâlharii.
Va stârpi în două luni şi borfaşii şi şmenarii.
E chitit să pună legea mai presus de interese.
Statutar, deontologic şi prin calităţi alese.
Dacă Grecea a ratat, primind cartonaşul roşu.
Ăsta chiar din prima zi e mai tare ca „Forţosu".
Matadorul Victor Ponta va lupta înverşunat
Să sporească vistieria cu surplusul fraudat.
Se zvoneşte că bandiţii l-au primit aplaudând
Şi-au ieşit la suprafaţă, cu plăcere cotizând.
Ce furaseră mai an din privatizări bandiţii.
Returnară la buget şi-au dat birul cu fugiţii.
Victor Ponta se crucişte, dar se laudă la toţi
Că. a redresat bugetul cu preaplinul de la hoţi.
E benefic pentru ţară că un puşti cu caş la gură
Reuşeşte-n aste timpuri să dea marea lovitură.
Despre cartonaşul galben, pregătit să i se dea.

Crede că e democratic, dacă prim-ministru vrea.
Numai roşu să nu fie cartonaşul lui Năstase.
Să-l împingă în afară dintr-un şut şi două pase.
Până una, alta, zice: „Sunt cam singurul în stare
Să mai scot din ce furară unii din privatizare.
Dar mai am şi avantajul că ai lui Ouatu toţi
Dovediră că se lasă, dacă demonstrezi că poţi”!
ION ILIESCU
Respectând preceptul, s-a implementat.
În consens cu ţara şi cu cei de faţă.
Ultimul pe listă, cum l-au învăţat
Dascălii, pe vremuri, când i-au dat povaţă.
Și unit în cuget, cum cerea norodul.
Cu Voinea, cu Gelu şi cu Atanase.
S-a înscăunat, precum voievodul.
Sub ochii lui Roman ce ţinea de şase.
Primul semn că Ţării i-a fost de folos
În originala lui democraţie.
L-a trimis la zid pe cel odios
Și l-a luat de-acolo pus pe năsălie!
Apoi, multă vreme, a domnit în pace
Peste tara toată şi Marea cea mare.
Cum domneşte leul peste dobitoace.
Până ne-a venit… pofta de schimbare.
De un timp încoace, i s-a cam urât.
În expectativă. opozant să fie.
Și-a luat din ladă flanelul pe gât.
Semn că vrea să vină la preşedinţie.
Trăiască realesul! Aferim, amice.
Flămânzii din ţară mâna ţi-o întind.
Cu Emil Bărbiţă s-a murit ferice.
Cu Iici, se pare, vor trăi râzând!
SORIN FRUNZĂVERDE
Numele de Frunzăverde
L-a luat din codrul des.
Unde intră şi se pierde.
Când se-mbată, mai ales.
Călător pe trei cărări

Și ministru la Turism.
E pierdut în depărtări.
În visare și lirism…
Când, la munte, pe cărări.
Te trimite pe vreo ploaie.
Te hrănește cu răbdări
Și te-mbată cu gunoaie.
Plajele pe Litoral.
Le-asortează cu petrol.
Iar nisipul de pe mal
Îl preface în nămol.
De te simți așa de bine
În toloacă tăvălit
Și cu pielea de pe tine
Ca pe puiul jumulit!
Prin hoteluri sau cabane.
Cei avuți, dar și săracii.
După gust, ori după toane.
Aleg prețul și gândacii.
Călătorul pe cărări.
Titularul la Turism.
Stă pierdut îndepărtări.
În visare și lirism.
Fiindcă, zilnic, Frunzăverde
Stă ascuns în codrul des.
Unde intră și se pierde.
Când se-mbată, mai ales!
JOHANNES RĂU
Nu contează cine este, că la ei Președinția
E cum este, la Pocruia sau la Bobu, Primăria.
A venit să ne întrebe cât în gură introducem.
Dacă a plouat la noi cum arăm și când ne ducem!
L-a primit tovărășește marele conducător.
Tot la fel de important ca și piesa de decor
Tête-à-tête, ca guguștiucii, amândoi la separeu.
Și-au dat mâna, s-au pupat, ca la orice sereleu.
Neamțul a ținut să zică ce făcură, ce muncesc.
Cum s-au integrat în NATO, fără lobby-ul regesc.

Şi mai spuse că privata nu e bună lângă casă.
Să o punem mai spre gard, altora să le miroasă!
Rău veni cu gânduri bune şi dori să ne arate
Ce înseamnă şi cum e să mănânci pe săturate.
Cum e viaţa la Berlin şi cât sunt de fericiţi.
Câtă zestre au în casă tinerii căsătoriţi.
Ce impozite achită şi cum dorm în aşternut.
Cât plătesc la încălzire şi la apa de băut!
Mai vorbi şi de morală, care nouă ne lipseşte.
De proverbiala lene, adoptată creştineşte.
N-a vorbit de Mărăşeşti, fiindcă şi acum se teme
De românii îmbrăcaţi în cămaşă şi-n izmene.
Care s-au bătut ca leii, alungându-i pe germani.
De-au scos din Europa pentru douăzeci de ani
Mulţumirea lui de sine este că ne-a cunoscut.
Constatând că am rămas tot la oalele de lut.
Dacă s-a temut o clipă că ne-am fi redeşteptat.
S-a convins, la noi acasă, cât de mult s-a înşelat.
MARIAN SÂRBU
Gros la ceafă, ras sub piele, e de toată veselia.
Când priveşte, ca ministru, piaţa şi economia.
Nu contează că şomajul a crescut vertiginos.
Ca, în basm la Ispirescu, iscusitul Făt-Frumos.
Nu e bai, dacă pe stradă se cerşeşte îndrăcit.
Iar motorul economic pururea e-nţepenit.
El e solidar cu toţi şi mai dă de prin buget.
Dacă nu pentru o pâine, cel puţin de un pesmet.
Este darnic şi potent şi el singur, dacă vrea.
Într-o lună poate face şapte găuri la curea!
Nu la dânsul, că nu-i place şi nu poate, la adică.
Să reziste, suportând răul de la lingurică.
Dă la alţii, că e darnic şi deloc nu e zgârcit.
Când e vorba de cureaua altuia mai necăjit.
Are obiectul muncii pentru ăia care n-au
Şi, pe-alăturea cu munca, toată ziulica stau.
Le promite că, la vară, unde umbra o fi deasă
Să le facă la nevolnici câte-o cameră de casă.
Să se simtă ca în rai, răcoriţi, dar şi sătui.

Şi să vadă stele verzi, adormiţi lângă făgui.
Lapte praf pentru copil, pensiile majorate.
În trimestrul care vine, el le are programate.
Vor trăi pensionarii ca în sânul lui Avraam
Şi niciunul nu va zice, cum zicea odată, n-am!
Creşte leafa, creşte solda, alocaţia, şi ea.
Se va majora fantastic cu o mie şi ceva.
Ceapiştii, pe la sate, vor privi spre minister
Să le-aducă pe la poartă Caru-Mare de pe cer.
Să-şi ia omul nevestica, să o ducă la şosea.
Să o scoată la o sârbă. Învârtită sau manea.
Nu e bai, dacă vreunul mai cerşeşte necăjit.
Iar motorul economic e mai mult înţepenit!
YORAM SHEFTEL
De când este lumea lume, hoţul trage la hoţie.
Boul trage înspre vacă, pegra spre ticăloşie.
Jar evreul, de când veacul, tot adună ca avarul
Leu cu leu, liră cu liră şi dolarul cu dolarul.
Când bandiţii se adună cu borfaşii la un loc.
În jargon de mahala, treaba lor se cheamă troc.
Unul fură, ca în codru, şi se-ascunde liniştit.
Altul vine să trateze şi să-l scape pe bandit.
Tot aşa şi cu Sheftel, ce veni, în fapt de seară.
Poliţiştilor români întrevedere să ceară.
Să trateze el, evreul, ca la piaţa din talcioc.
Libertatea la „clientă" prin culisele de troc.
Omul n-a găsit nerozi, nici propice atmosfera.
Iar „deştepţii" cunoşteau că Maria e pe Terra!
O localizase unul şi lansase vestea-n vânt
Că escroaca e terestră, n-a sărit de pe pământ.
„Nu încape vreo tocmeală şi nu vrem negociere.
Cât Maria este prinsă între două emisfere"!
Iar evreul cătrănit, indispus de-aşa eroare.
A plecat cum a venit şi cu coada-ntre picioare.
Cine e Sheftel acesta şi ce caută prin ţară.
Ce se vrea că sol de pace şi apărător la bară?
Unii spun că e escroc, alţii spun că el ar şti
Unde e bârlogul „fiarei" , cu toţi banii FNI

Este cert că el, evreul, are mintea pe la noadă.
Dacă n-a ştiut nerodul că de-acuma are „coadă”.
Că poliţia-i pe dânsul, perspicace şi atentă.
Când evreul, pe furiş, se va duce la „clientă”!
DUMITRU HUIDU
Senator, administrator, militar şi om politic.
Preşedinte de partid, reformist autocritic.
A servit în oastea urbei, la Protecţia Civilă.
La gamela ostăşească programată după grilă.
E director, e patron, familist reprezentant
La un neam de slobozeni, e prosper şi e galant
Foarte tânăr, ca uniune, costumat la patru ace.
În afaceri e deştept, când le face şi desface.
Studiind economia, ştie care-i plusvaloarea.
Cum e când agoniseşti cu gândirea şi sudoarea
Are simţul raţiunii, destinat să reuşească
Unde altuia nici visul nu-i ajută să gândească
E destin, perseverentă, este soartă sau noroc?
Zodiacul lui ne spune că sunt toate la un loc.
Are bani cât Bancorex-ul, când era în zile bune
Şi, probabil, din afaceri şi mai mult o să adune
Are doi copii frumoşi. O nevastă directoare.
Şi acasă-i comandantul la bătutul de covoare
Cu statut de om politic. are un partid de situri
După ani de guvernare cât cutia de chibrituri.
Cu un general la cârmă, are, însă, perspectivă
Să revină şi să crească şi să iasă din derivă.
Cu PUNR-ul său, îndreptat spre guvernare
Va fi iar alternativa pregătită de schimbare
Un partid naţional, într-o strânsă unitate.
Crede într-o revenire pe principiu democrate
Deocamdată, Huidu are un partiduleţ de situri.
Deopotrivă la mărime cât cutia de chibrituri!
SILVIA CIORNEI
Doamna Silvia Ciornei şi-a luat angajamentul
Să se lupte, ca ministru, cot la cot cu Parlamentul.
Să salveze IMM-uri mai demult falimentate.
Să le facă să se mişte, fiindcă-i tânără şi poate

Şi îi stă la îndemână locuri multe să creeze.
Unde oamenii, prin muncă, zilnic să se recreeze.
Să aducă pricopseala la şomerii daţi afară.
De aceia care-au fost au dat tunul şi plecară.
E frumoasă, bătăioasă, şi puternică-i, şi junâ
Şi ar vrea să ţină strâns IMM-urile-n mână.
După şapte luni de zile, a creat un loc de muncă.
Unde pleacă dimineaţa, dormitează şi mănâncă.
La amiază vine-acasă mulţumită că serviciu
Merge strună, e prosper, iar odihna-i un deliciu.
IMM-urile merg, precum melcul la plimbare.
Cum au fost şi vor rămâne, tot aşa falimentare.
La semestru raportează normele tovărăşeşti
Şi succesele din munca palmelor muncitoreşti.
Că la noi, în România, doar statistica-i la preţ
Şi e straşnic controlată pe la Centru şi judeţ.
Cine poate se descurcă, cine nu, falimentează.
Câţi rămân până la anul niciodată nu contează.
Doamna Silvia Ciornei promitea, la investire.
Să creeze-n câmpul muncii locurile în neştire.
Despre locurile noi şi pe unde sunt acestea
Din palatul dumneaei nu ne mai ajunse vestea.
La scadenţa ce urmează, în statistică va scrie
Că la noi se-nregistrează sporuri în economie!
ILIE PETRESCU
Ai nevoie de o carte, biografic să-l descrii.
Cronologic să îl treci în pomelnicul cu vii
E la vârsta când femeia te întreabă, deseori
Cum de n-ai venit acasă, ori întârzii uneori
Inginer de meserie, riguros în tot ce face.
Doctrinar e peremist şi politica îi place.
Stă la stânga lui Vădim. ca străjer naţional.
Şi ar vrea ca P.R.M.-ul să câştige triumfal.
Este senator ales, e în Parlamentul ţării
Şi mai cade, uneori, şi în mrejele visării.
Văzând ţara lui pe culmi şi la anul aderată
La Atlanticul de Nord şi în lumea democrată
Pe corupţi îi vede el într-o tabără pe toţi.

În clădirea unde paza pune stavilă la hoţi.
Declaraţiile sale sunt războinice şi păr
File rupte din agenda unui ins justiţiar
Dacă, astăzi, senatorul are legea în viscere.
Va fi el la fel de aspru, dacă vine la Putere?
Căci la noi, în România, în sezon electoral.
Toată lumea pune masca jocului de carnaval
Câtă frunză, câtă iarbă se iviră salvatorii.
Apă vie promiţând pentru toţi alegătorii
Cât de vie a fost apa, s-a simţit la guvernare.
Când românul s-a văzut mai golit la buzunare.
Senatorul P.R.M. se pronunţă că se poate
Şi românii vor avea plusul de prosperitate
O fi oare, cum ne spune aprigul parlamentar.
Ori iluziile noastre vor fi iarăşi în zadar?

MIRELA ZĂRESCU

Rumenă, apetisantă.
Cu priviri de catifea.
Delicată şi culantă.
E dulceaţa la cafea.
Vârstă n-are, că-i femeie
Dar i-o spun, fără să vrea
Zâmbetul de orhidee
Şi parfumul dinspre ea.
Are farmec, e isteaţă.
Aura-i de june-primă.
Agera descurcăreaţă.
Ca femeie, e sublimă!
În duioasa ei privire
Te afunzi şi te răsfeţi.
Având darul să inspire
Până bravilor poeţi.
Ca o trestie înaltă.
Unduioasă-i şi mlădie.
E la fel de elegantă
Ca o rimă-n poezie!
Răsfăţata de natură.
Enigmatică vestală.

Admirabilă făptură.
Ca femeie, e… mortală!
CONSTANTIN RETEZEANU
S-a născut pe un meleag ca un colţ de plai domnesc.
Unde ctitorii de ţară mănăstirile-şi zidesc.
Şi, deşi de la Tismana, locul rugii şi psaltirii.
N-a dorit să fie preot, n-a luat drumul mănăstirii!
S-a decis să fie liber, aruncându-se-n vâltoarea
Unde insul îşi alege şi dictează consacrarea.
Munţii, apa şi pădurea îndemnându-l la rigoare.
Insuflându-i izul muncii, pe atuncea proletare!
A plecat la drum pe jos şi sub semnul îndoielii.
Fiindcă el era născut chiar în ziua păcălelii.
Muncitor, tehnician, zeci de funcţii şi jurist.
Ani de studiu, facultate, şef de lot şi cimentist.
A umblat prin şantiere cu ai săi contemporani.
Construind şi conducând peste douăzeci de ani.
Anii au trecut în grabă, s-au dus unii după alţii.
Până când U.J.S.L.-ul şi-a ales reprezentanţii.
Azi, e lider sindical, ins cu rost şi pregătire.
Pus în fruntea unei plebe, că soldatul la oştire.
Şi se ceartă cu Guvernul, mai primeşte vreun şut.
Mai respiră un trimestru, şi-o la iar de la-nceput!
Asta-i lupta sindicală, parafată prin cuvânt.
Cu prefecţii, cu miniştrii şi cu morile de vânt.
Cât câştigă Retezeanu pentru cât se zbate el?
Cică pentru lumânarea pusă-n grindă la tunel.
A văzut-o un ministru transformată-n luminiţă
Şi în jurul ei românii se prindeau la periniţă.
Terminaseră reforma, luau laptele şi mierea.
Se-ncheiase cu calvarul, cu şomajul şi durerea!
Şi, de-acuma, Sindicatul se-ntreba la marea gală:
Ce ne facem, măi tovarăşi, fără muncă sindicală?
SIMONA MARINESCU
Frumuşică-i foc fătuca.
Arătoasă, ca o zână
În perete dă cu nucă
De trei ori pe săptămână.

De protecţie vorbeşte
La modul superlativ.
Că, probabil, se gândeşte
Numai la… prezervativ!
În vorbire e divină.
Grăieşte de parcă tace.
Şi cunoaşte din doctrină
Depilarea cum se face.
În politica de stat
Face şi ea ce se vede.
Şeful ei i-a arătat
Pârghia lui Arhimede!
Dacă nu răstoarnă Terra.
Când îi vine câte-o toană.
Roade şi ea, austeră.
Un salariu de pomană.
La Senat e ca la clacă.
Se zaharisesc gogoşi.
Unul cântă, altui joacă.
E ca-n bâlciul de la Moşi!
Mascaradă, clovnerie.
Jocuri de societate.
Măscărici, bufonerie
Şi tain pe săturate.
Pârghia lui Arhimede.
Care răsturna pământul.
Nu se-aude, nu se vede.
O luă şi-o duse vântul.
Patru ani va sta fătuca
La Senat, ca în concediu.
În perete, dând cu nucă.
Stresului găsind remediu!
IOAN MIRCEA PASCU
La apelul de cu seară, comandant făcut la bec.
Ca Moş Teacă şi ca el a mai fost soldatul Švejk.
La hotare-i stă armata mare şi disciplinată.
Instruită şi vitează, ca la carte echipată.
Pe la toamnă intră-n NATO, că se dete dezlegare

Pentru toată Europa dornică de integrare.
Fraţi de cruce în unire şi de arme cu slovacii.
Româniştii vor fi iarăşi cum erau odată dacii.
La timonă cu nea Mircea, invincibila armată.
În papuci şi în izmene, va fi prima integrată.
Brav ostaş şi general, şase luni s-a instruit
La cazanul cu fasole, pentru luptă pregătit.
La trompetă ştie bine cum să cheme adunarea.
La onor la comandant, or să sune deşteptarea.
Lângă puşcă moţăind ca planton s-a remarcat.
Avansând în Minister de la gradul de soldat.
Aliaţii îl aşteaptă să le spună cum se fac
Tragerea în poligon şi manevra cu puşcoace.
Că la ei nu se cunosc st nici n-au mai pomenit.
De când inventară bomba şi obuzul cu grafit.
Mircea Pascu le va zice de vitejii săi oşteni
Şi cum îi bătea pe turci Vodă la Călugăreni.
De asemeni, le va spune cine sunt ostaşii lui.
Ce isprăvi făcură dânşii la Rovine şi Vaslui.
Câte lupte duse Pascu până când s-a remarcat.
Avansând în Minister de la gradul de soldat.
La apelul de cu seară, comandant făcut la bec.
Ca Moş Teacă şi ca el a mai fost soldatul Švejk.
VIORICA AFRĂSINEI
Întrebând aşa, ca proştii, ce mai face Afrăsinei.
Dacă s-a ouat aseară pentru pregătirea cinei.
Cum e cu cotcodăceala, care-i norma pe cuibar
Şi cum e să fii femeie într-un for parlamentar.
Am aflat că e de groază pentru criticii Puterii.
Când îi vine la o lună şi-i cresc coarnele muierii!
Opozanţii sunt şi ei permanent ameninţaţi.
Când femeia e cu toane şi cu nervii încordaţi.
Cum o fi când şi cocoşul pe acasă se zburleşte
Nu se ştie, nu pricepem, nici Omida nu ghiceşte.
Unii spun că Afrăsinei cântă prin gospodărie.
Iar cocoşul o ascultă, pitulat prin lenjerie.
Ciocul mic şi grijă mare, căci cucoana Viorica.
Atacată în orgolii, scoate gheara, ce pisica.

Are, însă, frumuseţea, este tânără, deşteaptă
Şi când este singurică, este foarte înţeleaptă!
Au ales-o electorii, când vorbea de la tribună.
Constatând, după detalii, că la Cameră e bună.
Şi s-a dovedit că dânşii au ştiut să selecteze
Din pleiada de muieri dornice să candideze.
Viorica este fruntea unde e de dat din clanţă
Şi câştigul rezultat este unul de substanţă.
Opozanţii revoltaţi, ascultând aceeaşi placă.
Sunt forţaţi de Viorica ori să ţipe, ori să tacă
Şi câştigul e constant, la prestaţii calculat.
Fiindcă toţi sunt plămădiţi din acelaşi aluat!
Ei îi dau cu uite-o nu e, ea răspunde cotcodac
Şi aşa se umflă P.I.B.-ul, ca o burtă cu spanac!
SORIN LEPŞA
Dacă îl priveşti în jilţ pe cât este de fudul.
Ai credea că e sultanul în haremul din Stambul.
Cu turbanul pus pe ţeastă, aşezat între cadâne.
Retrăieşte ritualuri ancestrale şi păgâne.
Printre aburii cafelei, îl mai bântuie aleanu.
Arătând ca pielea trasă de pe bietul Brâncoveanu!
Narghileaua scoate fum. iar cadânele ţâţoase
Sar pe el înfierbântate, aţâţate şi focoase.
Doar Allah mai e ca Lepşa euforic şi puternic.
Plin de slavă în Eden, arătos şi preacucernic!
Printre craci de amazoană, e ca paşa în Serai.
Aruncând, ca filantropul, grămăjoare de parai.
Dus cu gândul şi cu visul spre o lume abisală.
S-a văzut, pentru o clipă, armăsar fără zăbală.
Când, de fapt, sultanul nostru, abiotic şi uituc.
S-a plimbat printre cadâne, ca un simplu eunuc!
Şi când omul de haremuri din visare s-a trezit.
A fost simplu să constate cât era de rătăcit.
Ei venea din România. să se plimbe la Stambul.
Să se joace de-a sultanul, visător şi somnambul!
Fotbalist în Parlament, deputat pe stadioane.
Eunucul s-a trezit printre craci de amazoane.
Şi apoi crezu că dânsul nu visează, ci e treaz

Şi la fel ca şi sultanu-i de puternic şi viteaz.
Când veni acasă Lepşa, transformat în Baiazid.
Hai-sictir, i-a zis Băsescu, eu sunt şeful în partid.
Lasă visul de mărire, nu mai fă pe musulmanul.
Cât va exista P.D.-ul, doar Băsescu e sultanul!
GABRIEL ŢEPELEA
Fostul vicepreşedinte.
Ţărănistul anacronic.
Începând de azi, vă minte
Doar din filele de hronic.
Doctrinar idealist.
Ros de vreme şi de molii.
Moşuleţul ţărănist
Intră-n cartea de istorii.
N-a murit, doar s-a retras.
La odihnă, moş Ţepelea.
Însă neamul i-a rămas
Ca un cui al lui Pepelea.
Strănepoţi, surori sau fii
Sunt manageri, secretari
Ori directori de regii.
Deveniţi miliardari.
Cuscri, gineri şi nepoţi.
Naşii, finii şi cu verii.
Moşul i-a plasat pe toţi
Sus pe treptele puterii.
N-a dus lipsă de idei.
Fiind vorba de ai lui.
Astăzi, vine pe la ei
Ca Pepelea după cui!
Descendentul lui Maniu
Râde cinic şi înjură.
Ei au câştigat pariul
Şi ne-au dus înfundătură.
Pe la anul două mii.
Iarăşi ne vor cere mila.
Peste chei şi nerozii
Să dăm votul cu ştampila.

Pân-atunci, să mulţumim
Dumnezeului preabunul
Şi voioşi să chiuim
C-am scăpat măcar de unul!
DUMITRU DRAGOMIR
După toată tevatură
Şi experienţă-n blat.
Merita investitura.
Patru ani, ca deputat.
Ştie omul să dribleze
Cum îi cere interesul.
Şi mai ştie să fenteze.
Cum o face tot alesul.
Şase luni a stat la beci.
Ocupat cu învăţatul
Cum e blatul la un meci
Şi cum fură deputatul.
Când pedeapsa ispăşi.
Ca oricare bişniţar.
De pe poartă cum ieşi.
Se dori parlamentar.
De la camera cu veghe
La deputăţia tării.
Diferenţa e la zeghe
Şi şiretul încălţării.
Camerele sunt la fel.
De bulău sau Parlament.
Ocupate sunt de cel
Care fură permanent.
„Corleone" ştie blatul.
Cacealmaua şi hoţia
Şi ce face deputatul
Opozant în România.
Şase luni a stat la beci.
Studiind, ca învăţatul.
Cum e braţul la un meci
Şi cum fură deputatul!
ALESSANDRA STOICESCU

Are farmec mititică.
E nurlie, răsfăţată
Şi e blândă, ca pisica.
Dacă este alintată.
E din coastă de bărbat
Plămădită, ca muiere.
Şi, ca plapumă la pat.
Se întinde după vrere.
Are, totuşi, o lacună.
E mereu neconsolată.
Că, deşi e cam bătrână.
Încă nu e întrebată.
Şi probabil că ar vrea.
Logic, fiindcă e femeie.
Un mascul pe lângă ea.
Cu vreo două reteveie.
Nu-i ruşine, dacă cere.
Când băiatul o evită.
Că, fiind şi ea muiere.
Vrea să fie potolită.
Cum s-o caute bărbaţii
Când reclama idioată
O arată cu piraţii
Şi „bătută" şi legată?
Iar când dama e lovită
De mai multe reteveie.
Cât ar fi de oblojită.
Aia nu mai e femeie!
ADRIAN SEVERIN
MOTTO:
„*D-aia n-are ursul coadă*.
Zicea unul dintre ei.
După mintea mea neroadă.
Amândoi eram… evrei".
Temerar, împins de val.
Într-o barcă pe potrivă.
S-a trezit că nu spre mal
Navigase… ci-n derivă.

Nu ştiuse, rătăcitul.
Că în hăis sau în cca.
Cel ce pierde azimutul
Nu mai trage unde vrea.
Măsurase cu compasul.
Cum pe plajă şi pe mare
Şi ades îşi luase nasul.
Ca nerodul la purtare!
El crezând că într-o zi.
Ce visează sau îngână.
Toate se vor potrivi
Ca mănuşa pe o mână.
Numai că prostia sa.
Dovedită-n antiteză.
Mult mai bine semăna
Cu bandajul pe proteză.
Naufragiat pe-o navă.
Comandată de bufoni.
Insul a adus pe tavă
Şi o listă de spioni.
În loc să o dea, se pare.
Şefului să-i pună viză.
El a dat-o în ziare
Şi i se făcu… valiza.
De la Radio Erevan
Se primise vestea tristă.
Că domnul Petre Roman
Figura primul pe listă.
Fostul vicepreşedinte.
Plimbăreţul la Paris.
Ministrul de mai-nainte.
Mintenaş, a fost demis.
Când realiză Bursucul
Că don Pedro face jocul.
Geaba-i sărută papucul.
El, deja, pierduse locul.
Omul, fost precum Chiriţă.
Franţuzita de la… Iaşi.

Astăzi duce iar oliţa
Democraţilor… fruntaşi!
LUCIANO PAVAROTTI
După ce-au tocmit românii
Două trailere să-l care.
Un frizer să-i „ia” perciunii
Şi o tonă de mâncare.
L-au cazat într-un hotel.
Alegând un loc să-l pună.
Pe la ultimul nivel.
Să privească înspre lună.
Pavarotti, după Papa.
Vine să ne cânte slavă
Şi să guste cum e apă
Tulbure de pe… epavă.
După ce-a privit la soare
Cum se-nfruptă vârcolacii
Şi-a văzut cum pe trotuare
Suflă-n pungi aurolacii.
A cântat „Ave Maria”.
Pentru toţi auditorii.
Încheind cu „Sole mia”.
Încasându-şi „verzişorii”.
Lume bună, diplomaţi.
Atmosferă ca de vis.
Gură-cască, deputaţi
Au aplaudat cu bis.
Cei săraci au stat acasă
Strânşi pe lângă difuzor.
Mai sărind peste o masă.
Ascultându-l pe tenor.
După ce-au plătit românii
Alte trailere să-l ducă
Şi i-au replantat perciunii
Între tâmplă şi-ntre bucă.
I-au pus viză de ieşire
De la ei din România
Şi, ca semn de preţuire.

I-au cântat „Ave Maria”!
MARKO BELA
Moşul lui venind călare
Dinspre stepele calmuce.
Precum orice migratoare
Care vine şi se duce.
Poposi, oprindu-şi iapa.
Priponind-o să mai pască
Şi să guste cum e apă
Într-o ţară românească.
Şi pe când descăleca
La ştiubeiul plin cu apă.
Se gândi că n-ar strica
Să ia hamul de pe iapă!
De atunci, moşul Attila
Cunoscu că, prin Ardeal.
Dumnezeu revarsă mila
Peste om şi peste cal.
Şi şi-a pus îndată cortul.
Scoţând slana de sub şa.
Cum e datina şi portul
Celor din… etnia sa.
Peste munţi şi peste văi
Şi-a extins moşul tutela
Pentru strănepoţii săi
Báthory şi Markó Béla
De aceea strănepotul.
Ajuns, azi, parlamentar.
Bâjbâind, îşi cată lotul
Pentru borna de hotar.
Şi se zbate şi se plânge.
La Strassbourg sau pe aiurea.
Că pământul nu-i ajunge
Şi prea mică e pădurea.
Limba lui o vrea în şcoală.
Buchisită de români.
Neamul său de „Aia Goală”.
Vrea întoarcerea la huni!

De când moşul său, Attila.
Observă că, prin Ardeal.
Dumnezeu revarsă mila
Pentru om şi pentru cal…
Markó Béla, strănepotul
Ajuns, azi, parlamentar.
Bâjbâind, îşi cată lotul
Pentru borna de hotar!
P. S.
Pe la Cluj, *Gheorghe Funar*.
Mai alaltăieri, *zicea*
Că îi pune la hotar
Calul, *biciul şi o… şa*!
NINI SĂPUNARU
Stă dulăul ca la piaţă.
Într-o vamă, permanent.
Pus pe labele din faţă.
Lângă osul suculent:
Săpunaru, zis Ciclopul.
Ca un câine credincios.
A venit, când cu „potopul".
Aşezându-se pe ros.
Nicio pasăre nu trece
Pe la botul dumnealui.
Până nu lasă din zece
Măcar unul dintre pui!
Pus să apere pământul
Patriei de la hotare.
A venit aşa ca vântul.
Ce-i bătea prin buzunare.
Pe la el, pe lângă bot.
Trec ţigările pe TIR.
Armele pe feribot
Şi alcoolul la clondir!
Arde „Ţigareta doi".
Fumegândă şi eternă.
Iar benzina, în şuvoi.
Se revarsă din cisternă.

Arme, droguri şi cafea.
Ca să aibă tot poporul.
Vin în TIR-uri pe şosea
Sau aduse cu vaporul.
Iar dulăul, ca la piaţă.
Vămuieşte permanent.
Stând pe labele din faţă.
Lângă osul suculent!
Şeful Vămii, creatura.
Pururea, ce stă de veghe.
Se gândeşte la măsura
De la… viitoarea zeghe!
VLAD ROŞCA
Tărtăcuţa lui e mare.
Tot aşa ca un dovleac.
Coaja e la fel de tare.
Dar cu duhul e sărac.
După ce s-a îngrăşat
Ca godacul la vălău.
Roşca Vlad a constatat
Că e şarpe de dudău.
Precum vipera parşivă.
Pitulată în frunziş.
Cu veninul în salivă.
Muşcă fizic pe furiş.
Când e prins de pandalii.
Ca o fiară în călduri.
Face jaf prin primării
Şi prăpăd în prefecturi!
Cine cu Puterea nu-i.
E potrivnic şi duşman
Şi îl rade dumnealui
Cu un petic de firman.
Oricare primar de sat
Dacă nu e cu satrapii.
Mintenaş e remarcat
Şi schimbat precum ciorapii.
Ca la stâna părăsită.

Face legea după plac.
După mintea-i rătăcită
În glăveaja de dovleac.
Carta de democraţie
E la bietul nătăfleaţă.
O bucată de hârtie
Pentru şters la poponeaţă!
TEO TRANDAFIR
După nume o pedistă, că se cheamă Trandafir.
La grăsime e ca scroafa ce se-nghesuie la cir.
Râde mult, vorbeşte-n van şi e veselă întruna.
Mai ales când cineva matinal îi ţine strună.
Şoul ei de trei parale, de la nouă dimineaţa.
Dacă îl vizionezi, mintenaş te-apucă greaţa
Şi în loc să-ţi bei „Elita", ca tot omul, liniştit.
Zbori, ca şi aeroplanul, în viteză şi grăbit.
Doamnă, însă, e drăguţă, doar grăsimea de pe ea
E precum la o purcică, dar… mai groasă cu ceva!
Un director de programe o cuplase cu un ţâr.
Slab şi suplu ca o gloabă şi tăios ca un satâr.
Din perechea de demult mai rămase numai os
Să ne spună moşi pe groşi dimineaţa, la cafea.
Şi îndrugă, şi înşiră, ca o soacră divorţată.
Arătând, în megaherţi, cât e dânsa de-nvăţată.
Are har la dat cu gura, cu umorul nu glumeşte
Şi, la ora matinală, râde-ntruna şi prosteşte.
Ca femeie, e prea multă şi nici tânără nu este.
Că de patruzeci de ani, ca ogarca, năpârleşte!
Prin tranziţia de astăzi a românului sărac.
Veselia-i debordantă, nu prea ţine la stomac.
Nu e bună de nevastă, fiindcă Teo la culcare.
În postura de mireasă, râde neaoş până moare.
O muiere care râde, parcă sparge la seminţe.
Îngheţată ca un iglu dincolo de preferinţe.
Durdulia matinală nu glumeşte când ne zice:
La mulţi ani şi, fără ea, să ne veselim ferice!
CONSTANTIN SIMIRAD
Dusă-i de la Iaşi Chiriţă, a plecat pe veşnicie

Și de unde odihnește nu se mai întoarce vie
A lăsat în urma dânsei un bolund de strănepot.
Larg la gură, hun de snoave și cu limbă de un cot!
Lumea Iașului l-a pus șef de urbe pe Costică.
Pe lingăul ars cu „zama” perjelor la linguriță.
Omul, ce aduce ploaia, trage clopotele-n dungă
Și le „dă” pe moldovence, cum dai oile la strungă.
Jertfind zeilor din cer paparuda, că ofrandă.
De când e primar la Iași, plouă des, ca la comandă.
Clopotarii îl anunță când ies apele pe luncă.
Sau la Golia e zarvă, or măcel în vreo speluncă
El e cu deratizarea, cu păduchii și țânțarii
Și în actul de cultură stăpânește călușarii!
E politic și fruntaș pe vreo patru cartiere.
Și-a fuzionat partidul și e singur la muiere.
Ăsta este Simirad, cum ar spune moldovenii.
Paște capra la Copou și o mulg basarabenii.
Bogăția, pe la Iași, a crescut cum cresc copacii.
Iar falangele la hoți „țapene” precum aracii.
La Costică-n primărie se muncește și asudă.
Se transpiră ca la jug, cu convingere și trudă.
Fiecare, când semnează pe o listă de salarii.
E convins că e plătit după vechile scenarii.
El se face că muncește, iar primarul dă, că are.
Iar bugetul primăriei este larg la buzunare!
Simirad e un primar, care singur recunoaște
Că bunica lui, Chiriță, ar păli, de l-ar cunoaște!
IOAN GAVRA
În vreo clipă de urgie.
Mamă dragă, țară bună.
Mulți te-au dat pe veresie
Sau pe aurul din mână.
Și te atacară hunii.
Popoarele migratoare
Și-ți luară căpcăunii
Bornele de la hotare.
Dacă îl aveau români
Pe Gavra conducător.

Nu treceau pe-aicea hunii
Nici în veacul următor.
Vereştoy şi a lui ceată.
Din vremea descălecării.
Nu mai cereau niciodată
Federalizarea ţării.
De la Cluj până la Mare.
Se sfârşea cu năvălirea.
În belşug şi bunăstare
Trăia toată omenirea.
România s-o conducă
N-a fost pus şi, ce păcat.
N-ar fi fost totul pe ducă.
Ci de-a dreptul îngropat.
Dacă îl aveau românii
Pe Gavra conducător.
Nu treceau pe-aicea hunii
Nici în veacul următor.
Doar pe râuri, în aval.
Se scurgeau numai gunoaie.
Iar deasupra, peste val.
Gavra îmbătat de zoaie!
EUGEN VÂLCEANU
Copt la minte, zvelt la trup şi politic elitist.
E la post când ai nevoie şi e mare sufletist.
A crescut lângă izvor şi l-a răcorit Parângul
Şi s-a înfrăţit cu Jiul, cu ţăranul şi cu crângul
Şi mai are ca model, pe meleaguri strămoşeşti.
Un străbun român-român şi erou la Mărăşeşti!
Matematic în ce face, exigent în Prefectură.
E la fel precum săteanul. Gospodar în bătătură.
Are funcţii în partid, bucurându-se politic
De statutul unui domn parolist şi analitic.
Doctrinar, e pesedist în partidul lui Mischie.
Singurul, cum zice dânsul, care-i dă o garanţie
Că se va păstra continuu zece ani la guvernare
Şi la fel va fi, probabil, de puternic şi de mare.
Adversarii săi politici acordă reverenţă

Şi îşi pierd în faţa sa doză lor de virulenţă.
Fiindcă omul are tact şi răbdare pentru toţi
Şi-i convins că, dacă vrei, imposibil să nu poţi!
Familist şi om de treabă, are forţă şi putere
Să trăiască liniştit şi pe bune să prospere.
La momentul actual, spune că recensământul
Este gata şi-a rămas numai Legea cu pământul.
Dar a toamnă şi ţăranii vor avea utilităţi
Şi că, după Legea Lupu, vor primi proprietăţi.
Cu păduri şi cu zăvoaie, toate pe amplasamente
Stabilite cartografic şi cu părţi adiacente.
Şi doreşte să îşi ducă şi mandatul la sfârşit.
Fiind foarte hotărât şi la fel de pregătit.
VASILE DÂNCU
„Vodă, da, şi Hâncu, ba", ne-am intim dintr-o poveste
Ce a fost de multă vreme şi de actualitate este.
Nu că vodă mai trăieşte, ori negativistul Hâncu.
Ăia doi sunt în istorii, iar urmaş le este Dâncu.
Nea Vasile nu-i cu vodă, dânsul e la informaţii.
Dând partidului culoare… Opoziţiei, relaţii.
În fragmente, pe imagini difuzate pe la ştiri.
Pune parigorii calde peste ţepi de trandafiri!
Dascălii l-au învăţat să vorbească şi să cânte
Şi cu multă tămâioasă de deochi să ne descânte.
Joacă teatru, e actor şi îşi preamăreşte cinul
Şi îşi urmăreşte scopul, cum o face cabotinul.
Altruist, când dă cu barda, nu cunoaşte oboseală.
Convingându-ne pe toţi că e vorba de scrânteală.
Tainic e, precum ideea dintr-un cap necunoscut.
Şi rămas atemporalul, mizantropul absolut.
Unii zic că e mazeta care pierde prin discurs.
Alţii spun că doar cu el se câştigă la concurs.
Numai el, Vasile Dâncu, crede că prin atavism
Nu a moştenit, ca alţii, forma de primitivism.
Iar înaintaşii săi nu provin dintr-un Jurasic.
Ci de la Adam şi Eva, prin încrucişatul clasic!
Pesediştii cred că Dâncu este omul potrivit
Să ne informeze seara, la concret şi desluşit.

Cât crescu economia, care-i cursul leu-dolar
Şi cu ce îşi pierde vremea forumul parlamentar.
Până când Vasile Dâncu, omul de la Informaţii.
Nu se spovedește public, nu mai oferim relaţii!
JANOS MARTONYI
„Io napot chivano moghior”, a zis Martonyi cu fală.
Când descăleca deunăzi pe la noi, prin capitală.
Dodoloaţă şi întreagă, ţara noastră l-a primit
Cu aplauze de felul: „Poţi să pleci, cum ai venit”!
Pâinea noastră s-a sfârşit, sărăcie este încă.
O să-ţi dăm să-ngurgitezi tot ce ungurii mănâncă.
De vreo şase luni încoace, cu statutul unguresc.
La Harghita, la Covasna şi prin Târgu-Secuiesc!
Aşa l-au primit românii pe maghiarul diplomat
Şi cu „huo” şi cu „pleacă”, într-un glas, l-au mângâiat.
De uită maghiarul nostru şi de „stat cetăţenesc”.
Şi de limbă, şi de şcoală, şi de graiul unguresc.
Ce le-a vrut implementate, democratic, pe la noi.
Cum dorește László Tokeş şi cum cere Vereştoy!
După ce ne-au dat pe Arpad şi pe Borbély, şi pe Pall.
Ungurii doresc la schimb o bucată din Ardeal.
Doar aşa, să ştie dânşii că sunt rasă migratoare
Şi au limba precum apa… limpede şi curgătoare!
Limba vechilor citate a strămoşului Attila.
Răspândită pe modelul „cu biciuşca şi de-a sila”.
Limba ce o ciripeau când călcau pământul dac.
Traducându-se-ntr-o frază – „loc foso şagherbac”!
Asta e ce ştiu maghiarii din Kazania Kalmucă.
Învăţată pe când dorul le da freamătul de ducă
Şi încălecau mârţoaga şi migrau din loc în loc.
Nestatornici, ca şi apa, vitregiţi, fără noroc.
După veacuri de migrare, Martonyi veni să ceară
Să citim cum sună verbul în gramatika maghiară!
Dodoloaţă şi întreagă, ţara noastră l-a primit
Cu aplauze de felul: „Poţi să pleci, cum ai venit”!
GABRIEL LIICEANU
Învăţase pe la şcoală
Că o pară mălăiaţă

Ar cădea, pe verticală.
În gura lui Nătăfleaţă.
Văzând musca pe pereţi.
Se întreabă: cum de şade
Agăţată-n pioleţi
Chiar la nouăzeci de grade?
Filosoful meditează:
E la Newton adevăr?
Legea lui nu operează.
Dacă musca nu e măr?
Minunându-se, când zice
Despre el că, într-o noapte.
Încercând să se explice.
A căzut ca musca-n lapte.
Cu ştiinţa lui caducă
De la Maltus inspirată.
La un show, pe post, la Tucă.
Filosoful ne arată:
Că războiul din Balcani
„Este unul ce se face
De yankei americani
Pentru… pace!
Iar când NATO bombardează
Fabrici case sau uzine
Europa o salvează…
Şi… e bine!”
Iartă-l, Doamne, că-i nerod.
Turmentat de la Diluviu
Ăsta-i bun de pus pe pod.
Când cad bombele pe fluviu!
Ca, atunci când meditează.
Să cunoască adevărul:
Că la Newton operează
Legea fizicii cu… mărul!
P. S.
După câte am aflat.
Filosoful damblagit
Era scurt-circuitat

De o bombă cu grafit!
HARUL PAPAL
Prea catolicul părinte
Din chilia sa sihastră.
Iată, şi-a adus aminte
De ortodoxia noastră.
A zâmbit şiret bătrânul.
Legănându-se-n tangaj
Şi şi-a scos Papamobilul
Din… garaj.
„Lăudatum Jesus Hristus.
La anno domini ’99.
Aduc salutul din apus
Şi pace vouă!
Roma vă trimite-n dar
Pe Sfinţia-sa Woytilă.
Prinosul Vaticanului de har
Şi… milă.
În ţara marilor minuni.
Salut pe fratele Boilă.
Iar vouă, bieţilor români.
Vă plâng de milă!”
După ce sosi Preasfântul
În ţara lui Triţă Fane.
S-a şi împărţit pământul
Pe… pogoane.
Pensiile s-au mărit.
Pâinea este din belşug.
Iar corupţii au fugit
Înspre… Bug!
Curge laptele pe râu.
Totul este mai curat
Şi producţia la grâu
S-a dublat!
Inima lui nea Vasile
Nu mai face pe nebuna
Şi de-aproape două zile
Plouă-ntr-una…

Ţara a ieşit din criză.
Mult mai albă este pita.
Consulatul pune viza
De… Harghita!
ANDREI PLEŞU
Dacă şi priveşti figura.
Zici că-i coborât din pom
Şi că el e legătura
Dintre Cimpanzeu şi om.
Dar privit ca om politic.
Este pentru prima oară
Când un ins din neolitic
Face „treaba de afară”!
Unii spun că a fost vraci
Undeva pe la un schit.
Dar fiind cuprins de draci.
Stareţul l-ar fi gonit.
O fi sigur, ori minciună;
Ştie numai dumnealui.
Cine poate să ne spună
Ce o fi în barba lui?
Pe la Radio Erevan.
I se spune Pleşu Popă
Şi că sigur într-un an
Ne-o băga în Europa.
Pentru NATO, se zvoneşte.
De la Erevan citare:
Cum că Pleşu pregăteşte
Un program de integrare.
Iritat, măria-sa
Clinton a cam dezminţit:
Nu în NATO ne-o băga.
Ci… pe unde am ieşit!
Aferim, maestre Pleşu.
Noi mergem pe barba ta.
Chiar dacă ne duci cu preşu.
Ştim pe unde vom intra.
PETRICĂ NANU

Aş fi vrut să-i fac portretul.
Cum se face la elite.
Însă Nanu spune totul.
Într-un curriculum vitae.
Iată ce spune primarul.
Gras, frumos şi rubicond:
„Nu voi da nicicând cu părul
Într-un câine vagabond!
Bani ar fi la Primărie
Să castrăm orice dulău.
Javrele, precum se ştie.
Nu ne fac atâta rău.
Şi-apoi alta-i tevatură.
Nu acesta e tipicul.
Câinele muşcă cu gura.
N-are dinţii la testicul
Să vă spun, în primul rând.
Că dacă-i curată strada
E, că ei, din când în când.
O mai mătură cu coada.
Dac-ar fi purcei de lapte.
I-aş castra că nu e bai
Şi am chefui o noapte.
Ca trupa lui Şaptecai.
Aş mobiliza hingherii
— Voturile-s întrunite – Şi-aş hrăni consilierii
Doar cu fudulii prăjite!
Ce să fac, că din căţele
Nu se nasc decât ogari
Şi nu vieri ca din purcele.
Cu testiculele… mari?
Altfel ar fi fost figura;
Cu atâtea fudulii
Hrăneam toată Prefectura.
Cât şi alte Primării!
Totuşi, nu voi da’ tu părul.
Chiar voi milita cu sârg.
Să trăiască tot ogarul

Vagabond la noi în Târg!”
(I) VICTOR BABIUC
E uşor, în poezie.
Să îl pui pe general
Pe o coală d. hârtie
Lângă bietul caporal.
Să-i distingi, însă, e greu.
Nu ştii care-i generalul:
Că din stocul de Le-Me-eu
Pufăie şi caporalul.
Fiind vorba de trabuc.
Rima se duce cu valul.
Nu ştii care e Babiuc
Şi nici care-i generalul.
Dacă rima e hilară.
Ai ratat extemporalul;
Cum? armata populară
O conduce caporalul?
Unul din Comenduire
Mi-a şoptit şi-a zis să tac:
„Nu e, bre, peste oştire.
El e… pruna pe colac!
Eu ştiu multe cu trabucul.
Dar aş încălca parola
Şi am mai păţit buclucul
Cu ăia cu… Motorola!”
Măi, să fie, am zis eu.
Învăţat să dau din gură.
Păi, de ce n-aţi pus Le-Me-eu
Pe colac sau pe prescură?
„Asta e, a zis maiorul.
Scoţând vorba cu de-a sila.
Tutunu-l vedea şi chiorul
Care-a nimerit Brăila.
Dar când pruna-i pe prescură.
Orişicare dă cu tunul
Şi nu-i nicio tevatură
Pentru cei ce-aduc tutunul”.

Păi, ministrul vostru tace?
Dumnealui, domnul Babiuc.
Iţele nu le desface
Ca să vadă unde duc?
„Umbli numai cu chichiţe.
Dumneata n-ai presupus
Că afacerea din iţe
Duce undeva… mai sus?”
Ce îmi spui este de groază.
Nici portretul nu-mi mai iese.
Cum să dau eu într-o frază
Ce mi-ai spus şi ce reiese?
„Scrie, neică, şi arată
Că şi alţii o mai fac:
Babiuc este la Armată…
Cum e pruna pe colac!”
(II) OLIVIU GHERMAN
Zace adormit pe veci
În legislativul ţării.
Ca beţivul prins în beci
De mania degustării.
Ca abulicul zăcând.
Îşi încheie săptămâna.
Tresărind, adesea, când…
Altul îi ridică mâna!
Cu vechimea din dormit.
Din zăcut şi din visare.
Omul şi-a construit
Anii de pensionare.
Pensia, legiferată
De forul legislativ.
Va veni, ca o răsplată.
Adormitului nativ.
Întrebat cui a slujit
Truda sa parlamentară.
Gherman zice c-a dormit
Pentru naţie şi ţară!
A servit cooperativa

„Senatorul Adormit”.
Şi-a găsit alternativa
Somnului cu sforăit!
MIRCEA AMZULESCU
Darnică-i natura, uneori, cu noi.
Vie mângâiere duşilor uitaţi.
Aşezând la capul marilor eroi
Odă bucuriei bravilor bărbaţi!
Unul dintre ei, mare de statură.
Cum este gorunul falnicei păduri.
Vegetează zilnic pe la Prefectură.
Aşezat în umbra tristelor figuri!
Una, Vasileasca, ce privea la el.
Ca la „doi la metru”, mic şi subţirel.
Într-o zi, la dânsul alergă în fugă
Şi l-a pus la piept şi i-a dat să sugă.
Acesta, privind-o precum Nătăfleaţă.
Arătă „nebunei” că are mustaţă.
Că este bărbat, mare, cum e Bill
Şi-ar putea să aibă barbă ca Emil!
Nu mai are pamperşi, nu mai e sugar…
Chiar dacă încape într-un buzunar.
Ei este puternic, nu cunoaşte frica
Şi că a sedus multe ca… Monica.
Mircea îşi cunoaşte bine anvergură.
C-a lăsat gravidă toată Prefectura.
Fără vreo Viagră sau întăritoare.
Devenind demult o sperietoare
Pentru toţi aceia care au acasă
Câte o cadână iute şi drăcoasă
Şi avertizează că vrea să se ştie.
Că va da atacul şi la Primărie!
Fiscul lui Popeangă, zice dumnealui.
Va trage ponoase de pe urma lui.
Fiindcă el se zbate, luptă şi susţine
Să-i pună impozit după înălţime.
Măcar pe acesta, crede că se poate.
Să-l plătească, zice, doar pe jumătate!

Amzulescu Mircea, omul de oţel.
Îl citează astfel pe Aristotel.
Care, hotărât, scrie într-un tom:
„Jumătate birul, pe juma de om!”
Darnică-i natura, uneori, cu noi.
Aşezând la capul bravilor eroi.
Vie mângâierea duşilor uitaţi.
Oda bucuriei marilor bărbaţi!
MARIANA STOICA
Doamna e la „Integrare”.
În „Structura” cu modelul.
Unde intră ţara care
A legiferat bordelul.
Într-o luptă permanentă.
Dă cu gura şi se zbate.
Că femeia-i imanentă.
În relaţia de noapte!
„Cine are, să şi vândă”.
Zice doamna deputat.
„Când o criză e profundă.
Scapi de ea, lucrând la pat!
Năzuind la integrare.
În structurile model.
Să-nţeleagă fiecare
Rolul damei de bordel!
Noi avem o datorie
Şi cu toţi ne-am angajat
Să-i scăpăm de sărăcie
Pe acei ce ne-au votat.
Când Guvernul este moale.
Declarat neputincios.
Numai marfa de sub poate
Mai aduce un folos!
Damele, lucrând la normă.
Zi şi noapte, pentru stat.
Fac şi planul de reformă.
Într-un ritm accelerat!
De aceea mă voi bate.

După cum îmi este felul.
Pentru fetele da noapte.
Să legiferez bordelul.
Statul trebuie salvat.
Am spuse şi arătat-o:
Doar cu fetele la pat.
Ne vom integra în NATO!
E de-ajuns, câtă pudoare
Am avut în dictatură
Şi făceam, pentru mâncare.
Dragoste de conjunctură!"
MADONNA
Blondă, brună, răsfăţată
Şi cu multe trăsături.
Sex-appeal şi depravată.
Ca o iapă în călduri…
Plânge, râde, ari dansează
Goală, sexi, îmblănită.
Niciodată nu e trează
Arătarea rătăcită.
Filme porno, rock-and-rol.
Muzică destrăbălată.
Aiurită, sex-simbol.
Tot ce are… îţi arată:
Pulpe-n formă de elipsă.
Sâni şi şolduri de metresă
Şi desuurile lipsă.
Pe un tors de abatesă.
De rămâi ca îmbătatul.
După kilul de alcool.
Sau când vezi pe necuratul
Dezbrăcat, în fundul gol
Blondă, brună, răsfăţata.
Cu mai multe trăsături.
E Madona depravată.
Iapa prinsă în călduri!
(III) BILL CLINTON
Vremurile astea grele.

Cu femei şi cu războaie.
Trec prin gândurile mele
Ca o ploaie…
Care udă, care spală.
Inundând în fugă.
De-mi rămâne ţeasta goală
Ca o… tiugă!
Vânturi multe, uragane.
Când „Hillary”, când „Monica”.
Îmi bat veşnic în timpane.
Înteţindu-mi frica.
De la Belgrad la Priştina.
NATO, pe-ndelete.
Ară sârbilor grădina
Cu rachete!
Înşirate ca o salbă.
„F”-urile ţin isonul.
Îngânând la Casa Albă
Saxofonul!
De la Kosovo, la şes.
Lupta e în floare.
Recunosc, bineînţeles.
Că se moare.
Mă simt, uneori.
Ca un „F” căzut
Şi mă trec fiori
Noaptea-n aşternut.
M-a învins Monica.
Hillary şi ea
Îmi inspiră frică.
Precum o căţea!
Vremurile astea grele.
Cu femei şi cu războaie.
Trec prin gândurile mele
Ca o… ploaie.
Care udă, care spală.
Inundând în fugă.
De-mi rămâne ţeasta goală

Ca o… tiugă!
NICOLAE VĂCĂROIU
Doamne, ce osândă! Jalnică durere.
Simt otravă lumii, în ţapul cu bere!
Banii sunt puţini, „nemă” vodcă bună.
Câte un „Rasputin” doar la câte-o lună.
Subalternii, încă, mă mai fac atent.
Că la Braserie se fumează Kent.
Marlboro cu filtru ori tutun de pipă.
Ale căror „fumuri” vindecă de gripă!
Cum să merg acolo şi de unde bani.
Când noi, senatorii, suntem sărăcani.
Mai săraci ca Iov, goi şi zdrenţăroşi.
Galbeni ca lămâia şi tuberculoşi?
Între senatori şi cei din canale.
Diferenţa nu e chiar aşa de mare;
Cât câştigă dânşii din cele furate
Senatorii n-au nici pe jumătate!
Cum să te descurci, jinduind la bunuri.
În vreme ce alţii pun la cale tunuri?
Zeci de miliarde, doar dintr-un condei.
Se îndreaptă zilnic numai înspre ei.
Pe când noi, sărmanii, plebea şi săracii.
Ne certam pe-o vodcă, înjurând că dracii?
Ospătar, te rog, umple încă una.
Că mâine, se pare, se încheie luna
Şi voi lua diurna, voi semna pe ştat.
Pentru clănţăneala dată la Senat!
Doamne, ce osândă! Jalnică durere
Să fiu nevoit să mă-mbăt cu bere!
„Stalinskaya” nu e, nici „Rasputin” nu-i.
Mă simt însetat şi al nimănui.
Te uită, Iisuse, cum se scurge berea;
Oare Iliescu o mai lua Puterea?
Vom fi iar ce-am fost, cum eram cu toţii.
Până când Puterea o luară hoţii?
Iartă-mă, Preasfinte, Doamne te îndură
Şi mai dă-mi să beau doar o-nghiţitură!

De-oi ajunge, Doamne, iarăşi la Putere.
Neam de neamul meu n-o mai bea vreo bere!
Voi spăla în vodcă tot ce e păcat.
Rămânând, Preasfinte, robul tău plecat!
(IV) VALERIU TABĂRĂ
Foc de „Tabără" se face.
Când aude de Funar
Şi în ţăndări l-ar preface
Pe primar.
De la Cluj la Valea Seacă.
Mai în vremea de apoi.
Două săbii într-o teacă
Erau amândoi.
După certuri şi războaie.
Larmă şi carambolaje.
A rămas apă de ploaie
În sondaje.
În politica de stat.
Adversarul lui Funar
S-a implementat…
În zadar.
Bun e la Agricultură.
Fiindcă ştie cum se fac
Castraveţii în cultură
Pe arac!
La răsadul de salată
Şi la ceapă ciorii.
Ştie să combată
Rozătorii.
În culturile primare – Ca o paranteză – Ştie să prepare
Zeamă Bordeleză!
Rămas fără oponent
E mai singur şi sărac
Şi-o intra în Parlament
Într-un veac!
(V) DUMITRU DRĂGHESCU
Încă din adolescenţă dovedea maturitate.
Exigenţă şi voinţă şi-n gândire claritate.

A copilărit la sat, unde rostul şi credinţa
Zămisliră matematic datina şi conştiinţa.
Viaţa l-a pornit la drum cu elan şi cutezanţă.
Cu imboldul de trăire în iubire şi speranţă
Studios, perseverent, prin ambiţie şi trudă.
A ştiut că se câştigă doar atunci când se asudă.
Licean, apoi student, inginer specialist.
Multă vreme antrenor, doctorand, economist.
Afirmat că inginer prin decizii de substanţă.
Se confirmă prin ce face, cu ecou de rezonanţă.
La sorginte „Brătian" e din stirpea liberală
Şi din neamul cu Unirea, dintr-o vreme epocală
Familist şi om destoinic, viitor în faţă are
Şi visează să revină cu ai săi la guvernare.
Conştient, în patru ani şi cu maxim de efort.
A ţinut directoratul la Direcţia de Sport.
Cu victorii meritorii, remarcabile-n judeţ.
Regăsite în medalii şi-n succesele de preţ.
Cititor de carte bună, liberalul poliglot
E pe drum cu viitorul, doctrinar şi ştie tot.
E un familist cuminte, are şi-un moştenitor
Şi de-acuma proiectează pentru veacul viitor
Cum va fi liberalismul într-o ţară integrată.
Cât va fi de mare ţara, cât va fi de democrată!
Inginerul proiectant, liberalul poliglot.
E pe drum cu viitorul, doctrinar şi ştie tot.
CONSTANTIN BUCUR
Este omul din partid care vrea să guverneze.
În intenţia că poate, aşteptând să demonstreze.
La chemarea lui Vădim „să fim iarăşi ce am fost".
A strigat „Trăiască Tudor!" şi s-a înrolat la post.
Ca oştean şi patriot, răspunzând numaidecât.
„Vom fi iarăşi ce am fost şi mai mult decât atât".
Petru Rareş, Ştefan Vodă, şi Mihai, şi Burebista
Şi eroii de la Plevna vin să completeze lista
Celor de la P.R.M., bravi eroi de neam şi ţară
Din istoria modernă şi din stirpea proletară!
Stă în „umbră" un Guvern pregătit pentru Funar.

Să devină prim-ministru de pe postul de primar.
În Guvernul peremist, Bucur este diplomatul.
Care pregătește lumea în relația cu statul.
Său ministru de Interne, să îi sperie pe hoți.
Pe bandiți, pe cerșetori, pe tâlhari și mafioți.
Cu Vădim, ca președinte, și Guvernul lui Funar.
Țara noastră va fi iarăși ca icoana din Altar.
Unde unguri, goți și huni reveneau să ceară apă.
Suprasaturați de slana de sub șaua de la iapă!
Markó Béla, Toro Tibor și cumătrul Vereștoy
Vor afla din „Cartea Neagră" cum e viața pe la noi.
Cum se pleacă de la Ciuc, de pe Mureș și Harghita
Și cum vine de la Buda Orban Viktor cu ispita.
Aducând legitimații și statutul de maghiar
Într-un stat independent, suveran și unitar.
Patriotul peremist răspunzând numaidecât:
Suntem iarăși ce am fost și mai mult decât atât!

(VI) ANDREI MARGA

Și bărbat, dar și femeie.
După numele – androgin.
Înrolându-se sub cheie.
Zice-se că e… creștin!
Proba de „capacitate".
La reformă, n-a trecut-o.
Deși „e pe terminate".
Nici măcar n-a început-o.
E suficient să spui
Cine-i dascălul Andrei.
Că reformei dumnealui
Merită să-i dai un trei.
Chiar când sunt televizate
Subiectele la BAC
Sau când sunt comunicate
La grămadă ori în vrac.
Înțeleg doar cei ce pot.
Premianții mai ales.
Cum a fost în nouă și opt.
Când doar doi le-au înțeles!

„Dacă reuşesc doar doi.
Nu înseamnă că-i o dramă”.
Marga zice că, „la noi.
Aşa-i în… organigramă”.
Se lucrează *în procenţi*.
Ca la cooperativă.
Jumătate repetenţi.
Ceilalţi fără perspectivă”.
„Promovează cei ce pot.
Cine nu, să mai rămână.
Că din şcoală nu se scot
Învăţaţi de primămână”.
La atâta elocinţă.
Unui domn politolog
Merită, cu prisosinţă.
Să-i pui trei în catalog!
Cei din clasele primare
I-au dat „insuficient”.
După ultima notare.
Declarându-l repetent.
MUGUR ISĂRESCU
O, rămâi, rămâi la noi.
Dintr-un leu să ne faci doi.
Numai tu, din rotativă.
Milioane pui în stivă.
Fiindcă din economie
Nu s-ar aduna… o mie!
Mai rămâi vreo şase ani.
Toţi aguzii să-i faci bani.
Stuful, paiele, cocenii.
Mărăcinii şi ştiulenii
După ce vor fi hârtie
Şi bancnote de o mie.
Le semnezi şi le trimiţi
Toţi agenţilor faliţi.
La ortaci, la oţelari
Şi la bieţii bugetari
Şi să umpli iarăşi toate…

Băncile devalizate!
Să mai zică cineva.
Când te ştergi pe undeva
Cu bancnota de o mie.
Că la noi e… sărăcie!
Să se mire-americanii.
Cum le cumpărăm dolarii
Cu un milion bucată.
Că la noi se-nvârte roata.
Nu ca pe la ruşii noştri
Care se văitau ca proştii.
Că n-au mai plătit minerii
De pe la-nceputul… verii!
Pentru asta, Parlamentul
Îşi dădu asentimentul.
Să poţi fi guvernator
Şi în veacul următor!
O, rămâi, rămâi la noi.
„Dintr-un leu să ne faci doi.
Numai tu, din rotativă.
Miliarde pui în stivă
Fiindcă din economie
Nu s-ar aduna… o mie!
RALUCA MOIANU
Afirmată ca femeie, noaptea, la televizor.
Seamănă în jurul său doar poveştile ce dor.
Ahtiată după lacrimi, ca o scorpie păgână.
Îţi apare pe ecran la-nceput de săptămână.
Lumea ei nenorocită vine, seara, la iertare.
Să se roage, să se plângă şi să ceară îndurare.
Cine şi-a lăsat copiii ori i-a alungat odată.
După moda comunistă ori burghezo-democrată.
Apelează la muierea detectivă şi isteaţă.
Care îi ademeneşte cu buchetul de verdeaţă!
Păcătoşi, descreieraţi, autişti şi idioţi.
Diabolici fără suflet, tinichele şi netoţi
Un trecut nenorocit caută să-şi regăsească.
Să-l pozeze peste ani în iubire creştinească.

Iartă-mă, este formula care pe Sesam îl roagă
Să deschidă şandramaua la aceia fără doagă!
Şi femeia adresează la prostia omenească.
Aşteptându-i pe nerozi de aiurea să sosească.
Fiindcă lacrimile lor îi înnegură retina.
O ating la melodie şi-i stârnesc adrenalina.
Când o vezi că stă să plângă la emisiunea ei.
Te întrebi dacă-i acasă or că pupăza prin tei.
Molipsită de prostia invitaţilor de luni.
Face din emisiune un spectacol de nebuni.
Unde inşii idioţi plâng păcatele făcute.
Iar Raluca îi priveşte şi-i admiră pe tăcute.
Că muierea e deşteaptă, pricepută şi isteaţă.
Atrage pe netoţi cu buchetul de verdeaţă!
ADRIAN COSTEA
Într-un an electoral, după ce-a lansat o bombă
Cu efect întârziat şi cu victime în trombă.
Cei ce la Preşedinţie se agită să acceadă.
Tremură ca frunză-n pom răvăşită de tornadă.
În afacerea lui Costea au intrat, că idioţii.
Ca şmenari dâmboviţeni şi asimilaţi cu hoţii.
Filotim, precum nababul, Costea a sponsorizat.
A dat banii cu duiumul şi pe proşti i-a cumpărat!
Plictisiţi în România, cei ce au dorit să plece.
Să-şi trateze vreo măsea, ori aiurea să se-nnece.
Fie Iosif, ori Teodor sau că l-a chemat Ion.
Au primit sponsorizarea şi bilet de avion.
Acum, dau cu subsemnatul pe hârtia cu antet
Şi bătătoresc poteca ălora de la Parchet.
Costea râde, se amuză, cică i-a ieşit pasienţa
Şi nu-i pasă că la unii li se-apropie scadenţa.
Dânsul este mulţumit că-n afacerile sale
A avut ca parteneri cât mai multe puşlamale
Hoţ, bandit, afacerist, franţuzitul nesătul
A furat cât să-i ajungă şi să aibă îndestul.
Vreo trei ani la puşcărie, va staţiona în tihnă.
Unde-i bine şi răcoare şi lăcaş pentru odihnă.
În trei ani, la închisoare, Adrian va pregăti

Strategiile de pace şi cu cei te vor veni.
Adaptându-se la modă viitorului sistem.
Când hoţia şi cu jaful se vor face în tandem.
„Martorii" din România care vor dori să plece.
Să-şi trateze vreo măsea, ori aiurea să se-nnece.
Se vor prezenta întâi cu chemare la Parchet
Şi vor da cu subsemnatul pe hârtia cu antet!
(VII) MIRON COZMA
MOTTO:
După miezul zilei, post meridian.
Ornicul din cui ori palma bate.
Regele huilei, scos de gardian.
Gustă libertatea la un an jumate.
Cine-i Cozma ăsta, frate?
Cine-s neamurile sale?
Cum de apăru-ntr-o noapte
Mare mahăr peste Vale?
Prost eşti nene şi matale.
Încercând să-i cauţi vină.
Dumneata nu ştii că-n Vale
Cresc şi florile de mină!?
Tot aşa crescu şi dânsul
De prin jompuri, din huilă.
Când Guvernul râsu-plânsu
Vindea Ţara fără milă.
Nu ţii minte ce sloganuri
Ne veneau pe la urechi.
Când aleşii trasau planuri
Prin mormane de fier vechi?
Flota se dusese toată.
Oamenii erau pe drumuri
Şi prin ţara ruinată
Se dau tunuri după tunuri.
Era timpul demolării.
Când Petrică FSN-istul
Ocupa-n Guvernul Ţării
Funcţia de prim-ministru.
Au pornit atunci ortacii

Ca puhoaiele prin văi
Şi s-au năpustit că dracii
Peste Roman şi ai săi.
Şi, înfrunte, oastea mare
Îşi avea eroul zilei:
Miron Cozma, zis „Răcoare”.
Zis „Luceafărul huilei”!
Au pus foc, au dat cu pietre.
Înjurând cum le-a fost vrerea
Şi l-au „subminat” pe Petre.
Care deţinea… Puterea!
(Povestea neica Petrică
Cum era să damblagească
Şi-a făcut pe el de frică.
Văzând oastea minerească.
A avut ades coşmaruri.
Tresărea buimac din somn
Şi-i vedea bătând în geamuri
Pe ortacii lui… Miron!)
Dar, cum facerea de rău
Pedepsită-i fără milă.
Petrică, la rândul său.
I-a plătit-o lui „Huilă”.
Cu un an şi jumătate
De popreală la-nchisoare;
Pus, acum, în libertate.
Vom vedea care… pe care!
a) P. S.:
b) Întrebările la bară
Le-a pus, ca interpelare.
Un anume pierde-vară.
Procuror din… întâmplare.
Iar răspunsurile toate
Le-a şoptit un fost miner:
Dacă nu avea dreptate.
Astăzi nu era… şomer!
(VIII) MADELEINE ALBRIGHT
E blindată ca un tanc

Al armatei de yankei
Și când zice, spune franc
Ce e-n capul dumneaei.
Trupul său e de oțel.
Precum scutul de husar
Tunurile trag în el.
În… zadar!
Vrea pe Slobodan ca rob.
Undeva pe Potomac.
Și la Belgrad face zob
După plac.
Europa o testează
Cât e de supusă;
Dacă Rusia e trează
Sau e… dusă!
Când butonul, pe furiș.
Cu mânie îl apasă.
Nu rămâne pe la Niș
Nicio casă.
Degetul cu verighetă
De mireasă a lui Bill
Îi e magică baghetă
Cu trotil.
Declanșând o criză gravă.
Haită de șacali
A trimis-o cu otravă
În Balcani.
Ca o Mumă a Pădurii
Umblă pe cărări.
Semănând sămânța urii
Peste țări!
Tot ce e ortodoxie
Îi stârnește greață.
Ajungând la isterie
Ca o țață.
De la Dunăre la Sava.
Trece ca furtuna
Și își picură otrava

Ca… nebuna!
(IX) MATEI BOILĂ
Dezbrăcând ades sutană.
Odios şi fără milă.
Stă la dreapta lui Satana
„Preacucernicul” Boilă.
În odăjdii profanate.
Cu blestemele şi gură.
Minţilor întunecate
Dă citate din Scriptură.
Frate bun cu Anticristul
Şi nefrate cu Altarul.
Bate, urlă ţărănistul.
Arătând spre cer cu părul.
Foloseşte semnul crucii
Sub potcapul de ateu.
Iar în numele măciucii
Dă cu bardă-n Dumnezeu.
Drac în haine de prelat.
Face mare tevatură
Ca la câinele turbat.
Îi curg balele din gură.
Vrea pământ şi case cere
Spumegă, e plin de ură.
Se vrea popa cu avere
Şi cu slugi pe bătătură.
Unii spun că-n ţăcălie
L-a lovit pe demnitar
Un anume Sfânt Ilie…
Ortodox în calendar.
De-i aşa, s demn de milă.
Iartă-l, Doamne, şi dă-i pace
Rătăcitului Boilă.
Care nu ştie ce face!
(X) GEORGE ROBERTSON
Fără grade, ca Beşleagă
Care n-avea nici veston.
NATO l-a lăsat s-aleagă:

La cazan, or de planton.
Nedorind pe inventar
Cratiţe şi farfurii.
S-a cerut ca secretar
Peste oastea de beşlii.
Fiindcă dânsul auzise
Că Solana, lăsând turma.
Tocmai se cărăbănise.
Ca să i se piardă urma…
După ce se remarcase.
În războiul din Balcani.
Cu vreo cinci oraşe rase
De yankeii talibani.
Domnul Robertson afirmă.
Că de ştii să pui fitilul.
Avansezi şi te confirmă
Şi Parisul şi Berlinul.
George Robertson, se pare
Nu e chiar un neofit.
E expert în detonare
Şi în bombe cu grafit.
Fără grade, ca Beşleagă.
Generalul în civil
Ştie bine să aleagă
Între bombă şi trotil
Pe la NATO, asta ştie.
Restul le rezolvă Bill.
Cum vine pe chelie:
Cu grafit sau cu… trotil!
CSABA ŞOGOR
Măscăriciul ăsta ungur şi urmaş al lui Attila
Ne înjură birjăreşte, ca să ne cuprindă sila.
Zilele naţionale sărbători sunt la acesta.
Când tuşesc şi se îmbată ungurii la Budapesta.
La unirea transilvană, dumnealui este în doliu.
Pune banderolă neagră şi se-mbracă în linţoliu.
Dacă-i dai peste obraz sau îi pui belciug la rât.
Mintenaş se răzvrăteşte şi ca prostul face gât.

Şi privind peste Carpaţi, se înfoaie la ghiauri.
Împroşcându-i cu sudalme, cu injurii şi lături.
Ce-o avea el cu Ardealul şi de ce prosteşte-l vrea
Pus pe gloaba lui Attila ca pe slana de sub şa?
Numai Orban i-ar răspunde la aşa o întrebare.
Când visează stele verzi şi Ungaria mai mare.
Şogor, insul în turbare, îi îndeamnă pe maghiari
Să ne creadă infantili şi nerozi majoritari.
Fiindcă a uitat, se pare, că un neam de migratori
A găsit aici sălaşuri şi un neam de primitori.
Care i-a cinstit cu apă, sare, vin şi alte rosturi.
Fără să le mai perceapă taxele pe adăposturi.
El îşi pune banderola, imnul când se intonează.
Şi, privind spre Budapesta, ageamiul deliează.
Înjurându-ne bezmetic de părinţi şi Trianon
Şi în numele lui tac'su mort pe front la Balaton.
Unde eşti Menumorut, miticule din străbuni.
Să-l îndrumi spre puşcărie ori la casa de nebuni?
Fiindcă Csaba Şogor ăsta se înfoaie la ghiauri.
Împroşcându-i cu sudalme, cu injurii şi lături!

IOAN MURARU

Are insul o meteahnă, creştineşte, un păcat.
Dă din meliţă prosteşte, tocmai ca un avocat.
Nu e parcimonios când îndrugă pancalisme.
Împănate filosofic, onctuos şi cu truisme
Funcţia remunerată îl încredinţează, însă.
Că la el s-o buluci toată poporimea plânsă
Să îşi caute dreptate, într-o lege imanentă.
Care, fie între noi, prea demult e repetentă!
Cică-i avocatul nostru, al poporului adică.
Plusul de la inventar, care teoretic strică…
Nu câştigul de tarabă sau acciza la produs.
Ci balanţa aranjată să dea lipsa la surplus.
Legea ni l-a dăruit, se zice, să ne apere de stat.
Şi, ca pentru orice dar, mulţumim că ni l-a dat.
Ei ne apără de fleacuri, de necazuri şi potăi
Şi ne scoate bandajaţi din caninii de dulăi.
Şi mai spune avocatul pe-o ureche să dormim.

Că şi drepturile toate ar urma să le primim.
Cabalistic le învârte, le suceşte diplomat.
Să primim pe apucate cât mai multe de la stat.
Păcăleală, cabazlâc, cum ar spune înşelatul?
Lumea zice că manglitul e tot una cu furatul.
E mai bine să ciordim şi să ne unim cu toţi
Şi abia după aceea să strigăm: „Ne pradă… hoţii”.
Ce-i pretindem dumnealui în aşa harababură.
Unde legea principală e a datului din gură?
Să-l lăsăm să-şi bată gura, să se gudure la lege
Şi să ne rugăm la Domnul de păcate să-l dezlege!
(XI) CORNELIU RUSU BANU
Gureş, ca o vrăbiuţă, din fotoliu ciripeşte
Şi îngână, fără voie, în neştire şi prosteşte.
Gura lui cât harabaua, cu măselele stricate.
L-a deposedat de loc, pe un fond de naivitate.
Dar partidul la Putere, ca un tată grijuliu.
A făcut la timp rocada, l-a salvat pe zurbagiu.
Ciripelul Rusu Banu a rămas ca subprefect.
Lămurit că gura mare reprezintă un defect.
Până ieri, prefect la Iaşi, Rusu Banu a clacat.
Când din pură întâmplare nerozia l-a trădat.
Gureşul de la Moldova cică a mişcat în front.
Gest cotat ca aiurit şi înregistrat în cont.
Unul din partidul său, pe în post ele cabotin.
A decis ca Rusu Banu să vorbească mai puţin
Şi să scrie Ciripel Titluri de proprietate.
Până l-o pocni durerea de lumbago pe la spate!
Apoi, iarăşi să revină, cu căluşul pus în gură.
Ca mai mare pe judeţ, în aceeaşi Prefectură.
La români, rocada mică prinde după aia mare.
Când partidul e pe vai şi aflat la guvernare.
Prin decizia şocantă aberantă şi neroadă.
Aiuritul de la Iaşi a scăpat printr-o rocadă.
De când e legat la gură, nu mai sare peste cal.
A pierdut din anvergura rolului de papagal.
Nu mai cântă, nu mai urlă, nu mai dă un telefon.
Pliscul lui de ciripel nu mai are microfon

Ciocul mic, i-au zis ai lui, şi Corneliu a tăcut
Şi. de două luni încoace, papagalul este mut!
(XII) ION CARAMITRU
Vijelia când se-abate.
Apele se strâng puhoaie
Şi în valuri adunate
Duc tot felul de gunoaie.
Unele dispar grăbite.
Vânturate-n vijelie.
Altele rămân proptite
Pe la câte-o răgălie.
În Guvernul tricefal.
Cam aşa pare să fie:
Unul e adus de val.
Altu-i luat de vijelie.
Bunăoară, la Cultură.
Vreo trei-patru au ajuns
Şi, ca şi la viitură.
Cum veniră… sau şi dus.
Într-o zi însă, la mal.
Prins în răgălii rămase.
Tot aşa adus de val.
Un actor cu patru clase.
Fiind vorba de Cultură.
El crezu că e la ţară.
Când punea pe bătătură
Ţelina de primăvară!
Omul, ceapist model.
A sădit şi-a cultivat
Cum s-a priceput şi ei.
Pătlăgele de… murat.
Despre artele frumoase
Vreo-ntrebare să îi pui?
„Sunt nişte leguminoase”.
După capul dumnealui.
Şi-ţi arată păstârnacii.
Conopida timpurie
Ori cum a înfipt aracii

La tomate, ca… la vie!
Frescă, muzică, pictură.
Teatru sau dramaturgie?
Pentru el este Cultură.
Adică… grădinărie.
Cine-a pricopsit Cultura
Cu insul proptit la mal?
Vinovată-i viitura
Sau învolburatul… val?
Norii dătători de ploaie.
Vinovată-i vijelia?
Apele ce vin puhoaie
Ori de vâna-i răgălia?
1) ION HÂRSU
Competenţă şi virtute, inginer specialist.
Un manager number one, iscusit şi realist.
Din mahorcă de tutun a realizat Coloana
Delicioasă şi plăcută, cu arome de Havana!
Truda, munca, iscusinţa şi tehnologia bună
Au făcut, la Ţigarete, treaba care merge strună.
Ai zis Hârsu, zici Tutunul la modul superlativ
Şi mai zici perseverenţa dinamismului activ.
Fabrica de Ţigarete reprezintă etalonul
Unde Hârsu e manager, ţinând timpului isonul.
El sfidează concurenţa şi L.M.-ului, dar şi Kent-ului
Şi nu-l doare nicăieri de ce zice Occidentul!
Dă salarii, premiază, oamenii sunt mulţumiţi.
Mai interesaţi de muncă şi mai bine pregătiţi.
Fabrică e că paharul, iar tutunul se consumă
Cum se bea ceaiul la ruşi şi Rasputinul în Dumă!
Chiar directorul fumează din Coloana aromată.
Dulce, cu nuanţe fine, cu nectar şi parfumată.
Se mai ştie-n urbea noastră că Ion e familist.
Un prieten de nădejde, credincios şi altruist.
Are calităţi multiple, candidează la Senat
Şi va fi, mai mult ca sigur, în alegeri preferat.
Ion Hârsu va fi, deci, patru ani ca senator.
Fiindcă ei, gorjenii toţi îl adoră şi îl vor.

Ai zis Hârsu, zici Senatul la modul superlativ
Și mai zici perseverența dinamismului activ.
Un prieten de nădejde, credincios și altruist
Și mai este, pe deasupra, candidat pedeserist!
(XIII) IONELA PRODAN
I s-a pus, de ieri, o pată
Pe țigani și pe manele
Și de-atunci, încrâncenat.
Ronțăie printre măsele.
Dă în Vali Vijelie
Și în tot ce e manea.
Dă cu pumnul în bărbie
Și îi trage la măsea.
Fata asta, care cântă.
Precum cioara răguşită.
E rămasă de la nuntă
Pururea… aghesmuită.
Tot într-una turmentată
Când îngână, parcă rage.
Schimoseala refulată
De la vodcă i se trage.
Numai ea zice că știe
Să îngâne populară
Pe aceeași melodie
Cu sacâzul și chitara!
Dacă e să-i dai crezare
Pe ce cântă răguşit.
S-ar aprecia că are…
Mari talente la tuşit.
Doar așa se și explică
Funcția de la Cultură.
Și, se pare, nu prea mică.
La cât cârâie din gură.
Restul e doar sforăială.
Cu tematică vulgară.
Din a vodcii ameţeală
Practică și populară!
(XIV) IOAN RUS

Nu e dânsul general.
Căpitan sau caporal.
Dar se laudă că ştie
Să lovească în hoţie.
Nu contează ce putinţă
Are omul la voinţă.
Principalul e să vrea
Palme hoţilor să dea
Şi cătuşe şi celule.
Prin amicii cu cagule.
Cu plevuşca se cam ştie
Că va fi la puşcărie.
Fiindcă singură se lasă
Poliţiştilor în plasă.
Că îi place la odihnă.
La mâncare şi la tihnă.
Cum o face, însă, dânsul
Cu un general ca Ursu.
Negustor de heroină.
De haşiş şi cocaină.
Dovedit fără sincopă
Printre lumea interlopă?
„Treaba mea, o zice Rus.
Nu am fost ministru pus
Să mă bat cu generalii.
Cu corupţii şi vandalii.
Eu sunt omul care vrea
Loviturile să dea
Găinarilor şmenari.
Pletorei de boschetari.
Cetelor de cerşetori
Şi golanilor minori!
Ce avem cu generalii.
Cu bandiţii şi şacalii?
Dacă pegra o curmăm.
Cum să ne mai integrăm?
Între rău şi între bine
Doar Satana intervine

Cu păcatul de calibru.
Ca să strice echilibru
De aceea, cum se face.
Lăsăm lucrurile-n pace.
Loviturile mortale
Ţin de bârfă şi jurnale.
Ce e rău şi ce e bine
Se reglează de la sine.
Dacă iţelese-ncurcă.
Numai dracu' le descurcă".
MARIAN MUNTEANU
Cu mustaţă şi cu cioc.
Va lua, cum se cuvine.
Locul altui „dobitoc".
Din familia… „Caprine".
Tânăr ahtiat de viaţă.
A râvnit, de multă vreme.
La borcanul cu dulceaţă.
Strâns de ţara care geme.
Că acolo stă puterea
Şi scuteala de hei-rup.
Traiul bun, dar şi şederea
Trântorului de la stup.
Vine unul, altul pleacă.
Aşa-i în democraţie.
Patria e mai săracă
Şi mai plină de hoţie.
Toţi corupţia stârpiră.
Legile le-au promulgat
Apoi se cărăbăniră.
Ronţăind ce-au câştigat.
Iar din ţară a rămas
O ciozvârtă sângerândă.
Naţiunea de pripas
Şi de foame muribundă.
Marian o va salva
Şi de foame şi de sete.
Toate le va rezolva.

Cu migală, pe-ndelete.
Și va curge bogăția.
Precum apele pe Prut.
Și vom fi, în România.
Cum eram la început.
Tari și mari, ca geto-dacii.
Cu buget și plus valoare.
Săturând aurolacii
Și pe cei de pe ogoare.
Vom trăi, ca și în Rai.
Cum trăia Adam odată.
Trăi neneacă pe vătrai
Și cu burta săturată.
Zice Marian Munteanu.
Și noi credem, ca nerozii.
Că ne-om sătura la anu'.
Ne-om îndestula și plozii.
Să îl credem pe cuvânt.
Că e personajul căruia.
Depunând un jurământ.
Trebuie să-i dăm crezare.
Pe mustață și pe cioc.
Că o luă, cum se cuvine.
Locul altui „dobitoc".
Din familia… „Caprine"!
1) SILVIU BRUCAN
Din povești, aflam cu teamă.
Că pe unele coclauri
Se găseau, de bună seamă.
Babe Cloanțe și balauri.
Sigur că e greu să crezi
În povești ce dau frisoane.
Dar mai bine să nu vezi
Asemenea… lighioane.
Cică, regii le țineau
În subsoluri de palate
Cu ele speriau
Pe supușii din cetate.

Din balaurii de-odată
Bântuie şi pe la noi
O jivină blestemată.
În postură de strigoi.
Saul Brukner, zis Brucan.
Baba Cloanţă de pe vremuri.
Când apare pe ecran.
Te închini şi te cutremuri.
Omul care-aduce ploaia.
Ghicitor şi… astrolog.
Hoaşcă de la Dămăroaia.
A rămas vremii zălog.
Enigmatica făptură.
Cum dă careva un fâs.
Este gata să ia-n gură
Ce s-a dat şi ce s-a spus.
Pentru o coajă de pâine
Sau un clip publicitar.
Latră-ntocmai ca un câine.
La TV sau la ziar.
Şi venin varsă din gură.
Precum şarpele-n frunziş.
Somnambula creatură
Care muşcă pe furiş.
Dacă vrei să dormi în pace.
Indicat e… şi e bine.
Nici în vis să n-ai de-a face
Cu asemenea… jivine!
EMIL POPESCU
Eşalonul doi pedist
A intrat în reciclare.
Brav, activ şi festivist.
Cât mai e la guvernare.
Un prefect de nota zece
Îşi la locul pe un post.
Într-o eră care trece
Şi se duce cum a fost.
S-a dus Manta, e Emil.

Lucrurile merg şi trec.
Din postura de edil.
Le priveşti cum se petrec.
Şi se duc, rămân caduce.
Clipele pe lângă tine.
Întrebând de ce se duce
Un prefect şi altul vine.
Fiindcă regula ne zice
Că aşa e pe la noi.
Ultimul să se ridice.
Cel puţin, pe locul doi.
După numai două luni.
Se dă iar proba măsurii
Altul va băga cărbuni
La centrala Prefecturii!
Fiindcă regula ne spune
Şi e logică, se pare.
Steaua unuia apune
Şi a altuia răsare.
Cronică de peste ani
Va cuprinde între file.
Printre ăşti contemporani.
Şi-un prefect de două zile!
2) SORIN OPRESCU
După ce a pus aţele
La femeile gravide
Şi ventuzele pe şale
Democratelor frigide.
S-a gândit că are har.
Nefiind mare scofală.
Dacă ar ieşi primar
Într-o biată capitală.
Aruncându-şi stetoscopul
Şi mănuşile din mâini.
A ghicit că i-ar fi locul
La o stână fără câini.
Pe unde vreo trei ţigani
Îşi aflaseră sălaşul.

Confundând, în zece ani.
Ţigănia cu oraşul.
Dar, la urna de votare.
Pricepând care-i năpasta.
Mut rămase de mirare
Că-l votase doar nevasta.
Când la clinică se-ntoarse.
Rechemat de rezidenţi
Pentru lacrimile stoarse
De distinşii pacienţi.
A cerut instrumentarul
Celor de la Terapie
Şi să facă inventarul
Sculelor din Chirurgie.
Fiindcă încă nu aflase
De la domnii rezidenţi
Că pe toate, când plecase.
Le uitase-n pacienţi.
Lipsa de instrumentar
Şi de voturi la scrutin
L-au făcut viceprimar.
Ceea ce… nu e puţin
Pentru cel ce-a pus aţele
Toată viaţa la gravide
Şi ventuzele pe şale
Democratelor frigide!
(XV) ECATERINA ANDRONESCU
Sobră, calmă, elegantă şi apreciată VIP
Îi stă bine ca ministru în imagine de clip.
Ne educă şi învaţă, ca o doamnă dirigintă.
Că şi NATO şi UE cu latinii sunt de-o gintă.
De aceea e atentă cum e treaba cu reforma.
Cât de bine e văzută pe la şcoală uniforma.
Tânăra pedeseristă şi energică din fire
Speră ca analfabeţii să ia şase la citire.
Şi măcar la absolvire să înveţe să adune
Cât câştigă un şomer de la adunat de prune
Are planuri ideale şi se bate cu bugetul.

Cum o face şcolăriţa să înveţe alfabetul.
Trei la sută din buget e cât pui pe o măsea.
Unu e firesc să fie pierderea de pe reţea.
Educaţia şi şcoala, din bugetul auster.
Ţin doar de abilitate, intuiţie şi fler.
Doamnă are calităţi, e abilă şi frumoasă:
Ştie ea că de-altceva e nevoie la o clasă?
Dacă ştie, e de bine, drum bătut la integrare
Şi reformei, cale bună, nota zece la purtare
Adaptându-se şi ei, dascălii vor înţelege.
Meditaţia cu leafa de programă să le lege.
BAC-ul şi Capacitatea vor rămâne ca idei.
Ca imagine şcolară dincolo de nota trei
Tânăra ambiţioasă şi pragmatică din fire
Speră ca învăţăceii să ia şase la citire
Şi nu uită să le spună, ca o bună dirigintă.
Că şi NATO şi UE cu latinii sunt de-o gintă.
(XVI) CRISTINEL TANASIE
Doar o vodcă ar mai bea.
Când i se usucă gura.
Cristi zice că pe ea
Ar da toată Prefectură.
Şi mai zice Cristinel
Că pe Manta şi Gorun
Cu un kil de tulburel
I-ar da gata la dejun.
Lui Mocioi şi lui Spineanu
Epiderma le-ar beli.
Iar la crucea lui Berceanu
Şapte zile s-ar jeli!
Pe „Gibon" şi Captilin
I-ar sorbi şi i-ar mai cere…
Pe Vârjan, în loc de vin.
Şi pe Lae-n loc de bere.
Pe Român ar vrea să poată
Să-l îmbete într-atât.
Cât să-i pună, când înoată.
Un pietroi legat de gât.

Ca să nu mai protesteze.
Dezbrăcat în fundul gol.
A-l opri să mai semneze
Alt acord pentru survol!
Cu năduf şi cu căldură.
Postulând o teoremă.
A mai tras o-njurătură
Şi-a mai pus o anatemă:
„Radu Sârbu e bandit.
Doina Cornea, o nălucă.
Ţărăniştii s-au tâmpit.
Liberalii sunt pe ducă!”
Toate astea zise Tase.
Ca tot omul la necaz.
Unii zic că se-mbătase.
Alţii spun că era treaz!
EMIL BOC
Seamănă cu Gică Contra, e un pic mai carismatic.
La limbariţa-i la fel, deopotrivă de flegmatic
Pe o lege care-i clară, cum sunt zorile de ziuă.
Se contrează, bate câmpii, cum ar bate apa-n piuă.
Ce proiecte? Ce programe să reziste-n faţa lui?
Cu ce arme să opreşti clănţăneala dumnealui?
Nărăvaşul fandosit, adrenergic, mizantrop.
Sare peste martingală, ca tretinul în galop.
Rupe tot, fărâmă hamul, redundant în afirmaţii.
Profesând avocatură, umple lumea cu libaţii.
E pedist şi cu Băsescu pe o luntre democrată
Navighează spre liman, pe o mare zbuciumată.
Luntre care, zice lumea, ori va fi alternativă.
Ori va fi abandonată sau pierdută în derivă.
Cum ar spune matelotul, torpilată de furtună
Şi împinsă de curenţi, ambardată spre lagună!
Avocatul Gică Contra, democrat parlamentar.
Amovibil în doctrină, ca un spot publicitar.
Când îşi scoate flecăreala şi o pune pe tapet.
Procedează cu largheţea adamitului profet.
Când, cu toane, se răzbună şi pe lume se răscoală

Şi se plimbă dezinvolt, ca Adam în pielea goală!
Democratul cabotin, prins în rolul de mazetă.
E pe cale cu partidul să plătească la ruletă.
Nici Băsescu n-a ştiut că pedistul farfasit
A fost doar un fel de membru arogant şi ipocrit.
Altfel, el, ce „belitor" şi-ar fi comandat pe loc
Două-trei perechi de ghete de pe bucile lui Boc!
SERGIU CUNOSCU
Ce a fost Cunoscuistă;
Prototipul în sistem?
A fost văr cu Burebista?
Tatăl lui… Matusalem?
Dac, roman, venit cu goţii.
Frate bun cu pecenegii?
A fost cu fanarioţii
Ori veni cumva cu regii?
Prost eşti şi matale, bre.
Când căşuni aşa pe om.
Sergiu-i la… PSDR.
Cum e cioara peste pom!
Şi-a făcut un cuib pe cracă.
Sus la vârf şi stă ca cucul.
Iar de-acolo nu mai pleacă.
Stă aşa şi-i pică… mucul.
„Doamne, zice moş Cunoscu.
Dă-le zile la nevolnici.
Mie, lui Diaconescu…
Şi lui Bălăceanu – Stolnici!
Ţine, Doamne, tineri nucii.
Că de mai domnim un veac.
Peste ceată, ca haiducii.
N-oi mai vede pui de dac!
Şi de se vor stinge dacii.
Hunii nu mai vin că ştiu.
Căci de regulă ciracii
Nu descalecă-n pustiu".
Săracă Ţară bogată
Multe ai avut de tras.

Dar asta a fost odată.
Într-o vreme de impas.
Când Cunoscu era pui.
În primordiala supă.
Iar PSDR-ul lui
Era-n stadiul de pupă!
Astăzi, în ritmul cadenței.
Te îndrepți spre integrare;
Iată omul providenței
Și partidul său cel mare!
Ține, Doamne, tineri nucii.
În grădina Ta din Rai.
Până-și la și Sergiu mucii
Prin aprilie… sau mai!
(XVII) LUCIA HOSSU LONGIN
Dânsa-i cu „Memorialul”.
Care plânge de te doare.
Cine vede serialul.
Cade, practic, din picioare!
Victimele doamnei Hossu.
Scoase de la naftalină.
De la Rizea, la… Coposu.
Condamnate fără vină…
Își spun păsul pe ecran.
Povestindu-și îndârjirea
De a sta pe Bărăgan.
Să salveze… omenirea.
Deportați și schingiuiți
De fosta Securitate.
Amărâți și subnutriți
Și bătuți pe săturate!
Doamna Hossu ia din ladă
Praful pus peste istorici.
Aducându-l ca dovadă
Lângă slovele din cronici.
Și ne-arată, prin dosare.
Așezați ca în tezaur.
Anii grei de închisoare

Scrişi cu litere de aur.
Ce ne spune doamna Hossu.
Ne cam pune în derută.
Fiindcă toţi ai lui Coposu
Se apropie de… „sută”!
Cum de le-a priit regimul
Sub teroarea de tot soiul.
Când ea zice că tainul
Era bâta şi turtoiul?
Nu cumva, de prin hrisoave.
Doar poveştile le scoate.
Adormindu-ne cu snoave.
După filmele de noapte?
Dacă e să-i dăm crezare
Că mai toţi nonagenarii
Au trăit la închisoare.
Stând pe la Sighet cu anii…
Zău, că pui o întrebare:
Astăzi, cum ar fi să fie?
Să trăieşti la închisoare
Ori să mori în sărăcie?
(*b*) *LAZĂR POPESCU*
Auzisem noi, prin urbe, de samsari şi politruci.
De hoţii şi proxeneţi, de ciumeţi şi guguştiuci.
Auzisem de nerozi, de şmenari şi neciopliţi.
Dar că Judeţeana noastră… plină e de paraziţi
N-auzisem până ieri, când un lider ufedist.
Parazitolog de frunte, renumit specialist
Tiz cu cel care-nviase când Iisus îşi puse harul.
Un Popescu din partidul ălora de dau cu PAR-ul.
Constata că, în Consiliu, la judeţul de pe Jii.
„Paraziţii” vegetează, graşi, păroşi şi durdulii.
De stau gata să plesnească şi să dea pe dinafară
Într-o biată „unitate care e… parazitară”.
Lazăr ăsta, cică, ştie care e apartenenţa
Bronzului cu care Lae îşi „bronza inteligenţa”…
Pe la Padova sau Pisa şi cum face, la adică.
De câştigă în grăsime la „guşiţă şi… burtică”!

Şi mai zice Lazăr că… „ţărănişti-s cerebrali
Şi că paraziţii sunt… democraţi şi sociali”.
Spune Lazăr că aceştia „valorează vreo doi bani”.
Iar că „ţărăniştii sunt filosofi contemporani”.
„Relele din ţara asta, sărăcia şi amarul
Sunt pendinte de PD şi de Popeye Marinarul”!
„Numai ei au dus de râpă ce era economie.
Îndreptându-ne spre haos, foamete şi sărăcie.
Ţărăniştii guvernară doar ca piesă de decor.
Iar dezastrul şi urgia nu se datorează lor.
Cine pune anatema pe iluştrii ţărănişti.
Sunt ignobili inculţi, ipocriţi, nerealişti…
Care duseră de râpă ţara toată şi poporul.
Amăgind poporanismul, seara, cu televizorul!
Ţărăniştii n-au vreo vină, sunt, ca lacrima, curaţi.
Buni, cinstiţi şi cumsecade, şi creştini şi democraţi.
Ei au fost şi mai sunt încă preistorica Marie.
Căreia îi vor pe cap alt model de pălărie.
Să se cheme Isărescu, bun economist şi care
Să ia faţa la prostimea care vine la votare!”
Toate astea, zise Lazăr, binecuvântându-şi harul.
Subprodus al alianţei PNŢCD cu… PAR-ul
Plusul vorbelor rezultă din ghioc şi din tarot.
Necesar la întocmirea oricărui „portret robot”.
OVIDIU MUŞETESCU
Nu-i romantic, zice el, când e vorba de vânzare.
Nu va da cioara din mână decât la privatizare.
„Ce a fost de dat a fost, astăzi, nu mai e şi gata.
Nu mai e nimic de dat, că s-a terminat privată
Eu, Ovidiu Muşetescu, voi repartiza agheasma
După cum privatizatul va aprecia mireasmă.
Ce rămase de la Sârbu, din privată cu putoare.
E cam cât primi românul sprijinul din ajutoare:
O izmană sau o zdreanţă din bazarurile lumii.
Ori o boarfă infectată cu bacteriile «Ciumei»!
Ca să fac privatizarea, trebuie de la-nceput
Să găsesc averea ţării în afaceri care put.
Că vândură ai lui Sârbu bogăţia ţării toată

Până au ajuns să vândă şi capacul de privată
Radu Sârbu şi tâlharii împărţiră şi furară
Tot ce fu agricultură şi industrie… şi ţară.
De rămase şandramaua… goală, ca o cochilie.
Fără stâlpi şi fără uşi, ca o biată coşmelie.
Şi săracă, şi în râpă, şi bolnavă fără leac.
Despuiată şi golaşă, cu statut de prepeleac!"
El, Ovidiu Muşetescu, va privatiza, se pare.
Praful aşezat pe tobă, licitându-l la vânzare.
Şi din grâul de la vară, ca o fire milostivă.
Îi va face parastasul dintr-o mână de colivă.
Cum doriră ţărăniştii care îi săpară groapa
Şi plecară „onorabil" unde duse mutu' iapa!
OCTAV COZMÂNCĂ
Tot ce mişcă şi nu mişcă, ce se bea şi se mănâncă.
Iţe, ţesături şi ţuică, toate-s ale lui Cozmâncă.
El le-nnoadă şi deznoadă, le-mbârligă şi le ştie.
Ajungând, prin reciclare, Eminenta Cenuşie.
Numai el administrează tête-à-tête-urile toate
Şi îi merg în teritoriu treburile ca pe roate.
Veteran pedeserist de pe când trăia Coposu.
A rămas pe post ferice, responsabilul cu osu'.
Brav, inteligent, rasat, venerabilul pe post
S-a întins mai totdeauna cât şi pătura i-a fost.
Ca în patul lui Procust, s-a lungit şi s-a micit
Pe sub plapumă pufoasă, să nu-ngheţe dezvelit.
Îl cataloghează lumea bun mânuitor de acte.
Împăciuitor în toate şi încheietor de pacte.
Te ridică, te coboară, boss te face, finalmente.
Şi te-asigură pe post cu un teanc de documente.
Cât priveşte ministerul, are chiar un Decalog
Şi pendinte e de dânsul, ca un dependent de drog.
Peste iarnă, Decalogul a ţinut de frig în case
Şi a scos reumatismul de la-ncheieturi şi oase.
Pentru primăvară are… noi programe şi reforme.
Alte noi obiective, alte standarde şi norme.
Decalogul pentru vară se dublează, că e cald…
La temperatura verii poţi dormi pe lângă gard.

Vine toamna, vine ploaia şi cu Decalogu-i gata.
Înmulţim şi numărăm şi Cozmâncă face plata.
Pe a iarnă, Decalogul o să-l poarte pe patine
Până-n primăvara blândă, care după iarnă vine.
Dacă iarna nu-i că vara, dânsul spune că o face.
Şi din două Decaloguri iarnă-n vară o preface.
Tot ce mişcă şi nu mişcă, ce se bea şi se mănâncă
Ţin de bietul Decalog şi voinţa lui Cozmâncă
ROBIN COOK
Fabricantul de roboţi
Pus pe gânduri a cam stat:
Cum să facă din bucăţi
Un portret adevărat?
Roţi erau, bucşe avea.
Piuliţe, câte vrei.
Doar o rima-i trebuia.
Şchioapă, ca de obicei.
Europa fiind lungă.
Ai de unde să alegi
Piese cât să îţi ajungă
Pentru doi roboţi întregi.
Cam aşa-i cu Robin Cook.
Făt-Frumosul londonez.
Cu alură de haiduc
Şi figură de burghez.
Precum musca, a căzut
Într-un pix descreierat.
Iar un ins nepriceput
L-a dorit ca unicat.
Mândru este şi frumos.
La regină e în tură
Şi se pleacă până jos.
Când o duce la trăsură.
Pe la Londra se vorbeşte.
Pretutindeni şi destul.
Că frumosul zămisleşte
Prototipuri de mascul!
Cum e dânsul, altul nu e.

Scoate gemenii titraţi
După standardele UE
Şi de-a gata integraţi!
După ce encefalita
A dus vacă la turbare.
Londra umblă cu ispita.
Scoţând „Cook-ul” la vânzare.
GHEORGHE ONIŞORU
Când românul din idee îşi consumă o sutime.
Ca pe bandă scoate legi aşteptate de prostime.
Toate întru adormire, păcăleală şi minciună.
Care mai de care proastă, slabă şi… inoportună.
Şi când legea este gata, românaşul nostru zice
Că-i nevoie de un tartor democratic s-o aplice.
Legea Ticu, cacealmaua, aia cu deconspirarea.
L-a ales pe Onişoru să-i găsească rezolvarea.
Să descopere-n dosare, în tăcerea de mormânt.
Nişte foşti torţionari care au „murit” demult.
Legea este consfinţită democratic şi legal.
Aplicată de nea Gheorghe după codul personal.
Magazioner de facto, responsabil de dosare.
Este mandatat să pună securiştii la păstrare.
Firma lui, CNSAS-ul, ţine straşnic ferecate
În seifuri strict secrete milioane de păcate.
Lângă vrafuri sfarogite, Onişoru stă de pază.
Le citeşte, ca la carte, le întoarce şi triază.
Curăţate de funingini şi păstrate la dospire.
Le redă identitatea într-o veşnic pomeniră
Turnătorii zac în vrac, aşteptând posteritatea
Să-i trimită în istorii, să le-ateste calitatea.
Cu Dinescu, Patapievici şi cu şapte-opt duli.
Dau atacul la buget, ca hârciogii-n ciocălăi.
Se aude pe la colţuri, zice plebea proletară
Că, privind spre rezultate, haita e parazitară.
Unii ar desfiinţa-o, alţii i-ar spori bugetul.
Iar acela cu proiectul îşi continuă… regretul!
GAVRIL DEJEU
Acru, încruntat şi dur.

Ca Ciclopul stă la pândă.
Cine-i mişcă împrejur
Condamnat e la osândă.
Perspicace şi dibaci.
În legitimă-apărare.
Ţine mâna pe trăgaci
La pistolul din dotare.
Dacă hoţu-şi pune-n minte
Cum să fure o găină.
Dejeu îl prinde-nainte
Cu mai mult de-o săptămână!
Deşi insul n-a furat.
N-are nicio perspectivă.
El se face vinovat
Acuzat de… tentativă.
Lucrează cu Interpol-ul.
Mână-n mână ca doi fraţi.
Şi când mânuie pistolul.
Cad „rechinii" seceraţi.
De când a intrat Dejeu
La Interne ca ministru.
Nu s-a mai furat un leu
De la Tisa pân' la Nistru!
Numai ce aud de dânsu.
Ca de dracu' fug tălharii.
De te-apucă râsu-plânsu'
Cum le tremură şalvarii.
Niciun „tun" nu s-a mai dat
De la Stoina la Novaci.
De când fostul magistrat
E pe postul de „gonaci".
Liniştit îţi vezi de treabă.
Căci cu dânsul poţi lăsa
Pungă goală pe tarabă
Şi nici dracu' nu ţi-o ia!
RĂZVAN THEODORESCU
Precum Kojak, la chelie.
Cu faţada lustruită.

El a fost numit să fie
Tartorul peste elită.
Ca ministru, fără vină.
Are calităţi şi-i bun.
Ştie arta cum se-mbină
Cu răsadul de tutun.
Pus la Culte şi Cultură.
Confundându-le oleacă.
Le crezu… agricultură
Şi făcu gulia teacă.
Economic, ca ascetul.
Rozătoarele le rase.
Radiindu-le bugetul
Şi omizilor păroase.
Tot ce fu restaurare
Pe la Gorj a terminat.
Iar culturile agrare
Mai demult le-a semănat.
Pe la Culte, pocăinţa
Îl preumblă pe la cruci.
Îi subjugă umilinţa
Şi îl scapă de năluci.
Ca ministru la Cultură.
N-are sarcină prea grea.
Totul ţine doar de gură
Şi cum trebuie să dea!
Suflă dânsul cam pe nas.
Academic, când îngână.
Dar pe guguloiul ras
Nu îşi seamănă ţărână.
Ras în cap, cum e obrazul
Demoazelelor adulte.
A venit să-şi ardă gazul
La Cultură şi la Culte
RADU VASILE
Ca actor de protocol.
Într-o comedie bufă.
Până ieri în vechiul rol

Ne-a vândut gogoşi de tufă.
Dar, de astăzi, comedia.
Cu ilara ei poveste.
„S-a sfârşit”, zice bădia.
„A fost ieri şi nu mai este”.
„Am glumit, am râs cu toţii
La talk-show-uri şi serate.
Ne-am certat precum netoţii
Şi-am bârfit pe săturate.
S-a sfârşit, de azi, cu ură
Între vechii aliaţi.
Nimeni nu mai dă cu gura
Sau cu bâta între fraţi.
Vă urez de bun găsit.
Fiecare să stea treaz.
Iată pohta ce-am pohtit.
Precum Vodă cel Viteaz!
Scoatem Ţara din impas.
În trei zile, ca-n poveşti.
Iar în vară la Ispas
Îi dăm dracu’ de Băseşti.
Vor rămâne doar bătrânii
Fără dinţi, să lingă osul.
Şi vom fi iarăşi stăpânii
Ca pe vremea lui Coposu!
Şi să ştiţi că pălăria
Este mare, am înţeles.
Când e mică scăfârlia
Premierului ales!”
RADU BERCEANU
A zburat, precum se ştie.
Doar în vrie şi-n picaj
Pe planoare de hârtie
Şi pe cele din placaj.
Şi-a făcut stagiatură
La Băneasa prin hangare.
Măturând pe bătătură
Şi visând să fie… mare.

În Guvern, ca să ajungă.
S-a zbătut, a dat din coate.
Vrând şi el ceva să mulgă
Şi să roadă, de se poate.
Cum guvernul se cârpea.
Fiinţând doar teoretic
Ştrul a zis că trebuia
Să-l pună pe Radu… petic!
Că e stofă de cea bună
Brânză care nu se-mpute
Şi c-o face într-o lună
Kilowattul… patru sute.
Că… i-a spus-o domnu' ştiu
Preşedinte de Senat:
Prostul nu e prost destul
Dacă nu intră-n rahat!
Văzând Radu cum e rostul.
A primit pe loc, săracul.
Şi a zis cum zice prostul:
Cum e peticul, şi sacul.
Din planorul de hârtie
A căzut paraşutat.
Precum musca-n sindrofie.
Când planează în rahat!
Cât a dat Radu ca şperţ?
Nu se ştie, dar a dat.
La Industrii şi Comerţ
A intrat în… ce-a intrat!
Şi de-acolo o ieşi.
Că nimic nu e etern.
Când Băsescu o tuşi
Şi s-o face alt Guvern.
RADU SÂRBU
Cine ni l-a scos în cale.
Ardă-l smoala din cazane.
La mâncare n-aibă tihnă.
Nici în aşternut odihnă.
Şi la prima Acatistă.

Fie-i Sârbului pe listă!
Toată viaţa dumisale.
A scris liste şi tabele
Cu netoţi şi haimanale
Şi cu că îmi din pubele!
Ştia banii dintr-un leu.
Ca pe boabele de linte.
Şi preda pe la liceu
Listele la diriginte.
Iar pe vremea dictaturii.
Nota vacile la muls.
În mijlocul bătăturii.
Raportându-le mai sus.
Ghicea gradul de căldură.
Când da vierul la purcea.
Şi găsea pe arătură
Urma boului de cea!
Cu domeniul de stat.
FPS-ul şi averea
Se comportă ca la pat
Cu amanta sau muierea.
Când îl ia neruşinarea.
Lista neagră e la el;
Îţi aplică lichidarea.
După ultimul tabel!
Cine ni l-a scos în calc.
Ardă-l smoala din cazane!
La mâncare n-aibă tihnă.
Nici în aşternut odihnă
Şi la prima Acatistă.
Fie-i Radului pe listă!
RODICA STĂNOIU
Precum crivăţul din stepă, hotărâtă a venit.
Cu ţăruşul şi harponul, şi pe hoţi i-a priponit.
Cântărindu-i cu balanţa, a pus umărul vârtos
Să-i împingă spre celulă pe bandiţii de prisos.
Restul i-a lăsat îndrum, să se plimbe liniştiţi.
Educaţi pe la-nchisoare şi cu vremea pocăiţi.

România este statul unde cinstea este prima
Care dă blazonul nobil şi renumele, şi stimă!
Tribunalul şi Parchetul n-au ce căuta pe-aici.
Fiindcă s-au eradicat chiar şi furturile mici.
Cu balanţă-n aşteptare şade doamna în zadar
Să arunce după lege vreo pedeapsă pe cântar
Necăjită, scrie cărţi şi proiecte de programe.
Croşetează la milieuri şi dezleagă integrame.
Ce să facă un ministru într-o ţară unde hoţii
Au dat birul cu fugiţii şi s-au pocăit cu toţii?
Ce să facă magistratul, pe când mafia-i răpusă.
Iar corupţia în ţară e mai mult decât exclusă?
Ca ministru cu dreptatea, doamna se va odihni
Patru ani, în care somnul pururea îi va tihni.
Cu dreptatea şi balanţa geaba a venit chitită.
Căci la noi, în România, toată lumea e cinstită.
România este ţara unde cinstea este prima
Care dă blazonul nobil şi renumele, şi stimă!
Ce să facă magistratul într-o ţară unde hoţii
Au dat birul cu fugiţii şi s-au pocăit cu toţii?
Ce să facă un ministru, pe când mafia-i răpusă.
Iar corupţia în ţară e mai mult decât exclusă?
GHEORGHE MIHĂIŢĂ
„Ştiu că drumu-i greu şi plin de bolovani
Şi străjuită-i calea cu sute de duşmani.
De sperjuri, de iloţi, făţarnici şi atei
E plină lumea asta condusă de lachei.
Nimic nu are sens, nici drum spre viitor.
Iar totul e făcut la modul amator.
Conducători de paie, justiţiari de formă
Au pus fărădelegea în planuri de reformă.
Ne vând la second hand aproape pe nimic.
La preţ de Jelibon, de Cola şi fistic!
E plină ţara toată de pegră şi şmenari.
De hoţi cu mâneci albe, cu rang de demnitari!
S-a dus de râpă ţara şi se alese praful.
Domneşte legea junglei, proliferează jaful.
E criză şi şomaj, e foamete şi jale.

Ne degeră bătrânii îngerul din cvartale!
Se pot găsi măsuri să ne învingem starea.
Să fim uniţi şi să schimbăm Schimbarea?”
Noi mergem pe ideea că, dacă vrem, se poate.
Iar într-un an, reforma va merge ca pe roate.
Votaţi ANCD-ul şi veţi vedea la vară
Cum se revarsă mană cerească peste ţară!
Votaţi pe Victor Ciorbea la Preşedinţie
Şi veţi trăi cu toţii în puf şi bogăţie!
Şi veţi slăbi cureaua, şi veţi trăi sătui.
Aşa cum v-a promis şi cum îi place Lui!
Cu Domnul înainte, votaţi ANCD-ul
Ca antidot „Schimbării”, reformei, panaceul.
Şi veţi vedea, la anul, cum duduie tractorul.
Cum înfloreşte ţara, grădina şi ogorul.
Cum fiecare ins, îndeplinindu-şi norma
Va fi în câmpul muncii desăvârşind reforma!
Cu lapte şi cu miere ne vom hrăni cu toţii.
Stârpind fărădelegea, corupţia şi hoţii.
Veniţi sub sigla noastră, toţi cei întru Hristos.
Pe drumul propăşirii trasat victorios!
Votaţi cu Victor Ciorbea la Preşedinţie
Şi veţi trăi cu toţii în puf şi bogăţie!
Şi veţi slăbi cureaua, şi veţi trăi sătui.
Aşa cum v-a promis şi cum îi place Lui!”

GICĂ PETRESCU

Cronicarii scriu de el că, pe la potop, trăia
Şi când ochii i-a deschis, precum Cicero, grăia.
Când a început potopul, unii spun c-a fost cu Noe
Şi purta la subsuoară Charta Sfântului Sisoe.
Cică el a trimis corbul să constate dacă apa
S-a retras îndeajuns, ca să-şi priponească iapa.
O legendă e legendă, dar ne spun contemporanii
Că în secole nea Gică cică-şi calculează anii.
Şi Miron Costin arată, de la Cantemir încoace.
Cine-a fost şi cine este, ce-nvârteşte şi ce face.
Nu se inventase filmul, nu zbura nici avionul.
Când ieşea nea Gică-n lume, etalându-şi papionul.

Pe la început de secol, el era bărbat în floare.
Pregătindu-se de nuntă la a cincea-nsurătoare.
Omenirea făcea pasul spre războiul mondial.
Când haiducul de nea Gică intră-n cârciumă pe cal.
A interpretat romanţe cu Luican şi Zavaidoc.
A dat ritmul şi vigoarea paşilor de cazacioc.
Veşnic tânărul nea Gică e şi astăzi în putere
Şi-o rămâne veşnic verde peste încă patru ere.
Nici tranziţia de piaţă şi, desigur, nici etatea
Nu i-au îndoit spinarea, nu i-au luat virilitatea.
Nenea Gică e, ca mânzul, tânăr între bidivii.
Cântă, joacă şi dansează şi mai face şi copii!
Canţonete sau romanţe el le cântă ca la carte.
Fiind sigur că de finiş un mileniu îl desparte.
„Să trăim cum ne-am născut, e deviza lui nea Gică.
Boiereşte, de se poate, că nici unuia nu-i strică.
După moarte ar fi bine să ne mai trezim o dată.
Să ne vedem strănepoţii şi reforma terminată!”
VIOREL TEMELESCU
Seamănă cu Vodă Cuza, este priceput la toate.
E ortac între ortaci, e sindicalist şi poate.
Nu zâmbeşte, nici nu râde, e ca Sfinxul de tăcut
Parcă vine de pe jomp, veşnic nesatisfăcut.
Charismaticul ortac parcă ar dori să spună
Că degeaba urlă dânsul, ca dulăul înspre lună.
La Guvern se saltă preţul, urcă gigacaloria.
Se scumpeşte apă chioară la un loc cu energia.
Şi de-a surda Sindicatul bate toba la Guvern.
Viaţa omului de rând se scufundă în infern.
Iluzoriu este gândul că ţi se măreşte leafa.
Alergând după dreptate de la Ana la Caiafa.
Temelescu încă speră că în planul de reformă
Strategia sindicală se păstrează uniformă.
Cu salarii bilunare şi cu sporuri la mineri
Şi că cei care lucrează nu vor deveni şomeri.
Până-n ziua când Guvernul nu va parafa minuta.
Nu va fi satisfăcut şi nu schimbă paraşuta.
Căci dacă o fi să zboare din birou, de la etaj.

Parașuta să-l ferească de căderea în picaj!
Sunt doar vorbe ce se zic și ajung pe la ureche.
Provocate la amiază de canicula și streche.
Se vorbește că și barba și-o va rade într-o zi.
Când în minerit reforma pe deplin va reuși.
Pân-atunci rămâne trist și neras, ca după mort.
Refuzând să mai fumeze cacealmale de import.
Charismaticul ortac parcă ar dori să spună
Că degeaba urlă el spre Guvern ca înspre lună!
THEODOR STOLOJAN
Obosit și dus pe gânduri.
Ca poetul menestrel.
A visat în dese rânduri
„Să ne scoată din tunel".
A umblat, precum acarul.
Șase ani și jumătate.
Căutând cu felinarul
Băncile privatizate.
De-ar avea o lumânare.
Ca ilustrul Diogene.
Stolojan ar fi în stare
„Să ne vindece de lene"!
Minunata lumânare.
În căușul palmei lui.
Ar veni ca o „salvare
În folosul neamului".
Uită domnul Stolojan
(O uitare nefirească):
Noi suntem pe tobogan
Înspre râpa ce se cască.
În genunea abisală.
Sarcofag de muribunzi.
Orice bancă Mondială
Îți dă brânci, să te scufunzi.
Finanțistul Stolojan
Încă nu se dumirește
Cum, la cap de tobogan.
Iei din groapă și ea crește…

Fiindcă-n Banca dumnealui
Creşterea este normală.
Doar atuncea când depui.
Nu când iei, lăsând-o goală!
Visătorul dus pe gânduri.
Obositul menestrel.
Căutând în dese rânduri
Să ne scoată din tunel.
A uitat că lumânarea.
Din căuşul palmei lui.
Nu va fi nicicând salvarea
Pusă-n slujba neamului.
Că, în râpa abisală.
Sarcofag de muribunzi.
Orice Bancă Mondială
Îţi dă bani, să te scufunzi!
VARUJAN VOSGANIAN
Mijlocirea-ntre extreme
Marx spunea că e exclusă.
De aceea-n teoreme
Niciodată nu e pusă.
Un personaj de la PAR.
Şef pe-acolo sau ce-o fi.
Pe nume… Vosganian.
Zicea şi el într-o zi:
Boul este doar de cea
Ori de hăis, pus la jug.
Bine nici nu i-ar şedea
Între coarnele de plug
Măi, să fie, au zis unii.
Ecce Homo! Şi eroul…
Care demonstrează lumii
Că-n extremă şade boul!
Şi-uite-aşa vedea lumina.
Şi tot astfel se făcea
Coşcogeamitea doctrină
Cu o dreaptă mai de cca.
Tot de-atunci trage Prian

Numai hăis, resemnat.
Că din… cea, Vosganian
Locul i l-a… uzurpat!
VICTOR CIORBEA
E frumos, bată-l să-l bată.
Ca un crai de curte veche.
Ochi de uliu, frunte lată.
Moţul nost fără pereche.
Când şi-arată dânsul nurii.
F.M.I. vine cu sacul
Şi ne-aduce de-ale gurii
De se-mbuibă tot săracul.
Între două avioane.
Bietul Thomsen s-a spetit
Tot cărând la milioane
Şi… de-atâta investit!
Mare meşter, bată-l vina.
E as în economie
Cum nu-i altul pe Găina
Şi nicicând n-o să mai fie.
De la Zăroni citire.
Pentru secolul de mâine.
Numai el a dat de ştire
Despre reforma pe pâine.
Specialist în lichidări.
Premier de top model.
Magistral în cuvântări.
Ce-o avea Roman cu el?
ANTONIE IORGOVAN
El îşi apără clienţii în Justiţie şi-n plen.
Cum te-ai apăra de hoţii care operează-n tren.
Constituţia la el niciodată nu contează
Şi cu ea, dar şi pe lângă, el ca avocat pledează.
Criminalul este înger, hoţul e basma curată.
Când justeţea pe la noi de maestru-i apărată.
„Tatăl hoţilor" îi zic ageamii şturlubatici.
Repezindu-se la el, precum taurii sălbatici.
L-ar împunge şi l-ar rupe, ca o haită de coioţi.

Fiindcă el, apărătorul, pune pavăză la hoţi.
Ce nu zic aligatorii e că hoţii sunt emblemă.
Nimburile de iubire şi de dragoste extremă!
Dacă ocna i-ar înghite pe iubiţii noştri hoţi.
Nu ar suferi străinii şi compatrioţii toţi?
Unii nu vor să accepte că şi hoţii sunt români
Și enoriași creștini nemaipomenit de buni!
Iorgovan ştie că legea e flexibilă în toate.
Hoţii intuiesc şi ei că apărătorul… poate!
Și mai ştiu clienţii toţi că Antonie e bun.
Iar Legislativul ţării l-a tratat şi e imun.
Cu un avocat ca ăsta, chiar încătuşat de lege.
Ai o şansă ca maestrul într-o zi să te dezlege.
Cât îţi ia ca onorariu, poţi recupera pe loc.
La o simplă lovitură, fără grijă, dintr-un foc.
Iorgovan este maestru şi nu trebuie să-i dai
La o ţeapă dată noaptea decât mia de parai.
Omul nu este ca alţii şi nu vrea să te jupoaie.
Cum o face măcelarul care spânzură şi taie.
Iorgovan ştie că legea e flexibilă în toate.
Hoţii intuiesc şi ei că apărătorul… poate!

CONSTANTIN PREOTEASĂ

E director la un centru, unde lumea juvenilă.
Ca în seră, se dezvoltă, trecătoare şi docilă.
După vârstă, calităţi, aptitudini şi talent.
Dă culoare şi dă viaţă Centrului de Plasament.
Vin aici copii din flori, autişti şi fără glas.
Adunaţi de prin familii, părăsiţi şi de pripas.
El îi creşte, îi educă şi în centre îi plasează
Și, ca cerberul. atent, mersul le supraveghează.
El le simte suferinţa, îi îndrumă înspre carte.
Le arată care-i drumul care duce mai departe.
Lumea asta juvenilă, strânsă într-o pensiune.
Capătă, prin instruire, caracter şi viziune.
Pregătirea pentru viaţă şi, de multe ori, o casă
Primitoare, cu părinţi, mobilată şi frumoasă.
Fiecare, după soartă, cum a fost predestinat.
Să rămână într-un centru, ori să plece înfiat.

Fie cât de primitoare şi oricât de arătoasă.
Casa de Copii. se spune, niciodată nu-i acasă!
Dar, prin grija părintească, fiecare e convins
Că nu trebuie să plângă, declarându-se învins
Preoteasa le cuvântă, îi îndrumă şi-i învaţă
Că şi casa de copii e fereastră înspre viaţă.
Și cum crește un partid, ajungând la guvernare.
Și copiii de la Casă pot păși spre consacrare.
Devenind, la vremea lor, instruiţi şi educaţi.
Într-o altă guvernare. senatori şi deputaţi.
De aceea, când se-nchină, totdeauna omul speră
Să îi crească PSD-ul ca vlăstarele din seră!
ALEXANDRU MIRONOV
Farfurie zburătoare
Printre zeci de galaxii.
Mintea lui rătăcitoare
E pierdută-n „farfurii”.
Stele verzi şi cai albaştri
Vede, zilnic, prin perdea
Și observă printre aştrii
Omuleţi de tinichea!
Paznic vigilent în turn
Cu binoclul şi compasul.
Înspre Venus sau Saturn.
Stă cu gândul şi cu pasul.
Calculează şi măsoară
Și notează pe planşetă
Tot ce lunecă sau zboară
În afară de planetă.
Lună, marţieni şi sori
Fac deliciul, dar şi caznă
Omului cu capu-n nori
Și cu mintea dusă razna!
În politica de stat.
El e marele absent.
Fiindcă e teleportat.
Rareori, în Parlament.
Iar pe-acolo doar măsoară

Şi notează pe planşetă
Tot ce lunecă şi zboară
Dincolo, peste planetă.
Cum se nasc pe cer pulsarii
Sau cum moare câte-o stea
Ori cum dorm parlamentarii…
Omuleţi de… tinichea!
DINU PATRICIU
Pufăie pe nări licheaua.
Veşnic pusă pe tocmeală.
După ce-a făcut safteaua
Cu Mişcarea liberală.
Negustorul de iluzii.
Pricopsitul lung de mână.
Seamănă în jur confuzii.
Zarvă şi… minciună.
Cum o dă, cum o învârte.
Totdeauna este-n moţ.
Ahtiat după ciozvârte.
Ca un… hoţ.
După mintea lui isteaţă.
Idealul este „ţeapa”.
De-aia minte de îngheaţă
Chiar şi vara… apa!
De când banii trag la bani.
După datina străbună.
Ia de pe la sărăcani
Şi avar… adună!
Strânge garnisind bârlogul
Cu ce pică şi ce cade
Şi apoi, ca şi hârciogul.
Molfăie şi… roade!
Negustorul de iluzii.
Nesătulul bun de mână.
Seamănă în jur confuzii.
Larmă şi minciună.
Cum o dă, cum o învârte.
Totdeauna stă în moţ

Ahtiat după ciozvârte.
Ca un… hoţ!
DANIELA GYORFI
Lui Attila strănepoată.
Cu prenume de româncă.
Seamănă cu o netoată.
Paparudă de speluncă.
Zbânţuindu-se pe scenă.
Jumătate dezbrăcată.
I-ar sta bine ca sirenă.
De n-ar fi siliconată.
Cântă bine, face sex.
Are calităţi o sută.
Un obraz de duroflex
Şi un grai de… paraşută.
Când dansează arătarea.
Pusă, parcă, în obezi.
Se porneşte salivarea
La ogarii maidanezi!
Se aude că drăcoaica.
În călduri, devine brută.
Rozând lanţul, ca leoaica.
Dacă nu-i satisfăcută.
Fericit acela care…
A avut-o la saltea
Şi mai fericit, se pare.
Cel care-a scăpat de ea!
DANIEL DĂIANU
Conjunctura fiind sumbră.
Observă el că se poate.
După ce a stat la umbră
Printre bănci devalizate…
Că e bine la Finanţe.
Să acceadă ca ministru.
Pricepând să dea chitanţe
Şi să umble cu registru.
Primul gând, la investire.
L-a-ndreptat spre F.M.I.

După cam ne-a dat ştire
Că de piele ne-o… beli!
De la vorbă la ispravă
Lucrurile n-au fost grele.
Dăianu, fără zăbavă.
Ne-a luat un rând de piele.
Aţi văzut şi dumneavoastră
Că, fără eforturi mari
A făcut din pielea noastră
Portofel la demnitari.
După ce că portofele
Le-a-nmânat la fiecare.
Nu s-a mulţumit c-o piele.
Le-a umplut şi cu parale.
Ce-a gândit şi ce a vrut
Este greu de desluşit.
Când cu bani de împrumut
Pe sus-puşi i-a pricopsit.
Pentru cei pensionari.
Nu a dat niciun pitac.
Fiindcă dânsul n-are bani.
Iar bugetul e sărac.
Înţeleagă fiecare
Ce o vrea şi ce-o dori.
Eu pun numai o-ntrebare:
Ce mai dăm la F.M.I?
Pielea ne-au luat-o toată.
Reforma merge pe brânci.
Iar industria de-odată
Zace pusă pe… chituci.
Ce mai este de făcut
Cu un finanţist „model”?
Să mai luăm un împrumut
Ori să ne scăpăm de el?
Dacă vreţi, i-o spunem noi:
Maestre, ai pierdut pariul.
Dă-ne pielea înapoi
Şi rămâi cu… F.M.I.-ul!

DUMITRU COSTIN
A venit adus cu valul, cu mulţimea revoltată.
Într-o eră ce s-a vrut social şi democrată.
Cu tulumba alămită, portavocea şi flaşneta
A-nvârtit politichia, cum ai învârti ruletă.
Şi s-a pus în faţa oştii de uslaşi, care cereau
Să câştige într-o zi tot atât cât cheltuiau.
Vremuri bune pentru el, că se câştiga cu gura.
Cu şantajul, cu măciuca, haosul şi lucrătura.
Premieri şi preşedinţi au ştiut, însă, de teamă.
Când Costin sună alarma cu flaşneta de alamă.
Ban pe ban, vilă cu vilă şi afaceri cu Puterea l-au sporit agoniseala, cota, luxul şi averea.
Papagal vopsit de circ, prea devreme săturat
De flaşnetă, portavoce şi de câte a strigat.
A decis că dusă-i vremea grevelor de bulevard
Şi să-şi lase cotizanţii amărâţi pe lângă gard.
Pentru orice ins ca el, i-ar sta bine la Senat.
Cu birou în teritoriu şi diurnă de la stat.
Că, de zece ani încoace, s-au ales parlamentari
Urătorii buni de gură, ageamii şi flaşnetari.
Iar Costin ne dă speranţa că va fi şi el la fel.
Uşuratic şi parşiv, bun de clanţă şi tembel
Şi că-n veacul nou ce vine s-ar impune, la Senat.
Să troneze şi să doarmă mâncătorii de rahat!
TONY BLAIR
Ţucălarul de Tamisa.
Clovn de comedie bufă.
Între Dunăre şi Tisa.
Seamănă gogoşi de tufă:
„La negocieri formale.
În vederea aderării
Noi vă pregătim o cale.
Nu un semn al întrebării!
Tony Blair zice vouă:
Drumul vostru e spre Vest.
Spre o Europă nouă.
În categoria rest.

Cumpăna dintre milenii
Vă va prinde-n valul doi
Şi doar peste trei decenii
Veţi fi, sigur, lângă noi.
Lichidaţi economia
Şi agricultură toată
Şi atuncea România
Va fi gata integrată"!
Tony Blair astea spuse.
Alergând spre avion.
Apoi, repede se duse
Spre perfidul Albion.
Unde-l aştepta regina.
Ca o sorcovă fardată.
Să îi ţină crinolina
Şi s-o ducă la privată.
Ţucălarul de Tamisa.
Clovn de comedie bufă.
Între Dunăre şi Tisa.
Seamănă gogoşi de tufă.
Cică-s bune de mâncare
Şi ne vindecă de lene.
Ajutând la integrare
În structuri europene!
1) TONI MIHAIL GREBLĂ
Îngână-i, zeiţă, lui Greblă o odă.
Numit la palat pe postul de vodă.
Trimis de Guvern şi uns ca prefect
Încă din anul care se duse, bisect.
Ursează-i noroc şi bine în toate.
Dă-i o caleaşcă să umble prin sate.
Să vadă, să afle ce simte ţăranul.
Ajuns la culoare cum este şofranul.
Plimbă-l, zeiţă, pe stradă, la gară.
Să vadă bătrânii ce-s gata să moară.
Arată-i la colţuri tâlharii pitiţi.
Liberi în umbră cum stau ocrotiţi.
Spune-i lui Greblă că iarna-i în toi

Şi casele noastre sunt reci ca un sloi.
Convinge-l să spună, să afle şi ţara.
Că nici pe la Gorj iarna nu e că vara
Dă-i de-nţeles că bandiţii ne fură.
Că-n câmp ogoarele-s fără cultură.
Arată-i lui Greblă căldura la stop.
Chiuveta uscată şi fără un strop.
Povesteşte-i de foamea care ucide.
Derulează-i în faţă goalele blide
Din casele multor săraci amărâţi.
Veşnic flămânzi, de soartă bătuţi.
Îndeamnă-l să scrie Guvernului său
Că-n Gorj e de groază, de jale şi rău.
E tânăr, puternic şi credem că poate
Să facă prin Gorj puţină dreptate.
Şi spune-i, zeiţă, declară-i în faţă
Că-l radem necruţători la mustaţă.
Pe post de n-o fi de nicio scofală.
Ori dacă cumva s-o lăsa pe tânjală!

(II) NEVEN MATEŞ

Poposit la Bucureşti, ca o ultimă speranţă.
Cântări negustoreşte evidenţa în balanţă.
Neven Mateş a mâncat, a dormit şi-a constatat
Că am fi la fel şi azi cum eram când ne-a lăsat
Cu problemele reformei, cu economia-n cui.
Cum am fost de-atâtea ori şi din vina nimănui.
Altruist şi generos, ne-a mai păsuit oleacă.
Până ce Executivul peste iarnă o să treacă.
Responsabilul trimis de la Fondul Monetar
Ne mai dă, cu indulgenţă, mărunţiş de buzunar.
Noi ne facem că muncim, el ne zice că ne crede
Şi mai trece cu vederea, şi se face că nu vede.
Împrumutul îl aprobă şi ne scapă de belea.
Fiindcă are baltă peşte şi e musai să ne dea.
Neven Mateş e de gaşcă, el constată că la noi
Socialul stă să spargă, ca puroiul din buboi.
Şi mai ştie femeistul că românii duc osânda.
Nu se tem şi îşi achită cu sfinţenie dobânda.

Creştineşte, e pomană, dacă-i dai de un colac
Muribundului famelic, ros de grijă şi sărac.
Ratele le dăm la anul din al doilea împrumut.
Cum o face negustorul grijuliu şi priceput.
Neven Mateş e de viţă, gentleman şi temerar
Şi e frate cu românul şi la fel de tipicar
Altruist şi generos, ne-a mai păsuit oleacă.
Până ce Executivul peste iarnă o să treacă.
Creştineşte, e pomană, dacă-i dai de un colac
Muribundului famelic, ros de grijă şi sărac.
(III) CULIŢĂ TĂRÂŢĂ
După cum îi spun amicii şi cum îl descrie presa.
Ai ghicit ce-i poate pielea, reperându-l la adresă:
Crama vinurilor dulci sau pătulele cu grâne.
Unde strânge, ca hârciogul, tot ce poate să adune.
Agrostarul îl acuză, unii vor să-i dea cu părul.
Dar el strânge, grămădeşte, se îndoapă, ca avarul.
Toată insula Brăilei lui Tărâţă îi serveşte.
Îi dă grâul şi porumbul şi averea îi sporeşte.
Tot ce mişcă pe la Neamţ, la Brăila şi prin ţară
Deputatul pesedist strânge, înfulecă şi cară.
Are zeci de miliarde şi-i patron incompatibil.
Niciodată vulnerabil, totdeauna intangibil.
Are neamuri numeroase are un partid în spate.
Pentru orice încurcătură are şi… imunitate.
Îngrăşat, că şobolanul este gata să plesnească
Sub osânza de culoare şi de clasă ciocoiască!
Unii spun că n-are minte, alţii spun că e deştept.
Că e harnic în a strânge şi destul de înţelept.
Ce îi pasă lui Culiţă, câinii latră, ursul merge.
Orice pată cât de neagră. ca la Nufărul, se şterge!
Cel puţin cât eşti imun, când poporul te-a ales.
Iar partidul, ca o mamă, te-a iertat şi te-a-nţeles.
Curgă multe reclamaţii, adversarii pot să urle
Şi din gură, şi în scris, şi din trâmbiţe şi surle.
Deputatul trece ţanţoş, arătându-şi opulenţa.
Dovedindu-şi agerimea, isteţimea şi potenţa.
Cel puţin cât eşti imun şi poporul te alege.

Nu te-mpiedică la mers niciun paragraf de lege!
HILDEGARD PUWAK
Doamna asta e frumoasă şi te duce în ispită.
Chiar de burtă îţi e goală şi de spate e lipită.
Singurică gângureşte cât o droaie de canari.
Te îmbată şi-ţi ia mintea, ca o Grasă de Cotnari.
Democrată cât cuprinde şi cu meliţa la gură.
Zece fraze pe minut scoate dintr-o-nghiţitură.
Zice-se că-i gospodină şi că s-a documentat
Cum se bagă castraveţii de cu vară la murat.
Conopida şi tomata cu mărarul integrează.
Iar în somn până şi ţara integrată o visează.
Spaţiu Schengen fără vize, Europa, aderare
Rezolvate sunt şi ele, când se află în visare.
Din doctrina de partid, dimineaţa, se adapă.
Şi-n politică se simte, precum peştele în apă.
E tenace, virulentă, sprintenă şi arţăgoasă
Şi, pe cât este de dură, pe atâta-i de frumoasă.
Prin birourile lor, când o văd occidentalii.
Se împing şi se agită că spre graniţă muscalii!
Şi când spune că-i româncă şi că vrea o aderare.
Toată lumea o aprobă şi îi cade la picioare.
Fiindcă ei, europenii, ştiu că dânsa e de-aici.
Iar pe Tisa şi pe Olt, când zici Puwak, român zici!
Puwak este neam de daci, de la Basarabi e nume.
Hildegard e sinonimul Maricicăi la prenume!
Doamna asta e frumoasă şi te duce în ispită.
Chiar de burtă îţi e goală şi de spate e lipită.
Singurică gângureşte cât o droaie de canari.
Te îmbată şi-ţi ia mintea, ca o Grasă de Cotnari!
COSTIN GEORGESCU
Pus în moţ la SRI.
Bine-ar fi, de n-ar mai fi.
Rătăcit, fără adresă.
Îşi la ştirile din presă.
Ei declară-n gura mare
Că citeşte prin ziare
Despre cine fură-n ţară.

Cine vinde în afară.
Care sunt spioni vânduţi.
Or ciripitori sau şuţi.
Şi apoi… documentat.
Raportează la Senat
Despre câţi spioni a prins
Sereistul şef… pretins.
Nicăieri nu se arată.
Nimeni n-a aflat vreodată.
Ca director de resort.
Întocmeşte un raport
Din zvonul cotidian
Şi din bârfa de maidan.
Cât plăteşte la ziare
Pentru o documentare?
Dacă e să-l dăm de gol.
Presa e de… protocol.
Pe modelul „hai la baba.
Că e multă şi degeaba”.
Iar pe cea „radioşanţ”.
Nu plăteşte niciun sfanţ.
Aşa şef la SRI…
Bine-ar fi, de n-ar mai fi!
CORNEL ANDRIŢOIU
„Dacă e, cumva, să mă spovedesc
Sau să dau raportul celor ce gândesc
Că din banii lor şi din ce-am furat
Am crescut în burtă şi m-am îngrăşat.
Le răspund, aici, dând cu subsemnatul!
Că nu Andriţoiu este… Necuratul!
Eu am luat şomerii şi i-am angajat.
Le-am plătit salarii şi i-am ajutat.
Au venit spre mine, cătând EUMECA.
Precum pelerinii drumul înspre MECA!
Şi să fiu cinstit, nu i-am pricopsit.
Dar un loc de muncă, totuşi, le-am găsit.
Să-şi crească copiii din muncă cinstită.
Din efortul propriu şi truda plătită.

Ce e rău în asta şi cu ce-am greşit
Că l-am pus la lucru pe cel obidit.
I-am plătit salariu şi l-am respectat.
Ca pe orice om care-i angajat?
Cârcotaşi notorii, delatori din fire.
Puşi pe denigrare şi pe uneltire.
Spumegă prin Târg, dau de boala rea.
De prostie multă şi de grija mea.
Turbă ca ogarii şi vor să cunoască
Unde-s vulnerabil, ca să mă lovească!
Ce sunt eu de vină că am demonstrat
Că prin iscusinţă poţi să fii bogat?
Ce sunt eu de vină că handicapaţii.
Derbedeii urbei şi degeneraţii
N-au ştiut de cinste, ci doar de hoţii.
De minciuni, de falsuri şi de măgării?
În turbarea lor, toţi clevetitorii
Sunt convinşi că alţii sunt spoliatorii.
Dacă, astăzi, e să mă spovedesc.
Ori să mă explic celor ce gândesc
Că din banii lor şi din ce-am furat
Am crescut în burtă şi m-am îngrăşat.
Le răspund, aici, că nu subsemnatul
Cornel Andriţoiu este Necuratul!
Eu am strâns şomerii şi i-am angajat.
Le-am plătit salarii şi i-am ajutat.
Au venit spre mine, cătând EUMECA.
Precum pelerinii drumul înspre MECA
NORICA NICOLAI
Ţărănisto-liberală
În politica de stat.
În limbariţă letală
Şi cu scule de bărbat.
Bate toba, dă cu gura.
Minte bine doctrinar
Şi, din toată-adunătura.
Bagă bani în buzunar.
E frumoasă, ca o jună.

Dichisită a trei ace.
Pe politică-i stăpână.
Când la Cameră o face.
Aliată-i cu Puterea.
Unde meliţa-i la modă.
Şi în toate e muierea
Care se pretinde vodă.
N-are linişte în sine
Şi se zbate, ca un val.
Hotărâtă, dacă-i ţine.
Să înoate înspre mal.
Unde vrea să ancoreze
Flota PNŢCD navală
Gata să se sabordeze
Într-o mare liberală.
Minte are, e frumoasă.
Pe politică-i pliată.
Vine şi devreme-acasă.
Dacă este aşteptată.
Fericit acela care
Este astăzi în putere
Şi la Cameră o are
Pe Norica de muiere!
FLORIANA JUCAN
Nu-i frumoasă, nu-i bogată nici măcar nu e fatală.
E o simplă muieruşcă de scandaluri şi cabală.
Se implică în familii, le destramă şi distruge.
Scurmă-n rufele murdare, le împrăştie şi fuge.
Unii au păţit-o rău, s-au trezit în plină stradă.
Fără slujbă, fără casă, prin nămeţii de zăpadă.
Unui biet ambasador, de prin ţara cu cantoane.
Abia i-a ajuns osânda dintr-o sută de canoane.
Floriana l-a scrântit, l-a albit prin buzunare.
Trimiţându-l pe năród, ca pe mucea la plimbare.
Fără casă, fără slujbă, despărţindu-l de muiere.
L-a lăsat în pielea goală şi i-a spus la revedere.
Vettovaglia s-a dus, nimeni nu cunoaşte unde.
S-a ascuns pe undeva, nici măcar nu mai răspunde.

Văduva fără amant precum scroafă în călduri.
N-a rămas nemângâiată, prinse alte legături.
Când pe unul îl îngroapă, altul e la rând în pat.
După patru-cinci pomeni, pune iar de măritat!
Lumea rea şi interlopă stă la coadă la muiere.
O aşteaptă, o plăteşte, îi dă ranguri şi putere.
Ultimul amant de rasă, Gigi Kent, s-a prăpădit.
Dat în clocot de văpaia monstrului nepotolit!
L-a dus vinerea la film, „noaptea a vorbit cu el”.
Dimineaţa era-n ceruri, îngheţat şi singurel.
Gigi Kent a trecut Styxul, iar amanta se agită.
Anunţându-şi clientela că diseară se mărită!
Nu-i frumoasă, nu-i bogată nici măcar nu e fatală.
E o simplă muieruşcă de scandaluri şi cabală.
Se implică în familii, le destramă şi distruge.
Scurmă-n rufele murdare, le împrăştie şi fuge.
ALEXANDRU LĂPUŞAN
Tânăr, aprig şi isteţ, când e vorba să câştige.
Când în prada la-ndemână cu caninii se înfige.
Mintea lui e odihnită, are un partid în spate.
E meşteşugar în vorbe, când îngână şi socoate.
Deputat în Parlament, în comisii şi comiţii.
Nu răspunde provocării, la insulte şi petiţii.
E ca ursul care merge şi când scheaună dulăii.
Şi când e să se confrunte cu iloţii şi lătrăii.
Fost-a el în minister, ca agricultor de frunte.
Crescător de animale prin văioagele de munte.
Om de treabă şi cinstit, a făcut agricultură
Mai curată şi mai stearpă cum ai face bătătura.
Pe ogorul cu porumbi el a cultivat ciulinii.
Pălămida viguroasă, brusturii şi mărăcinii.
Din belşugul guvernării a ajuns miliardar
Şi, mai nou, la Cluj-Napoca este marele lăptar!
Duce laptele prin şcoli, la elevii subnutriţi.
Cu părinţii fără slujbe, de pripas şi sărăciţi.
Cară cornuri cu desaga, cum o face Moş Crăciun.
Arătându-se prin târguri cât de darnic e şi bun.
Lapte guvernamental, cornuri date de Putere.

Licitate electronic, dau surplusul la avere
Lăpuşan a prins secunda când afacerea se face
Nu cu mintea înţeleaptă, ci cu mâinile dibace.
La surplusul câştigat într-o lume democrată.
Importantă este mâna… lungă şi calificată.
Cotizaţia lunară, şpaga dată-ntru credinţă.
Atitudinea de slugă… bonusul, de preferinţă.
De le ai pe astea toate, eşti bogat şi eşti sătul
Şi te poţi simţi ferice ca hârciogul în pătul!
NICOLAE MANOLESCU
„Doamne, ce naiv am putut să fiu
Tocmai eu: acela care multe ştiu
Am trăit, preasfânto, în a mea credinţă.
Cu trupul şi mintea doar pentru ştiinţă.
N-a rămas în lume nici măcar un tom.
Necitit de mine, despre fiara om
Ani crezut, preasfinte, c-am îndeplinit
Poruncile toate ce mi-ai poruncit.
N-am furat vreodată nici măcar un leu.
N-am râvnit nevasta rectorului meu.
N-am ucis pe nimeni, cum ucid călăii.
Am urât de moarte sperjurii şi răii.
Miluit-am, Doamne. pe toţi necăjiţii.
Bătuţii de soartă şi nepricopsiţii.
Am primit în casă pe cei fără rost
Şi i-am pus la masă, le-am dat adăpost!
Toţi aceştia, Doamne, m-au dezamăgit.
M-au dus în eroare şi m-au păcălit.
Spunându-mi jurând că liberalismul
N-are legătură cu socialismul.
Să constat acuma şi mă mir şi eu
C-am sărit din PAC drept în ApR-eu
Şi că liberalii, cu a lor doctrină.
Între cele două au fost trambulină!
Doamne, ce naiv am putut să fiu
Tocmai eu, acela care multe ştiu.
Deşi le spusesem la studenţii mei
Că Iorga şi Goga au clacat şi ei.

Premieri ajunşi, fiindcă nu ştiau
Că sunt buni profesori şi politici bleau!
Am clacat, părinte, ca un infantil.
Chiar dacă demult nu mai sunt copil.
Doamne, mă dezleagă de orice doctrină.
Fiindcă subsemnatul n-are nicio vină!
Că fiară e omul, politica-i târfă.
Iar cuvântul cinste e prilej de bârfă!
Consider, preasfinte, că am ispăşit
Păcatul politic şi m-am lecuit.
Voi trăi de-acuma în vechea credinţă.
Cu trupul şi mintea doar pentru ştiinţă!"
MARIUS TUCĂ
E născut pe lângă Olt, rău de gură şi oltean
Şi descinde din căruţa mitului caracalean.
Dă cu biciul, dă cu bâta, taie, precum Hipocrate
Plin de el şi de otravă şi de glume răsuflate.
Peste umeri, în bretele, îşi agaţă pantalonii.
Cum o fac la circ, adesea, măscăricii şi bufonii.
Are, totuşi, şi umor, vervă, şarm şi nonşalanţă
Şi vorbeşte patru ore necontorizat la clanţă.
Cine vine-n toiul nopţii la emisiunea „şou".
Ori se face de ruşine, ori devine un erou.
Că olteanul din Caracal, cu paporniţa de praz.
N-are milă, nici ruşine, i-o trânteşte la obraz.
Poţi să fii de orice neam, cum o dai sau o întorci.
El te face în trei ceasuri ca pe albie de porci!
Subiecţii lui sunt cei din politica de stat.
Mai ales specialişti în manipulări şi blat.
Show-ul său de la Antenă n-are limită de timp.
Poate ţine două ceasuri, poate fi un anotimp.
Cui îi place să asculte, nimeni nu e obligat
Să ia-n seamă logoreea unui ins îmbretelat.
De vreo două săptămâni, Tucă este în vacanţă
Şi se simte, pe la zece, lipsa bunului de clanţă.
Să sperăm, însă, că Tucă îşi va termina sejurul
Reluându-şi logoreea totodată cu returul.
Când născutul lângă Olt, rău de gură şi oltean.

Va descinde din căruţa mitului caracalean.
GABRIEL SANDA
Unsul naşului Mischie, domnul vicecancelar.
S-a născut să-i fie veşnic Târgului viceprimar.
I s-a oferit mandatul vicelui omnipotent.
Unanim şi cu largheţe, fără contraconcurent.
Aş fi vrut să-i pun un cui pe a jilţului spetează.
Să rămână vigilent şi cu mintea pururi trează.
Dar a fost atent cu mine, când m-am dus să ofer
O colindă de Crăciun, şi-a plătit ca un boier.
Dacă „viciul” nu plătea boiereşte şi peşin.
Strecuram în ăst pamflet şi o doză de venin.
În speranţa că, la iarnă, domnul vicecancelar
Va primi colindătorul cu un whisky la pahar.
Scap otrava din seringă. nefiindu-mi de folos.
Încercând să-l fac pe vice cât mai bun şi arătos.
Aşadar, distinsul domn a ştiut să fie om.
Rămânând întotdeauna filantropul gentilom.
Să dea Domnul să rămână bun amic cu urătorii.
Cel puţin, vreo zece ani, până-i mor lăudătorii!
Şi cum cei cu parodia sunt cu sorcova plecaţi.
Întrebăm prieteneşte, domnul vice, cât ne daţi.
Chiar acum, în plină vară, să venim cu pluguşorul.
Să cântăm trăiască „viciul”, prezentându-vă onorul?
Că la noi este cumplită seceta la buzunar.
Iar patronul dă din pungă cât cultură la hectar…
Potopită de neghină şi pârlită de căldură.
Semănată pe pârloagă, fără pic de arătură!
În speranţa că rămânem agreaţii urători.
Oaspeţii domniei voastre, pururea colindători.
Vă dorim, domnule vice, încă două-trei mandate.
Iar pentru urarea noastră primim plata şi în rate!
ZOE PETRE
A trecut în marş forţat
Printr-o epocă de aur
Şi întreagă s-a păstrat
Ca un preţios tezaur.
Când zici Zoe, zici Palat.

Preşedinte… Cotroceni.
Assos aeropurtat.
Scroviştea sau… Otopeni.
O dulceaţă de femeie.
De pe vremea lui Coposu.
A luptat activ sub cheie
Şi s-a pricopsit cu… osu'.
Înregimentată-n clan.
Şef de haită la Palat.
Acum, roade la ciolan.
Pentru cât s-a remarcat.
Odrasla de lângă ea
O ajută-n mod constant.
Când o doare vreo măsea
Sau când osul e… casant.
Dumneaei e tot ce poate
Avea Ţara mai de soi.
Pricepută e în… toate.
De la fotbal la… război.
Întrebând-o, ieri, confraţii.
La un spectacol de gală.
Cum de ne-au bătut croaţii.
În optimea de finală…!
A zis doamna în răspăr:
„Dar voi nu văzurăţi, frate.
Că vopseaua de pe păr
E de proastă calitate?
Cu asemenea vopsea
Galbenă şi puturoasă.
Chiar Jamaica ne bătea
Şi ne trimitea… acasă!"
Fericit acela… care.
Precum legendarul Noe.
Pe corabia să are
Un consilier ca… Zoe!
ANCA BOAGIU
Are vârsta când femeii îi stă bine ca mămică
Prin apartament, acasă, mulţumită cu ce pică.

Neavând, însă, serviciu pe la Pontul Euxin.
A venit în capitală să se zbânţuie puţin.
Să primească pe cât dă marinarului ochios.
Acest Drake de ocean şi al dracu' de frumos
Anca e însărcinată de Băsescu, marinarul.
Să-i conducă ministerul şi să facă pe acarul.
Cu regulamentu-n mână, iat-o cum se instruieşte.
Săi arate lui Traian că pe urme îi păşeşte.
Cum predecesorul său impusese un tribut
Pe gropanul din asfalt şi pe Zebra de trecut.
Domnişoara desemnată se gândeşte că şi ea
Ar putea să ne propună un impozit pe şosea.
Fetele ce bat asfaltul totdeauna dezbrăcate
Vor plăti, obligatoriu, ordonanţa pe jumate.
Căruţaşii de pe stradă vor plăti pe armăsar.
Pe proţapul şi şuşleţul şi pe oiştea la car
Damele cu tocuri cui, pe trotuare perindate.
Vor plăti desdăunare pentru găurile date.
Bătrâneii plimbăreţi, din rezerva pentru tron.
Vor depune la Buget taxele pentru baston!
Mentorul transportator, după ce a instruit-o
Ce să facă şi să dreagă, mai apoi a şlefuit-o
Cum e viaţa la Guvern, printre zeci de mateloţi
Şi cum se frânează legea cu sabotul între roţi
I-a mai zis şi cum se schimbă, la nevoie, premierii.
Cum se-njură birjăreşte în afaceri partenerii.
Şi-i mai zise la fătucă adversarii să-şi testeze.
Să închidă la plecare şi apoi să-i raporteze.
Instruită pe deplin, domnişoarei îi rămase
Să mai afle şi să-i spună cum e fundul lui Năstase!
P.S.
A uitat Ancăi să-i spună
Traianică, *marinarul*.
Cum intră-n coliziune
Personalul cu marfarul!
TICU DUMITRESCU
Povestea ades bunicul.
Unui hoţ de drumul mare.

Că l-ar fi văzut pe Ticu
Undeva pe la-nchisoare.
Avea număr ca la casă
Prins în faţă şi în spate
Şi primea de prânz la masă
Un turtoi şi jumătate.
Nu se ştie de ce stă
Mai tot timpul pe tinetă.
Ce făcea… ori cât… mânca
Nu se vedea prin vizetă!
Gardienii de la uşi
N-au avut astfel motiv
Să îl pună în cătuşi
Pe un biet inofensiv.
Când a fost la liberare.
Greu l-a lămurit să iasă
Se simţea la închisoare
Mult mai bine ca… acasă.
Deşi poliţiştii spun
— Nu doi-trei, aproape toţi – C-a făcut la drept comun
Între bişniţari şi hoţi…
Ticu strigă sus şi tare
Că pe plaiul mioritic.
Cât a stat la închisoare.
A fost deţinut politic!
Şi ne-arată din sertar
Filele ce fac osmoză
Unui prea faimos dosar
Din vremea lui Petru Groza.
Unde scrie, zice Ticu
— Şi nu poţi să nu zâmbeşti – Cică… el a fost buricu’
Disidenţei… româneşti!
„O fi fost, grădina-i mare.
Zicea unul cu umor.
Şi nu este de mirare
Să fi fost şi turnător.
Că-l văd zilnic cu dosarul.
La Guvern şi la Senat.

Alergând precum ogarul.
Când se duce la… vânat".
Lasă-l, nene, şi matale.
N-arunca vorbe în vânt.
Faţă de-alte haimanale.
Bietul Ticu e… un sfânt!
TORO TIBOR
Reformat sau radical, doar Satana îl mai ştie
Pe sătulul Toro Tibor de prea multă Românie.
La dejunul de la Buda, ăsta vrea Ardeal pe pită.
Să îi treacă de lingoare, şovinism şi de ispită.
După mintea lui îngustă, rareori te dumireşti
Cum împarte el Ardealul în raioane ungureşti.
Mori de vânt îi bat încap, vârcolacii îl incită.
Alterându-i raţiunea mocirloasă şi coclită.
Vize şi legitimaţii i se-nvârt prin scăfârlie.
Sufocându-l ungureşte, statutar şi cu mândrie
Reformatul de Harghita, cu statut udemerist.
Cu emfază îşi declară cultul său de reformist.
Radicalul înfocat, în călduri, precum o fiară.
Reformează nerozia prin tâmpenie maghiară.
În imagini colorate vede renăscând imperii
Pentru triburile lui… din Altai şi din Siberii.
Harta lumii o mascară cu compasul lui Attila.
Punând graniţe aiurea, mângâindu-şi ustensila.
Şi creează şi împarte, după neam şi după cult.
Lumi pierdute prin cenuşă şi apuse de demult.
Cu statutul de maghiar vrea o patrie ungară.
Mai întinsă şi mai largă, cum era odinioară.
Să comande de la Buda moţilor de prin Ardeal.
Să se simtă mai puternic, patrulând pe areal.
Vis de vară, în căldura care alterează fierea.
Laşităţii dă curajul, neputinţei dă puterea.
Şi creează, şi împarte, după neam şi după cult.
Lumi pierdute prin cenuşă şi apuse de demult!
GHEORGHE HAGI
Bătrânul dinozaur a dat cu stângu-n dreptul
Şi, gândind cu jambierii, cum o face înţeleptul.

Ne-a adus nenorocirea, insuccesul şi ratarea.
Milioanelor de fani provocând întărâtarea.
Dar de unde nu mai este, nici Iehova nu mai vrea.
Conştient că, dacă cere, n-are ce să i se dea.
Ştim că baba fu virgină şi moşneagul cu potenţă.
Şi că în intimitate excelau prin transparenţă.
Baba şi-a pierdut vigoarea, reumatică genetic.
Moşul este impotent, paraplegic şi bezmetic.
Vremea a trecut în grabă, baba nu mai e virgină.
Moşul doarme lângă ea, bandajat cu parafină.
Unde sunteţi voi, eroii, care învingeau yankeii.
Se băteau cu Albionul şi se confundau cu zeii?
Unde-s vechii amirali care înfruntau furtuna.
Adulaţi, învingători, preamăriţi întotdeauna?
Vai, epava-i scufundată, amiralul s-a pierdut
Printre fumurile groase ale erei de-nceput!
Rege te-a numit mulţimea, infantilă şi credulă.
Însetată de victorii şi de goluri nesătulă.
Şi a fost să vezi slovenii agresivi şi inimoşi.
Să devii din rege – clovn, să faci pipi în galoşi.
Cătă vâlvă, câte pianuri, pentru o nimica toată.
Să vedem înghesuiala şi scenariul de gloată!
Tu, pe margine, privind, aşteptând neputincios
Să se termine calvarul şi spectacolul greţos.
A fost vis, a fost coşmar, ori aşa a fost să fie
Cu un mit ce se destramă într-un foc de parodie?

IULIANA MARCIUC

Cu obrazul ca lăptuca.
Veşnic tânără, cu har.
Când s-a angajat fătuca.
În TV era un star.
Vorbă dulce şi frumoasă.
Glas de zână Cosânzeană.
Cu ţinută vaporoasă…
Bravos, doamnă Iuliană!
Te ungea la lingurică
Şoapta ei fermecătoare.
Ca un ţoi de secărică

Înainte de mâncare.
A fost aşa, odată.
Când fătuca arătase
Că-i e buca nepătată
De mişmaşuri scandaloase.
Dar… că-n toate e un dar
Zâna bună, drăgălaşă.
Arătă că are „har”.
Şi de hoaţă pătimaşă.
Pe când noi plăteam TV-ul.
Devenit precum o budă.
Dumneaei avea tupeul
Să-l transforme în feudă!
Vindea cărţi şi ilustrate
Şi programe personale.
În sistem publicitate.
Umplând geanta cu parale.
Ce-a zis dânsa: dacă toţi
Pun în aplicare „tunul”.
Într-un stat cu-atâţia hoţi.
Ce contează încă unul?
Zâna dulce, Cosânzeana.
Cu obrazul bucălat.
Azi, e coana Iuliana.
Zisă musca pe… rahat!
TRAIAN BĂSESCU
Marinarul, ce-a fost scos
Cândva pe uşa din dos.
Se reîntoarce, unii spun.
Să îşi la taxa pe drum.
Dar cum banii de şosele
S-au băgat în acadele.
Iar pe drumuri niciun sfanţ.
Ar veni pe lângă… şanţ!
Unii spun că marinarul
Ar veni cu salvamarul.
Că vapoarele din flotă
Le-a făcut lu’ fii-sa dotă.

Care-apoi le-a sabordat
Împreună c-un pirat
Undeva pe la Pireu
Şi c-ar şti neica… Dejeu.
Gura lumii sau poveşti?
Bine e să te fereşti
De ceea ce se petrece
În „vântul” de gradul zece.
Cert este că marinarul
Nu va fi Păun acarul
Va fi omul cu crabotul
Gata să închidă botul
Celor care nu-l suportă.
După care se… transportă.
P.S.
Ia aminte, nea Vasile.
Că Băsescu e pe tine.
Asta când o da cu gura
Sparge iar adunătura.
GERHARD SCHRÖEDER
Spilcuit la patru ace.
Călătorul de trei zile
Vru să vadă ce mai face
Omologul său… Vasile!
Şi să vadă cum spre mare
Se revarsă, prin Canal.
Dunărea unduitoare.
Murmurând că un caval.
Să asculte-n glas de apă
Doina noastră cea de dor.
Plânsul celor care crapă
Sub povara dărilor
Şi să vadă Cancelarul
Cum cerşesc copiii străzii
Şi cum câinii bat trotuarul.
Cu covrigi în vârful cozii!
Nea Vasile să-i arate
Înecaţi în Olt ortacii.

Starea din orfelinate.
Criza şi aurolacii.
Când află că nea Vasile
Duce viaţă de ascet
Şi se duce a trei zile.
Că românul, la closet.
Cu emoţie în glas.
Neamţul ne-a urât de bine.
Ne-a şoptit un bun rămas.
Promiţând că… nu mai vine!
ANA BLANDIANA
Ană… Ană, Blandiană.
Câte ode ţi-aş cânta.
Dacă doar pentru o seară
Ai dori să fii a mea!
Nu cumva te pună dracu’
(ăla ce te-a posedat)
Şi să vii cumva cu sacul
Ca la pomul lăudat!
Ană, Ană, eu te chem
Să-mi explici şi mie, zău.
Cum faci tu pe dracu’ ghem
În laboratorul tău.
Şi, ca alchimiştii, scoţi
Dup-a dumitale vrere.
Din nevolnici şi iloţi
Candidaţii la putere.
Ană, Ană, Blandiană!
Iar te chem şi iar îţi zic.
Furişează-te diseară
De motanul Arpagic
Şi la noapte, pe la zece.
La o crâşmă-n Bucureşti.
Amândoi, cât vom petrece.
Ană să îmi povesteşti…
Cine este Măgureanu.
În ce e amestecat
Şi cine va fi la anu’

Şeful Gărzii la Palat.
Să-mi citeşti din copier
Programările pe zile
Şi pe cine… premier.
Pui în locul lui Vasile!
Ană, Ană, Blandiană.
Tu la mulţi ai fost nănaşă.
Eu te ştiu, de bună seamă.
Ca pe iapa nărăvaşă.
În politica de stat.
Când pui tu ceva la cale.
Iese totul programat.
Cum vrea pipota matale?
Dacă-i astfel, Blandiană.
Spune ce ne mai aşteaptă:
Stânga iliesciană
Ori din nou aceeaşi dreaptă?
Ană blândă şi cuminte.
Dacă-i dreapta cum o spui:
La postul de preşedinte
Ce motan ne mai propui?
MIRCEA COŞEA
Dus de valul doctrinar.
Într-o eră tranzitivă.
Navighează în zadar.
Ca o arcă în derivă.
În amonte sau aval.
Barca lui îşi ia avântul.
Lunecând pe orice val.
După cum o duce vântul.
Stânga, dreapta, nu e bai.
Ori la Centru, nu contează.
Carismaticul buhai
Navighează…!
Fără cârme, fără rame.
Omul fără epicentru.
Oscilează pe programe.
Stânga, dreapta şi la centru!

Lunea e cu Iliescu.
Marţea e cu Meleşcanu.
Cu ai lui Diaconescu.
Pe la… anul!
Vara care e pe ducă.
Îl plasează în prim-plan.
Urmărind peste ulucă
Barba lui… Vosganian!
Mai la dreapta, mai în cea
Ori în hăis – ştie Sfântul.
Iar apoi vom mai vedea
Încotro o bate vântul.
Că partide sunt cât hăul
Pentru bietul mercenar.
Care vor primi dulăul
Pe un post de secretar?
Stânga, dreapta, nu e bai.
Ori la Centru, nu contează.
Carismaticul buhai
Navighează…!
CORINA CREŢU
Când norocul îşi întoarce pasul.
Nu aduce veacul, cât aduce ceasul.
Spune o zicală… veche la români.
Moştenită-n ani de pe la bătrâni.
Pe unde, odată, domnea una grasă.
Neagră şi urâtă, rece şi burtoasă.
Veni, ca o boare, blonda revopsită.
Ageră la minte, bine spilcuită.
Ca să cânte ziua la Preşedinţie
Imnul libertăţii în democraţie!
Vorba ei mieroasă, buzele ca roză
Vor topi reume, vindecând artroza
Moşului Ion, priponit domneşte
Pe locul lui Vodă, arătând din deşte
Dogma integrării în UE şi NATO.
Cum de multă vreme a planificat-o!
Decolteul larg, sânii săltăreţi

Fac amfitrionii şi mai vorbăreţi.
Iar o mini-jupă pe torsul Corinei
Ar mai da impulsuri îi adrenalinei
Celor impotenţi de la Cotroceni.
Rămaşi amintire, veşnici şi pereni.
Tânăra frumoasă, cu picioare lungi.
Va crea iluzii, nopţi de nibelungi!
Şi va fi o muză pe la protocoale
Pentru toţi aleşii la electorale.
Blonda revopsită… bine pe la tâmple
Ne va spune, seara, ce o să se-ntâmple
În palatul dânsei de la Cotroceni.
Ce transmite Vodă bieţilor mireni.
Cucuveaua bleagă, ce cânta odată.
A zburat demult şi a fost uitată.
O schimbă Corina, să ne cânte ea
În triluii duioase, ca de turturea.
S-o asculte Vodă şi toţi condeierii.
Alde gură-cască şi consilierii
ILIE ILAŞCU
Cânte rapsozii din lire
Dreptatea din temniţa rece.
Cronicarii facă vorbire
Veacului acesta ce trece.
Strige fanfaronii cât vor
Speranţa lor în mai bine.
Trâmbiţe guralivii în cor
Începutul de veac care vine!
Lacrimi amare şi grele
În trecerea timpului veghe.
Limba şi slovă, zăbrele.
Naţiei mele în zeghe.
Prindă-ne roua din zori.
Adunând crâmpeie de timp.
Dalbele poduri de flori.
Bolţi peste un nou anotimp.
Curg dinspre cer înspre noi.
Umbre peste tâmplele ninse

Lacrimi, totdeauna, şuvoi.
Peste lespezi pururi încinse.
Slobod glonţul din puşcă.
Frigul viscolit în ninsoare.
Viaţa, zăbrele şi cuşcă.
Strigătul celui ce moare.
Crivăţul iernii în sânge.
Bătaia târzie la geam.
Albatrosul rănit care plânge.
Undeva departe de neam.
Ningă veşnicia în noi
Doruri de Ţară nestinse
Şi scaldă-ne caldele ploi.
În hotarele ei necuprinse.
Lacrimi amare şi grele
În trecerea timpului veghe.
Tiraspolul meu, în zăbrele.
Ilie Ilaşcu, în zeghe.
Cânte rapsozii din lire
Dreptatea din temniţa rece.
Cronicarii facă vorbire
Veacului acesta ce trece!
VLADIMIR VORONIN
O fi comunist, cum se presupune?
O avea şi dânsul hibe şi lacune?
L-o durea măseaua, şi el o… tuşi?
O făcea gargară, când o răguşi?
O umbla desculţ prin stepa kalmucă?
Doarme, ca Ivan, beat lângă ulucă?
O strânge cureaua, pe la Chişinău?
Este bun cu ruşii, cu românii rău?
Nimeni nu cunoaşte, dar a dovedit
Că-i ager la minte şi e iscusit.
Fie el ce-o fi, comunist sau rus.
În româno-rusă Voronin a spus:
„Dincolo de Nistru este ţara mea.
Cum Ion Neculce, deseori, zicea.
Transnistria toată a Moldovei este

O mie de-ani şi încă… zece peste.
Şi liber Ilaşcu vă ordon să fie.
În Moldova noastră, şi-n democraţie.
Perceput pe Nistru Kaizer de temut.
Precum Ţepeş Vodă, dincoace de Prut.
Ţarul Vladimir din stirpea română
Ridică deasupra-i paloşul înmână.
Vânturându-l iute înspre Tiraspol.
Ca şi Kublai-han, regele mongol.
Şi când zice dânsul Ilaşcu să iasă
Până bate toaca ruşilor la masă…
A ieşit Ilaşcu, cum Lazăr ieşea
Din mormântul negru unde odihnea.
Voronin pe Nistru este de temut.
Cum era Dracula, dincoace de Prut!
ADRIAN GORUN
Falnicul „Gorun” de deal.
„General” de lăstăriş.
S-a trezit în areal
Fără ramuri şi frunziş.
Că omizile păroase.
Denumite Sărăcie.
Au ros codrul de foioase
Până jos la „temelie”!
Numai dânsul, „Generalul”.
Singurul dintre copaci.
Mai păzeşte arealul.
Sprijinindu-se-n „araci”.
Oastea lui îşi cere leafa.
Bătând drumurile toate
Da la Ana, la Caiafa.
Puşi stăpâni peste Cetate.
Suportând căldura verii.
Preadistinsul „General”.
Între proptele Puterii.
Pustnic stă în areal!
În „pădurea” dumnealui.
Nu mai cântă niciun cuc

Catalogul stă în cui.
Fără note şi… caduc!
În „pădure”, la intrare
Grevă scrie pe „copaci”.
„Pomul” de esenţă tare
Stă proptit între „araci”.
Falnicul „Gorun” de deal.
„General” de lăstăriş.
Stă planton în areal
Fără „ramuri” şi „frunziş”.
În pădurea dumnealui.
Nu mai cântă niciun cuc.
Catalogul stă în cui.
Fără medii şi… caduc!
AUREL TOMESCU
Când veniră la Putere ţărăniştii lui Coposu.
N-au venit pentru vecie sau cu gând să roadă osu’.
Că pe când veniră ei cu „credinţă-n Dumnezeu”.
Biata ţară rămăsese ca scheletul din muzeu.
După ce-au făcut bilanţul şi apoi au constatat
Că nu le mai rămăsese chiar nimic pentru furat.
Au gândit, fiind la număr douăzeci, când se adună.
Să devină subprefecţi fiecare câte-o lună.
Că aşa e democratic şi că, după Dan Popescu.
Ultimul rămas pe listă era… Aurel Tomescu.
Aurel va sta mai mult, fiind ultimul în tură.
Obligat să facă faţă patru luni în Prefectură.
Dacă Muru cu ai săi ar mai fi rămas puţin.
Era totul după grafic până-n toamnă, la scrutin.
Fiecare ţărănist, membru plin şi cu carnet.
Ar fi fost câte o lună subprefect la cabinet
Pentru bietul Aurel patru luni vor fi un veac.
Grele, lungi, apăsătoare, ca o boală fără leac.
Pe un post, unde puterea e mai mult decât firavă.
Într-o urbe prăpădită, de vreo zece ani bolnavă.
Unde-i vraişte şi haos, unde cei din OPC
Îi trimit raportul seară pe hârtie de… W.C!
Unde zdrenţele în Târg vin ades nevămuite.

Infestate cu microbi şi vândute prăfuite.
Într-o urbe unde strada deformată e de hopuri.
Unde în laboratoare… când „e” sticle, nu „e” dopuri!
De aceea şi Tomescu, proaspăt uns, a constatat
Că decât ca subprefect, tot mai bine-i spânzurat
Dacă Muru şi ai lui ar mai fi rămas puţin.
Era totul după grafic până-n toamnă, la scrutin.
Aurel îşi făcea rândul, fără mare tevatură.
Într-o lună fiind gata liberat din Prefectură.
Dar, din lipsă de urmaş, patru luni vor fi un veac.
Grele, lungi, apăsătoare, ca o boală fără leac.
Condamnat la suportarea leprelor din OPC.
Care îi trimit raportul pe hârtie de… W.C!
ANDREEA MARIN
Sex appeal, audienţă.
Lacrimi, plânsete pe umăr.
Starul fără concurenţă
Number Unu e la… „număr”.
Fericit aceia care.
Între două-trei reprize.
Cu Andreea, la culcare.
Are parte de… „Surprize”.
La sfârşit de săptămână.
Pe ecrane când apare.
Ţii batista într-o mână.
Să te ştergi de lăcrimare.
De pe Mare său Ocean
Marinarii rătăciţi
Se adună pe ecran
Şi se pupă… fericiţi…
Dacă ţi-ai pierdut femelă
Pe la pol, printre banchize.
Faci un „număr” la Andreea
Şi-o aduce la „Surprize”!
Când aleşilor ideea
Le survine să se rupă.
Quintus sună pe Andreea.
Care-l cheamă şi se pupă.

Să îşi pună dibăcia.
Cică, dânsa-i de acord
Să-ntâlnească România
Cu… Atlanticul de Nord.
La „Surprize”, într-o seară.
Cu pastramă şi cu vin.
Unde NATO să ne ceară.
În genunchi, să ne unim!
Fericiţi aceia care.
După două-trei reprize.
Cu Andreea, la culcare.
Au norocul de… „Surprize”!
ADRIAN VASILESCU
Umbră de specialist şi socotitor contabil.
Ordonanţă de „majur” şi ilot inconfundabil.
Pripăşit prin Banca ţării pe un post de rozător
Şi legat ombilical de un fost guvernator.
Până ieri, purta cuvântul băncilor falimentare.
Antrenându-le pe rând în impas şi lichidare.
De când s-a mutat stăpânul la Guvern, ca premier.
A primit în dar şi dânsul funcţia de uşier.
El e omul care-i cheamă pe miniştri la palat.
Ca la Tribunat aprodul unui mare magistrat.
El e cel ce duce geanta la miniştrii titulari.
Contabilizând bacşişul „alocat” de ciubucari.
Personaj controversat, maleabil şi abstrus.
S-a născut să fie veşnic în postura de supus.
Dacă, mâine, Isărescu zice că-i sătul şi… gata…!
Îşi ia geanta şi papucii, lăsând dracului privată.
Întorcându-se acasă, ori plecând anatrasprece.
Vasilescu va fi primul care va dori să plece.
Să-l urmeze ca boldeiul agăţat supus de lesă.
Chiar dacă stăpânul Mugur va umbla fără adresă!
El a fost născut să fie toată viaţa ordonanţă.
Totdeauna ţinând locul purtătorului de clanţă.
Personaj domesticit, maleabil şi abstrus.
S-a născut să fie veşnic în postura de supus!
VEREŞTOI ATTILA

Între visuri de mărire
Şi impresii ungureşti.
Îţi vorbeşte de iubire
Şi de datini creştineşti.
Pe când el, ca orice fiară.
Vrea ciozvârta din Ardeai
Pentru naţia maghiară
Patrie şi areal.
A visat şi mai visează
„O Ungarie întinsă.
Lungă, iată şi vitează.
Falnică şi necuprinsă!
De la Bran până la Buda.
Ai lui Vereştoy fârtaţi.
Osul neamului şi rudă.
Fie vulturi de Carpaţi!”
Pentru graniţa română
Doi florinţi ar da de-a mila.
Să o aibă la-ndemână
Pentru neamul lui Attila.
Şi mai vrea ca tot Ardealul
Ungurilor fie ţară.
Vatră lor şi arealul
Pentru naţia maghiară.
O, ce gânduri de mărire
Are bietul nătăfleţ!
Când, în stare de neştire.
Pune frontierei preţ.
Şi ce cap pe umeri are.
Goi că tigva de dovlete
Care s-a prăjit la soare.
Două veri, pe îndelete!
Între visuri de mărire
Şi imperii ungureşti.
Îţi vorbeşte de iubire
Sau de datini creştineşti.
Pe când el, ca orice fiară.
Vrea ciozvârta din Ardeai

Pentru naţia maghiară.
Patrie şi areal!
VASILE LUPU
Gras, rotund, precum o bute.
Burtă verde de burghez.
Vrea păduri, hectare multe.
Crânguri, ape şi livezi.
Lupu cere loc să urle.
— Haita astfel se adună – Şi să trâmbiţe din surle.
Precum câinele la lună.
Latră, urlă, strigă tare.
Arealul nu-i convine.
Cu vreo 50 de hectare.
I-ar sta Lupului mai bine.
Şi-ar mai vrea şi un zăvoi.
Doar cu 30 de hectare.
Frasin, fag ori chiar ceroi.
Toate de… esenţă tare.
Şi o vilă în pădure.
Mai vrea Lupu, ca ocol.
Unde haita să se-adune.
La vremea de protocol.
Cu vânat, cu vin de soi
Să se-ndoape ca haiducii.
Dormitând lângă ceroi.
Ascultând cum cântă cucii.
Preaslăvite, Sfinte Doamne.
Mare ţi-e puterea, mare!
Pe când unii mor de foame.
Lupu crapă de-mbuibare.
Cu pământul nu-i de glumă.
Îl va lua, e de la Domnul.
La un metru cub de humă
Are dreptul, ca tot omul!
Dar ce face cu pădurea.
Nea Vasile n-a aflat?
Crucile se fac acuma
Numai din beton armat!

P.S.
Pe unde-a strămutat Jiul.
Am aflat mai de demult.
Cică-ar da popa Belgiu
Vreo doi stânjeni de pământ!
VALENTIN VASILESCU
Om bogat, imun la lege, în politică potent.
De la „Ţigareta Doi" s-a trezit în Parlament.
Puşi în cazierul său, nouă ani de puşcărie
Deveniră, hocus-pocus, ca o simplă jucărie.
România e tărâmul unde inşii condamnaţi
Ies pe poarta închisorii ca zăpada de curaţi
Şi direct de la arest se aşază în fotolii.
Ca eroi de mucava, titulari de portofolii!
Ei fac legea, ei conduc, ştiu ce e economia.
Miliardele e fac, practicând scamatoria.
De la patul din celulă până în Legislativ
E doar pasul de la bine până la superlativ.
Vasilescu, om cu stare, patriot înflăcărat.
Nu putea să mai rămână în arest încătuşat.
Câtă vreme toţi ai lui erau liberi, pe acasă.
Sau în tagma şi elita demnitarilor de rasă.
La costum şi la cravată şi cu banii după el.
A bătut sfios, ca omul, la o poartă de castel.
A semnat adeziunea, s-a înscris la patrioţi
Şi a spus la revedere instituţiei de hoţi!
Patriarhul de partid l-a zărit şi s-a mirat:
Cum să stea la puşcărie, când e bun de deputat?
Ăsta-i omul pentru ţară, e călit şi ştie tot.
E justiţiar notoriu, doctrinar şi patriot!
Doar cu el vom fi ce-am fost, ca eroii de odată.
Şi cu el vom face ţara… mai întinsă şi bogată!
Deputat în Parlament, Vasilescu a uitat
Cum a fost cu „Ţigareta", cum a fost încătuşat.
Unde zeghea e la preţ şi pe locul eligibil.
Viitorul e de aur şi rahatul comestibil!
VIOREL LIS
Când, odată, împărat

Ajunsese Stan ţiganul.
Pe tat-su i-a spânzurat
Ca să i se piardă neamul.
„Până nu i-o zice rrom.
Ţiganul nu este mare
Şi nu poate fi nici om”.
Zicea Stan la supărare.
Acuma… povestea-i lungă
Şi nu se putea îndat
Că ţiganul să ajungă
Peste noapte împărat.
Dar cu mintea lui isteaţă.
Rămasă de bună seamă
De pe când vindea în piaţă
Becuri şi ciorapi de damă.
A gândit, ca priceputul
În politica de stat.
Să o ia cu începutul.
Trecând prin interimat.
Au trecut de-atuncea anii.
Multă apă s-a mai scurs.
S-au emancipat ţiganii
Şi au renunţat la urs.
Şi s-a dus şi împăratul.
Că e o poveste doar.
Şi la vară vine altul.
Fost şi el interimar.
Cică-i unul de-al lui Lis.
Viorel sau… Viorea
Şi frumos parcă e… Miss
Piranda de la şosea.
Unii spun că, la culoare.
Privindu-i patina fălcii
Şi cu numele de floare
Ar cam fi… sexul ţigăncii.
Zică lumea ce o vrea.
E totuşi interimar.
Indian ori rrom sadea

De la vară e… primar.
Trecând prin interimat.
Nu-i exclus ca pe la anul
Să ajungă împărat.
Cum a fost şi Stan ţiganul
MARIAN OPRIŞAN
Se vorbeşte că Vrâncioaia a lăsat în urma ei
Altă Biblie Creştină, cu principii şi idei.
Românească, maternală, în totalitate vie.
Actuală, ca pe vremuri, statutară şi hazlie.
Tot Vrâncioaia a lăsat, în judeţul cu seisme.
Carta omului politic în diverse organisme.
Cum se face bogăţia, cum e cazul cu bancruta.
Cât de paritar e leul, comparându-l cu valuta.
Biblia de la Vrâncioaia ne arată peste ani
Câte case au bogaţii, cum se lăfăie în bani.
Cine e predestinat să conducă între timp.
Cum se face o căsoaie într-un singur anotimp!
În judeţul de pe Milcov, numai unul Oprişan
A făcut în scăldătoare, detaşându-se de clan.
Ăsta a primit cadou şapte funcţii în cetate
Şi vreo zece portofolii… bune şi remunerate.
El conduce în partid, el e mare în consiliu.
Se suspendă şi revine şi rămâne în continuu.
Cu atâta isteţime şi cu propta în spinare.
Este singurul capabil să ia zece la purtare.
Doar cu el democraţia poate fi originală.
Într-o ţară ce-şi trăieşte era ei orientală.
Uite hoţul, nu e hoţul, strigă într-o veselie
Lumea rea şi păcătoasă, arogantă şi dilie.
Strigăte ca în pustiu, învechite şi caduce;
Ce cutremur a furat, când acesta se produce?
Va fi aspru pedepsit şi exclus din „organism”.
Doar atunci când o fură gradele de la seism!
MIHAI TĂNĂSESCU
Carismaticul Mihai taie falii din Finanţe.
Cum ne taie casierul la impozite chitanţe.
Are omul cât cuprinde, să scăpăm de sărăcie.

Să mai bem, câte o duşcă, pe la câte-o prăvălie.
Tânăr e şi ştie dramă, şi cunoaşte că poporul
Banilor de buzunar cam demult le duce dorul.
Tănăsescu dă din palme şi îi satură pe toţi.
Cum dădea Ali-Baba la cei patruzeci de hoţi
Nu ştim cum a face treaba, or tiparul cum arată.
Dar emite monetar, ca din piatra concasată.
Se mai bate cu Năstase, mai înjură, dar şi tace
Până praful de pe tobă în Finanţe îl preface.
De inflaţie, nici păs, şi bugetul creşte mare.
Cum se umflă în copaie coca prin bicarbonare!
Dă la şcoli şi la salarii, la spitale şi şomeri.
La cantine sociale, policlinici şi hingheri…
De se întreabă toată lumea dacă nu cumva o fi
Un yankeu din El-Dorado său bancher la FMI!
Prin Oltenia se spune că a dat de o comoară
Şi că ouăle de aur sunt ca pietrele de moară.
Şi la patru ani de zile, ar urma să demonstreze
Că şi străzile cu aur ar putea să le paveze.
Cum s-o descurca Mihai pe la Banca Mondială?
După moda românească de acum proverbială:
Voi vă faceţi că ne daţi, noi ne facem că primim.
Batem palma, ca samsarii, şi prieteni o să fim!
FMI-ul doarme-n cizme şi tiparniţa-i la noi.
Tipărim şi cheltuim, după stare şi nevoi.
Că, la noi, se taie banii şi se dau de la Finanţe.
Cum ne taie casierul la impozite chitanţe.
MIRCEA CIUMARA
Când cu vocea lui de aur
De „Industrii” vrea să spună.
Zici că-i Alexandru Graur
La o oră de română.
Numai ce deschide gura
Şi răzbate în eter
Toată, toată-nvăţătura
De la Pliniu pân’ la el.
Când enunţă o silabă.
Despre taxe ori buget.

Înţelegi că din arabă
Noţiuni de alfabet.
Cât a fost pe la „Finanţe”.
O dregea din T.V.A.
Şi-a echilibrat balanţe
Cu accize pe… lulea!
La „Comerţ” a nimerit.
Urmărit ca de blestem.
Tot la sacul găurit.
Şi-a făcut pe dracu’ ghem!
L-a-nzestrat totuşi natura
Cu un simţ ca de felină.
Mustaţă à la Dracula
Şi un nas ca o prăjină.
Simte banii pe miros
Ca ogarul la vânat.
Bată-l, Doamne, de frumos
Bun ar fi pentru… clonat!
FLORIN CÂRCIUMARU
Toarnă-i, zeiţă, şi umple-i paharu’
Alesului nostru, Florin CÂRCIUMARU
Cântă din liră triumful lui Lae.
Eroul viteaz pe câmp de bătaie.
Cu tifla afişul au dat amândoi
Pe câmpul de luptă, vitejii eroi
În Nanu, Morega, lovit-au vârtos
Cu paloşul gurii activ şi tăios.
Bem, zeitate, slăvind CÂRCIUMARU.
Ales democrat să fie primaru’…
Acestui oraş cufundat în gunoi.
Spălat doar de apa sfintelor ploi!
Bem în speranţa că noul primar
Va şti să ne fie mai bun gospodar.
E chipeş, e tânăr şi poate să fie
Trimisul să scoată oraşul din vrie.
Să pună „Coloana” în plan vertical.
Să-nlăture pegra şi damful letal
Din urbea aceasta pe cale să moară.

Mereu mai săracă şi pururi murdară!
Toarnă, zeiţă, şi umple paharu'.
Până îşi intră în rol CÂRCIUMARU.
Să bem în speranţa că noul primar
Va şti să ne fie mai bun gospodar.
Să pună „Coloana" în plan vertical
Să-nlăture pegra şi damful letal
Din urbea aceasta pe care să moară.
Mereu mai săracă şi pururi murdară.
CLAUDIA SCHIFFER
Auzise ea, prin lume.
De o ţară din Carpaţi.
Cu partide de renume
Şi cu oameni democraţi.
Unde pegra e la fel
Cu politica de stat.
Politrucul top-model
E cinstit şi e curat.
La ureche îi sosise
Vestea că, în România.
Sărăcia se sfârşise.
Totodată cu hoţia.
La controlul de la vamă.
Când de graniţă trecuse.
Constată frumoasa damă
Că bagaju-i dispăruse.
Şi rămase uluită.
Zăpăcită şi mirată
Că fusese ţepuită
Într-o ţară democrată.
Fiindcă nu se informase.
Nici măcar nu a-ntrebat.
Că pe aici se terminase
Ce fusese de furat
După te-a descoperit
Cum e treaba cu hoţia.
A uitat de ce-a venit
Şi-n ce scop în România.

Concluzionând, se pare.
Că-ntr-o ţară de guzgani.
Nu-i stă bine călătoare
Cu bagaje şi cu bani.
De ce astă sindrofie
Şi de ce-a trecut Carpaţii?
Fiindcă trebuia să vie
Să excite… candidaţii!
GABRIELA VRÂNCEANU FIREA
În travaliu, se căznea.
Cică, muma ei, odată.
Şi pe când se chinuia.
Palidă şi asudată.
Auzi o clănţăneală.
Ce din oviduct venea.
Dintr-o căpăţână cheală
Care tocmai se ieşea.
Se cruci biata lăuză
Că fiinţa ecluzată.
Deformată şi obtuză.
Era meliţă curată.
Ursitoarele, în fugă.
Au venit să o urseze
Cu poruncă şi cu rugă
Şi de bine să-i ureze
Să ajungă jurnalistă.
Să acceadă la palat
Şi să fie tupeistă.
Când înfulecă rahat!
Iar fătuca durdulie
Se legă cu jurământ
Să asculte şi să fie
Purtătoare de cuvânt.
Tot ce zice Mugurel.
Ei să zică i-a fost dat
Absolut ce spune el
Şi ce mâncă la palat!
De aproape nouă luni.

Amândoi, ca la semnal.
Dau românilor minuni
Din flaşnetă şi caval:
Pensie recorelată.
Preţurile cu măsură.
O diurnă majorată
Şi scutire la căldură.
Că aşa le-a fost ursita
Să slujească la palat.
Unde îşi câştigă pita
Mâncătorii de rahat!
EMIL CONSTANTINESCU
A venit cum vine apa
După ploile de vară
Şi-a adus cu el şi mapa
Cu Contractul pentru ţară.
La votare, când cu toţii
L-am ales în mare grabă.
Am decis, precum netoţii.
Să-l alegem după barbă.
Ce e drept, ca exemplar.
Era ca o piesă rară
Şi avea în buzunar
Cinşpe mii de pierde-vară.
Democraţi din noul val.
De elită şi supuşi.
Purtând măşti de carnaval
Ca la Teatrul de păpuşi.
Clovni, paiaţe şi circari.
Tehnocraţi cuprinşi în scheme.
Agramaţi şi păpuşari.
Roşi de molii şi de vreme.
Şi le-a dat Emil, cu normă.
Împărţind cum se cuvine.
Pentru a-ncheia reforma
În două sute de zile!
După ultima metodă
Au trecut la lichidat

Şi-au vândut cum e la modă.
Scoţând totul la mezat.
Lovitură de maestru
— Nici la cehi nu se-ntâmplase – N-a trecut niciun semestru
Că… reformase-ncheiase!
Acum, domnul preşedinte.
Dup-atâta trai tihnit.
Zice că să luăm aminte.
Că de fapt… i s-a „scârbit”!
SEVER MEŞCA
Dumnezeu a creat lumea, patriarhul ne cuvântă.
Fiii de prin toată ţara cu smerenie ascultă.
Unii chiar se mai închină pe la câte o icoană.
În speranţa că aceasta îi fereşte de prigoană.
Sever Meşca, ateistul predispus la anatemă.
Şi-a creat, impardonabil, o teribilă problemă.
N-a crezut în zeul Tudor, închinându-se ciufut
Pe la chipuri zămislite din indigenatul lut!
Cârdăşia lui cu Neacşu, ca şi dânsul de rebel.
I-a convins pe peremişti să-l dea lipsă la apel.
Şi că omul să rezolve pusul prunei pe colivă.
A trimis de pe aiurea şi-o năstruşnică misivă
Cu oţet şi ouă multe, ca substanţă de complot.
Dând cu barda, zice insul, şi cu tifla pe la bot
Camarazilor mai vechi şi indiferent de rang.
Neştiind cum e cu toana mersului de bumerang!
După ce lansă isprava cu mireasmă de ospiciu.
Se trezi că necrologul i se cântă din oficiu.
ONG-ul, pus să plângă pierderea domniei-sale.
S-a semnat sub necrolog „Crescător de Animale”!
Căutând în DEX-ul nostru, de la „zet” mai spre aval.
Ne-am edificat perplecşi ce înseamnă „animal”.
Mai rămâne să aflăm cum o fi cu crescătorul
Şi cu troacă, unde masa o serveşte râmătorul.
Şi să-i vedem pe miloşii care ciurda o-ngrijesc
Cât de bine o-ngraşă, o-mbăiază şi-o hrănesc!
Mai sperăm că, într-o zi, tot românul să acceadă
Spre ograda unde creşte deputatul de cireadă!

MIHAELA RĂDULESCU
Durdulie şi fâşneaţă.
Văduvă, dar măritată.
Inventivă şi isteaţă.
E muiere, e şi… fată!
Fie că-i transsexuală.
Fie că e doar bărbat.
Cine a văzut-o goală.
Încă nu s-a pronunţat.
Nu se ştie; la adică.
Nici de-i brună ori şatenă.
De e soaţa lui Bănică
Sau dipolul la „Antenă”!
Cei care au fost atenţi.
Urmărind-o-n chip şi fel.
Spun că n-a avut clienţi
Nici măcar cât un hotel!
Se vorbeşte prin budoare.
Printre vrute şi nevrute.
Că-i lipsită de pudoare
Şi ca iapa e de iute…
Şi… „În familie” invită
Doar bărbaţii „cumsecade”.
Ce cad repede-n ispită
Sub şăgalnice ocheade.
Totuşi, cei mai insistenţi.
Urmărind-o-n chip şi fel.
Spun că n-a avut clienţi
Nici măcar cât un hotel!
ADRIAN PĂUNESCU
Din Atlantida ta cu surdo-muţi.
Pe unde cântai odată la mamuţi.
Poetule, atotputernic şi lucid.
Văzut-ai semne-n soare şi pe zid?
Când pământul îl vedeai chilug.
Ce aruncai sub brazdă de la plug:
Sămânţa vrajbei? Laudă de sine?
Minciuna amăgirii că e… bine?

Că viaţa e trăire, condiţie umană.
Iar epoca ne e contemporană?
Ne revoltam adesea, cum ai zis.
Poetule… „pe bază de permis”.
Era revolta pulsului din noi.
Din clocotitul sângelui şuvoi.
„Condiţia umană scoasă la mezat”.
A eului din noi adesea cumpărat!
În timp ce tu, trimis în subterană.
Descopereai o Atlantidă inumană.
Sufletul ucis al celui de pripas.
Care zăcea acolo fără parastas.
Noi am murit de mii şi mii de ori.
În ritmul magistralelor cântări.
Când tu făceai „closete din statui”.
Pentru copiii lumii fără căpătâi.
Noi coboram de luni şi până luni
În Atlantida noastră de cărbuni!
Dar să lăsăm aşa o eră să se ducă.
Redevenind acum istorie caducă.
O Atlantidă demolată de atlanţi.
Locuitori vremelnici şi flotanţi.
Să revenim, dar, fără permis.
Aşa cum şi Cassandra ne-a prezis.
La iarba noastră verde de acasă.
În vremea râmătorilor de rasă!
N-am să te trag de limbă să îmi spui
Ce versuri scrii şi dedicate cui.
Nici nu te-ntreb cum stai cu banii.
Ci cum se mai vând, poetule, râtanii?

ION FLORESCU

A slujit întâi pădurea, cu povestea ei bătrână.
Unde veacurile scurse în mesteceni se adună.
În concentrice inele – ale sorţii traiectorii – Şi dau viaţă peste timp la legende şi istorii.
A simţit cum creşte iarba în poienile cu ciute.
Ascultând fiorul nopţii şi al râurilor mute.
Pe cărările cu ierburi, cu pădurea a fost frate.

Şi-a făcut din codrul verde un altar de pietate.
Absolvent de facultate, inginer şi doctrinar.
Pe tărâmul împlinirii, familist şi gospodar.
Are funcţie şi studii şi probabil tot ce vrea.
Şi de când e-n parlament şi-a dat drumul la curea!
A fost lider sindical, a rămas ca bradul, verde.
Ca avere este static: nu câştigă, nici nu pierde.
Deputat în forul ţării, activistul consacrat.
Statutar rămâne-n slujbă social şi democrat.
Dacă alţii fac avere şi s-au pricopsit demult.
Deputatul carismatic n-a dorit să aibă mult.
Casă, masă şi nevastă, ca toţi oamenii mintoşi.
Un serviciu la parlament şi copiii sănătoşi.
Mulţumindu-se cuminte să-şi aprecieze harul.
Să nu roadă ca hârciogul, să adune ca avarul!
Şi de asta-n urbea lui, când săptămânal sosește.
Lumea bună îl admiră, îl întreabă şi-l opreşte
Lângă un „pahar de vorbă”, la o cârciumă centrală.
Făcând vorbele să sune a verset de catedrală!
Deputat în forul ţării, activistul consacrat.
Statutar rămâne-n slujbă social şi democrat.
NICOLAE MISCHIE
Din Tismana-n Runcurel
Povestesc bătrânii, cică.
N-a mai fost gorjean ca el.
De pe vremea lui nea Dincă!
Român verde după lege.
După port şi după grai.
Bulibaşă şi chiar rege.
Mare căpitan de plai.
Mână-n mână cu sus-puşii.
Când cuvântă, sec şi rar.
Îl ascultă toţi supuşii.
Ca pe popa din altar.
Preşedinte de judeţ.
Deputat şi senator.
E pragmatic şi isteţ.
Niciodată visător.

Al nostru conjudeţean.
Rezumând într-un cuvânt.
Printre dracii lui Satan.
E de-a pururea un sfânt!
Are stofă, este mare.
Politician versat.
Nu există întrebare
Să-l încuie ca bărbat.
Din Tismana-n Runcurel
Povestesc bătrânii, cică.
N-a mai fost gorjean ca el.
De pe vremea lui nea Dincă!
ANDA POPESCU
Încă din copilărie s-a distins prin cutezanţă.
Prin iubire de frumos, disciplină şi prestanţă.
A privit întotdeauna lumea-n plinătatea-i pură.
După cum a fost de blândă, de ingrată şi de dură.
Studioasă, înţeleaptă, exigentă şi frumoasă.
Aplecată spre credinţă şi că sfânta de sfioasă.
Îi sunt gândurile limpezi ca şi apa de izvoare.
Şi-i sunt lacrimile pure peste rana care doare.
Iubitoare de părinţi, emblematică-n simţire.
Pururea-i femeia trează şi lucidă în gândire.
Dascăl pentru zeci de ţânci, în familie părinte.
Pune farmec în ce face şi dulceaţă în cuvinte.
Este o distinsă doamnă, gospodină, familistă.
Temporală, imanentă, paşnică şi sufletistă.
Drumul ei, ca un pliant cartografic stabilit.
A condus-o drept şi sigur, niciodată n-a cotit.
Logică şi redundantă în principii şi susţineri.
E model în aste vremuri, generaţiei de tineri.
A respins întotdeauna mizanscena cabotină.
Lumea proastă, îngâmfată, cabotină şi cretină.
A repudiat *de facto* lumea proastă şi credulă.
Intrigantă, farfasită, plicticoasă şi fudulă.
Are gândurile limpezi ca şi apa de izvoare.
Şi-i sunt lacrimile pure peste rana care doare.
MIHAELA BARCEANU

Glob de aur prins în rostul rotunjimilor de sâni.
Arde sufletul în gazul aruncat peste cărbuni.
De sub decolteul larg, florile ce-i ies din muguri
Răspândesc în jur văpaia şi scânteile de ruguri.
Ce ai vrea să-ţi spună orbul, care caută, în beznă.
Rătăcit şi el ca gândul care-ţi lunecă pe gleznă?
El admiră chihlimbarul, strălucind în plin amurg.
Răspândind în jur mireasma sânilor ce dau în pârg
Şi priveşte cum te zbuciumi pe un jilţ de diamante.
Suflând viaţă şi trăire peste sufletele moarte!
N-auzi ornicele vremii? Nu simţi inimii dogoarea?
Redescoperind iubirea şi ecoului chemarea?
Nu asculţi poeţii vremii care te cuprind în vers
Şi-ţi pun gândurile-n rimă şi-n frânturi de Univers?
Cum, prin tine, visătorii îi dau Terrei învârtire
Şi-n clepsidrele lui Cronos pun milenii de trăire?
Tu i-ai condamnat, femeie, să te cânte cu ardoare.
Pururea peste milenii rămânând nemuritoare!
Vai, sălbăticiune mică, vai, „pisică maidaneză”.
Condamnată la păcatul moştenit de la Geneză!
Te voi aştepta un veac, să-mi dai sfânta mântuire.
În chilia mea de piatră şi cu iz de monastire.
Mulţumindu-ţi, fiară blândă, păcătoasă şi ursuză.
Că mi-ai fost pe lumea asta cea mai nărăvaşă muză!

GHEORGHE POPESCU – BEBE

Pe tărâmul de baladă, unde pietrele cuvântă.
Pe meleagul unde Jiul doinele de piatră cântă.
A văzut lumina zilei, şi-a copilărit în pace.
Ca un oltenaş destoinic, om de bine şi tenace.
Gorjul l-a avut de leagăn şi pădurile de fagi l-au atras şi răcorit prin poienile cu fragi.
Studios şi perspicace, inimos şi priceput.
În războaiele cu răul niciodată n-a pierdut.
A ştiut că numai munca îi aduce împlinire.
Un acont la bunăstare şi un dram de fericire.
Studiind economia, a găsit determinarea
Care dă unei familii bogăţia şi valoarea.
Deputat în parlament, politician versat.

În profesia de bază cunoscut şi remarcat.
Ierarhia a parcurs-o cu migală şi răbdare.
Respingând caduce vremi şi idei veleitare.
În politică e fruntea, totdeauna-i informat.
Nu degeaba în partid a fost ritmic promovat.
Are suflet de oltean, e „legist" în tot ce face.
Nu e lacom la câştig, nu-i avar şi nici rapace.
E o personalitate, are forţă şi prestanţă.
Iar ca om cu rang înalt nu te ţine la distanţă.
Se distinge mai mereu prin dinamică şi fler.
Printre oameni rămânând de un mare caracter.
Om cinstit şi familist, politician de rasă.
Deputatul pesedist este pururea de casă.
Studios şi perspicace, inimos şi priceput.
În războaiele cu răul niciodată n-a pierdut.
Nicolae PREDESCU
E de stânga, e gorjean, e oltean din ţâţă-n fiu.
Înfrăţit este cu doina şi cu neamul de pe Jiu.
A copilărit aici, a crescut pe plai gorjean.
A simţit cum curge Jiul ca un sânge de oltean.
Iscusit, ca orice om care astăzi se respectă.
Are mintea ca săgeata, ascuţită şi directă.
Om de viaţă şi de viţă, cu charismă şi bogat.
E simpatic, filantrop şi cu suflet de bărbat.
Verde e cum este bradul de la noi de la Novaci.
Atestând prin seva lui, seva anticilor daci.
Om de casă, ca olteanul, se respectă ca bărbat
Şi ca om, ca personaj, nu răspunde ne-ntrebat.
Iscusit e ca manager, e versat în tot ce face
Şi alege numai drumul care merge înspre pace.
Are faima că-i bogat, că-i puternic şi e tare.
Depăşind automat orice fel de-mprejurare.
Cu inteligenţa lui, totdeauna-i redundant.
Dând vigoare şi elan rolului de combatant.
Elegant precum un june, e mereu la patru ace.
Orice iţe încurcate, cu răbdare le desface.
E destul de înţelept, are multă iscusinţă.
Reţinând la obiect numai ce-i de trebuinţă.

Veritabil om de bine, este-n urbe cunoscut
Ca un harnic gospodar, la mai toate priceput.
A trăit mereu aici, a crescut pe plai gorjean.
A simţit cum curge Jiul ca un sânge de oltean.
Iscusit, ca orice om care astăzi se respectă.
Are mintea ca săgeata, ascuţită şi directă.
SABIN POPESCU
Novăcean în gând şi faptă, în familie şi stare.
Prin condiţia de om şi prin actul de născare.
A copilărit la munte, unde bradul prinde zărea.
Iar izvoarele în susur dau ecoului chemarea.
Cernădia, satul său, pomenit din moşi-strămoşi.
A dat oameni de cultură iscusiţi şi valoroşi.
Ingineri, specialişti şi actori de mare geniu.
Pentru secolul trecut şi-nceputul de mileniu.
Studios, disciplinat, absolvent de facultate.
Excelează ca persoană prin ecou şi demnitate.
Om politic şi patron, personaj de anvergură.
Reprezintă, prin exemplu, aristocraţia pură.
Politician de clasă, liberal prin excelenţă.
E model prin rezultate, prin elan şi competenţă.
A trecut prin şantiere şi pe multe le-a condus.
A realizat prin trudă tot atât cât şi-a propus.
Specializat *de facto* în sistem occidental.
Nu putea să fie altfel per meleagul său natal.
Familist ca orice om care îşi respectă clasa.
Şi blazonul, şi prestanţa, şi religia, şi rasa.
Liberalul progresist se declară mulţumit
Şi în plan familial foarte mândru şi-mplinit.
Consacrarea îl aşteaptă în sezonul viitor.
În Legislativul ţării deputat sau senator.
Astăzi, vicepreşedinte, novăceanul liberal
E clădit pe performanţă, pe model occidental.
Om politic şi patron, personaj de anvergură.
Reprezintă, prin exemplu, aristocraţia pură.
CRISTIAN TOADER-PASTI
Inginer ca pregătire, familist şi om politic.
Exigent cu sine însuşi, dur când e autocritic.

Are doi copii frumoşi, e statornic gospodar.
L-au ales cărbuneştenii pân' la pensie primar.
Are o soţie medic, are casă şi o vastă pregătire.
E demult european prin prestanţă şi gândire.
Ştie limba lui Voltaire, cu engleza cochetează.
E pragmatic în ce face, niciodată nu visează.
În oraşul său natal recunoaşte conjunctură.
Cum e cu igienizarea, sau îngheţul, sau căldura.
În structura de partid este vicepreşedinte.
Ce a spus rămâne spus, niciodată nu dezminte.
Spiţa lui vine din veac, din sămânţă liberală.
Peste timpuri dovedită nobilă şi triumfală.
Brătianu, prin Unire, întregire şi constanţă.
A zidit un neam de oameni şi de mare importanţă.
A lăsat urmaşi şi neamuri, ca să ducă spre vecie
Steagul ţării în iubire şi în dreptul de moşie!
Liberalul Toader Paşti duce facla peste timp.
Peste vremuri tranzitive cu un singur anotimp.
Tânăr, verde ca gorunul, gospodar peste cetate.
Este harnic ca albina, cu dorinţa de dreptate.
El a înţeles doctrină, prin ideea că primarul
Face urbea arătoasă cu priceperea şi harul.
Că politica-i parşivă, nu ţine de cald şi sete.
Nu-i aduce bunăstarea, nici puterea să-l îmbete.
Spiţa lui vine din veac, din sămânţă liberală.
Peste timpuri dovedită nobilă şi triumfală.